NEDERLAND
NR. 6/JUNI 1993 F 7.50 / 900 PTAS
VOOR DE MAN DIE ALLES WIL

PENTHOUSE

LEIDRAAD NAAR PERSOONLIJKHEID

MODE-SPECIAL:
DE MAN VAN TOP TOT TEEN

NA 4 JAAR STILZWIJGEN
DE NACHT DAT GERARD FAGEL KIL WERD VERMOORD
HARTVERSCHEURREND RELAAS VAN ZIJN VRIENDIN PEGGY

25 JAAR MOJO CONCERTS:
HANDELSREIZIGERS IN MEGASTERREN

8 711317 005702

ROKEN SCHAADT DE GEZONDHEID. HET KAN LONGKANKER OF HA

LACHTEN VEROORZAKEN. KON. BESLUIT VAN 29.4.1981, STB. 329.

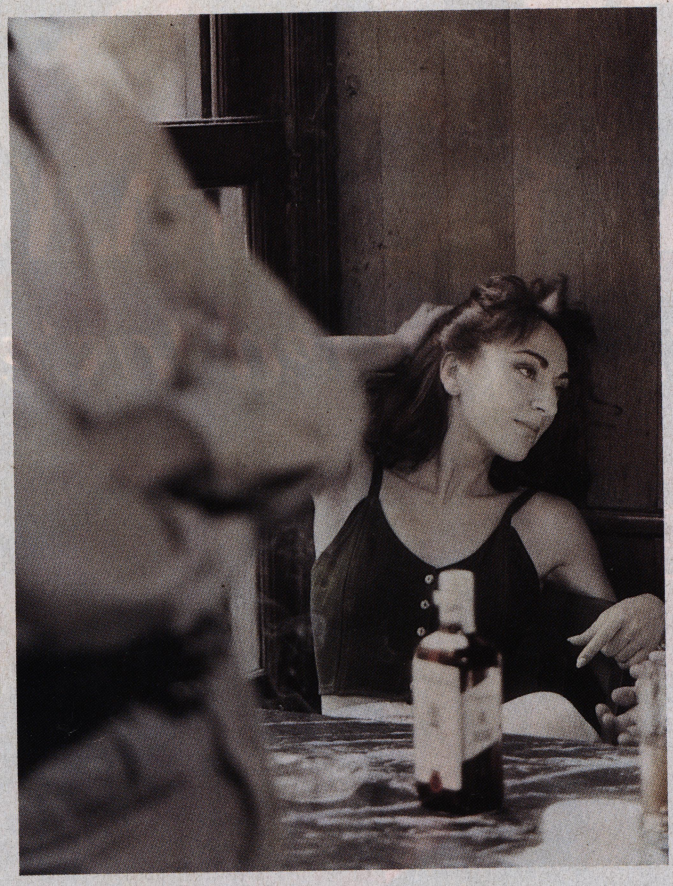

Los Españoles

Les Français

Gli Italiani

The Scotch

VOORSPEL

De laffe moord op top-restaurateur Gerard Fagel. Een nachtmerrie herleeft

Ze is 19 lentes jong, oogt heel pril en onschuldig (grote bruine kijkers), maar ontpopt zich als aangeefster tijdens House-Party's als een waar *podium-animal*. Kim uit Capelle aan de IJssel is poëzie en rauwe hartstocht tegelijk. De Vlaardingse fotograaf Mike King had dit plaatje voor zijn camera, en schoot een elf pagina's tellende ode.

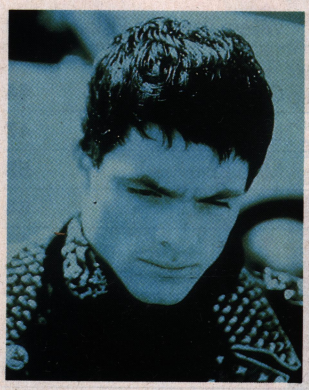

De man van de jaren negentig gaat ons na aan het hart. Hoe dient hij zich te handhaven in een bestaan waarin geëmancipeerde vrouwen en de mode- & cosmetica-industrie hem dagelijks bombarderen met gevleugelde statements over gedrag en uiterlijk. Penthouse life/style-reporter Frans van der Beek dwaalde door het doolhof van halve waarheden en schetst in de jaarlijkse special De Man Van Top Tot Teen hoe u als *persoonlijkheid* kunt overleven.

In het maart-nummer drukte Penthouse een interview af met **ERIC J. PEUTE**, de grote man achter life/style tijdschriften als *Alliance* en *AvantGarde*, en sinds eind vorig jaar veelvuldig in het nieuws. Niet alleen door zijn relatie met **PATTY BRARD** en het door hun samen gestarte tijdschrift *Brard* (v/h *Hallo!*), maar óók door 'schimmige' financiële perikelen, die uiteindelijk tot zijn faillissement hebben geleid. In het vraaggesprek met Penthouse wees Peute onder meer een beschuldigende vinger naar zijn voormalige compagnon, **AERNOUD OOSTERHOLT**, die "door fraude" kapitale verliezen zou hebben veroorzaakt, deed hij afstand van enkele foute vriendjes en haalde hij herinneringen op aan "zijn beste vriend" **GERARD FAGEL**, de top-restaurateur die enkele jaren geleden tijdens een inbraak wreed en koelbloedig werd vermoord. Na het verschijnen van het maart-nummer, ontving Penthouse brieven van zowel Oosterholt als van **PEGGY WEIJERGANG**, de vriendin van Gerard Fagel. Beiden beklaagden zich fel over het feit dat in hun ogen Penthouse Peute als het ware "vrij spel" had gegeven, en bepaalde uitlatingen niet op juistheid had gecontroleerd", wat zoals Weijergang stelde, "beschamend is voor u en pijnlijk voor mij." Aan Eric Peute schreef zij: "Waar haal je de smakeloosheid vandaan om als 'goede vriend' allerlei ordinaire verdachtmakingen nog eens op te rakelen? Of was jouw opluchting na afloop van het proces, (toen bleek) dat het om een gewone roofmoord ging, slechts gespeeld? Zoals je tegen Penthouse praat, lijkt het wel of er geen proces is geweest. Waar haal je anders het idee vandaan dat ik 'nog steeds in het verdachtenbankje' zou zitten? Hoe denk je als 'goede vriend' dat Gerard het gevonden zou hebben dat je zo over hem en over mij praat?" **GIDEON VAN AARTSEN**, auteur van het Peute-interview, nam contact op met zowel Oosterholt als Weijergang, en noteerde hun reacties. Terwijl Oosterholt zakelijk gezien razend interessante feiten spuide, liet Weijergang vooral haar emoties de vrije loop. Herinnert u zich de Nederlandse **MISS UNIVERSE '93**-verkiezing nog, die halverwege maart werd gehouden en die door Veronica op de buis werd gebracht? De twintigjarige Miss Universe/Gelderland, **HESTER VAN VLIET** uit Culemborg, droeg die avond *een geheim* bij zich. Het geheim dat zij door fotograaf **WALTER NOWAK** een spectaculaire naaktserie had laten schieten, waarin al haar schoonheid onverbloemd is vastgelegd. Volgende maand bestrijkt Penthouse met Hester's serie het universum, maar op deze pagina krijgt u nu alvast een spannend voorproefje. Een acteur die als universeel geldt, en die zowel op het witte doek als op de buis inmiddels een bekende verschijning is geworden, is **KENNETH HERDIGEIN**. In Penthouse Profiel praat deze bastaardzoon over zijn vader (de oud-vice premier van Suriname), vrouwen, vreemdgaan, sex, passies, emoties en discriminatie. Relativerend stelt hij: "Ik ben geen lul. Tenminste, geen echte lul."

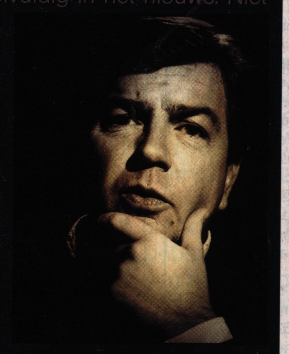

PEUTE

'MISS UNIVERSE'

HERDIGEIN

Moderne kunstwerken kennen één probleem: ze lijken nergens op. Ook de OX99-11 is zo'n modern kunstwerk. Dat hij nergens op lijkt, is in dit geval een compliment. Dit is echt een zeer eigenwijze bolide uit het Verre (of Wilde?) Oosten, gebouwd door een merk dat ook goed is in het vervaardigen van motorfietsen, zeilboten, piano's en hifi-apparatuur. Dat de high-tech Yamaha OX99-11 Grand Prix Supercar een bloedstollend racemonster is, klinkt u dan ook ongetwijfeld als muziek in de oren.

De internationale glamour-fotograaf Byron Newman portretteerde op gloedvolle wijze de in de perfecte maten 90-60-90 geboetseerde Lisa Brisol. Een 1.76 meter lange, 24-jarige Engelse die de schilderkunst - en dan in het bijzonder die van de Renaissance - een warm hart toedraagt. Dat Lisa ook zelf een begerenswaardig *objet d'art* is, ziet u nu in deze eerste zomer-Penthouse.

PENTHOUSE IMPRESSUM

UITGEVER:
European Publishing Ltd.
Directeur: Carlo Frey
Redactie: MagaSell N.V.
Hoofdredacteur: Peter Yeh
Stafreporter: Frans van der Beek
Art Director: André van Lunenburg
Verslaggeving: Mike de Leede
Bureauredactie: Alexandra de Jong
Secretariaat: Yvonne Knijn

REDACTIE:
Redactie New York: Gabrielle Barth
Redactie München: Per Wallenborn
Vaste medewerkers: Gideon van Aartsen, Luc Bavinck, Boudewijn Büch, Willem van den Elskamp, Eddy Esman, Theo van Gogh, Xaviera Hollander, Rienk H. Kamer, Gijsbert Spierenburg, François de Waal, Robert-Henk Zuidinga.

AAN DIT NUMMER WERKTEN MEE:
ABC Press, ANP, Matthieu Benistant, Nigel Blundell, Susan Blackhall, Suze van Groningen, Mike King, Kippa, Hein de Kort, Raymond Lobato, Maxim Meekes, Philip Mond, Byron Newman, Omnipress, Guy Pellaert, RBP, Yolanda Soniga/Lancaster *(Visagie: Kenneth Herdigein)*, Sunshine, Eric Schreurs, Don Sparks, Patricia Steur, Kees Tabak, Tiger Press, Nico Vrielink, Dieter Ziegenfeuter. Yamaha-abonneeactie: Kees Tabak *(fotografie)*; Truus Huibers *(styling)*; Jerry Stolwijk *(haar & make-up)*; Sacha, Le Papillon, Zipper, de Leertent *(kleding & accessoires)*.

REDACTIE-ADRES:
MagaSell N.V. Directeur: Peter Yeh
Saxen Weimarlaan 39A, 1075 BZ Amsterdam.
Tel. 020-664 3016. Telefax: 020-662 62 36.

Als het niet uitdrukkelijk anders vermeld is, ligt het copyright van artikelen en afbeeldingen bij PENTHOUSE. Gehele of gedeeltelijke weergave daarvan is slechts met schriftelijke toestemming geoorloofd. Verzoeken worden slechts dan beantwoord, en ongevraagd ingestuurde manuscripten en foto's slechts dan geretourneerd, als voldoende porto voor terugzending is bijgesloten. De redactie neemt geen enkele verantwoording voor ongevraagde inzendingen.

ABONNEMENTENADMINISTRATIE:
Voor Nederland en België
P.V.O., Postbus 77, 5126 ZH Gilze
Tel. 01615-7450
Abonnementsprijs voor Nederland: f 78,- p/j
Abonnementsprijs voor België: BF 1650 p/j
Buitenlandse abonnementen:
land/zeepost f 138,-, luchtpost f 200,40
Betaling:
voor Nederland, Amro Bank Tilburg
rekening nr. 48.98.00.483
voor Belgie, Krediet Bank Baarle Hertog
rekening nr. 418/147.5331/10
Het opzeggen van een abonnement kan alleen schriftelijk, en minimaal twee maanden voor het verstrijken van de abonnementsperiode.

DISTRIBUTIE:
Voor Nederland:
Betapress B.V., Postbus 77, 5126 ZH Gilze
Tel. 01615-7800
Voor België:
ImaPress N.V., Skybuilding,
Uitbreidingstraat 66, bus 11,
B-2600, Antwerpen. Tel.: 03-2300444.

ADVERTENTIEWERVING:
MagaSell N.V,
Saxen Weimarlaan 39A, 1075 BZ Amsterdam.
Tel. 020-664 3016.
Rob Braam, Rob Molenaar

CLIËNT SERVICES:
Ingrid van Welsem

GRAFISCHE REALISATIE:
Typo Type Amsterdam

ZETTERIJ:
Typo Type Amsterdam

LITHOGRAFIE:
Fotolito s.n.c. Quadrifoglio, Ottobrunn, Italië

DRUK & TECHNISCHE REALISATIE:
Wagnersche Univ. - Druckerei Buchroithner & Co. Innsbruck

ISSN: 0920-8305

PENTHOUSE is een gedeponeerd handelsmerk van General Media Limited (UK) en wordt met toestemming gebruikt. ÉÉN SLEUTEL- LOGO, DRIE SLEUTELS-LOGO en 'PET' zijn gedeponeerde handelsmerken van 'Penthouse Clubs International Establishment' en worden met toestemming gebruikt.

NOTU

PENTHOUSE

VOOR DE MAN DIE ALLES WIL — **NR. 6/JUNI 1993**

EDITOR-IN-CHIEF & PUBLISHER: BOB GUCCIONE
VICE-CHAIRMAN: KATHY KEETON
NEDERLANDSE EDITIE
UITGEVER: EUROPEAN PUBLISHING LTD.
DIRECTEUR: CARLO FREY
REDACTIE: MAGASELL N.V.
HOOFDREDACTEUR: PETER YEH
STAFREPORTER: FRANS VAN DER BEEK
ART DIRECTOR: ANDRÉ VAN LUNENBURG

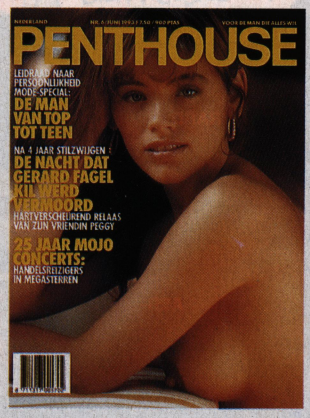

De laffe en kille moord op de bekende restaurateur Gerard Fagel schokte destijds heel Nederland. Exclusief aan Penthouse vertelt Gerards vriendin Peggy Weijergang wat er zich die fatale nacht in hun slaapkamer heeft afgespeeld. Verder: Kenneth Herdigein, 25 jaar Mojo Concerts, en: welke rol speelt de *Rottweiler* in het sexleven van de Engelse koninklijke familie?

INHOUD

			PAGINA
COVER	**Lisa Brisol**	Byron Newman	
FORUM	**Bedgeheimen**		8
• WORD ABONNEE EN WIN EEN YAMAHA!	**Actie**		10
NATALIE	**Erotische reportage**	Philip Mond	13
LIEVE XAVIERA	**Adviezen**	Xaviera Hollander	24
LIFE	**Service**	Frans van der Beek	26
• DE NACHT DAT GERARD FAGEL WERD VERMOORD	**Exclusieve reportage**	Gideon van Aartsen	32
OP DE MAN AF!	**Column**	Robert-Henk Zuidinga	35
DE WAAL	**Column**	François de Waal	37
• YAMAHA OX99-11: DE ORIËNT EXPRESS	**Auto-nieuws**	Willem van den Elskamp	40
KENNETH HERDIGEIN: SUCCES-ACTEUR	**Profiel**	Gideon van Aartsen	44
ROCK 'N' ROLL	**Column**	Luc Bavinck	47
KIM	**'Pet' van de Maand**	Mike King	53
HUMOR			64
• DE MAN VAN TOP TOT TEEN	**Life/Style**	Frans van der Beek	67
• HAIL HAIL ROCK 'N' ROLL: 25 JAAR MOJO CONCERTS	**Muziek**	Mike de Leede	78
VICTORIA	**Erotische reportage**	Don Sparks	85
SHAME & SCANDAL IN THE ROYAL FAMILY	**Reportage**	Nigel Blondell/ Susan Blackhall	98
FILM	**Service**	Alexandra de Jong	103
• LISA	**Erotische reportage**	Byron Newman	109
VIDEO	**Service**	Mike de Leede	119
DICK VAN BIL	**Strip**	Hein de Kort/ Eric Schreurs	120
VOLGENDE MAAND	**Aankondiging**		122

• = COVER-ONDERWERPEN

ROKEN SCHAADT DE GEZONDHEID. HET KAN LONGKANKER OF HARTKLACHTEN VEROORZAKEN. KON. BESLUIT VAN 29.4.1981, STB. 329.

PENTHOUSE FORUM

In Penthouse Forum bediscussiëren lezers intermenselijke relaties. De brieven moeten voorzien zijn van naam en adres (in blokletters), maar worden op verzoek anoniem gepubliceerd. Ingezonden brieven worden te allen tijde eigendom van de redactie. Zendt Uw zieleroerselen aan redactie Penthouse, Saxen Weimarlaan 39A, 1075 BZ, Amsterdam, onder vermelding van 'Forum'. De hier geplaatste meningen hoeven niet noodzakelijk overeen te stemmen met die van de redactie. Geplaatste inzendingen worden beloond met vijftig gulden. Gaarne bank of gironummer vermelden.

HET MAKELAARSKANTOOR

Sinds kort werk ik als administratief medewerker en assistent-makelaar bij een 'dynamisch' bedrijf (dat 'dynamische' maakt de volgende belevenis u duidelijk!). De plek waar ik zit, grenst aan de receptieruimte. Op de eerste verdieping bevindt zich het kantoor van mijn baas en op de tweede verdieping is een grote vergaderruimte annex lunchkamer, met daarachter een keukentje.

Op een warme vrijdagmiddag, nu enkele weken geleden, zat ik alleen op kantoor. Mijn baas was met zijn vrouw al vroeg in de middag naar een receptie vertrokken, de secretaresse was op vakantie en een andere collega had een aantal afspraken buiten de deur. Ik was dus de enige aanwezige en zat wat administratie te doen. Ik vond het helemaal geen ramp alleen op kantoor te zijn - op vrijdagmiddag is er tenslotte zowat niemand meer die een huis wil bezichtigen of voor ingewikkelde informatie langskomt.

Terwijl ik voor mij uit zat te staren, en mij bedacht wat het weekend mij brengen zou, stapte er plotseling een vrouw binnen. Ze sprak alsof ze een hete aardappel in haar keel had en ze gedroeg zich hautain en arrogant. Ondanks haar onsympatieke houding moest ik toegeven dat ze niet onaantrekkelijk was. Ik schatte haar een jaar of dertig. Ze had een goed figuur en zag er keurig verzorgd uit: donker haar, boblinе geknipt (lichtelijk tuttig maar passend bij haar voorkomen), een wijde lange witte rok en een nonchalant marine shirt. Gezien haar duidelijk doorpriemende tepels droeg ze geen bh. Verder was een ooglijntje, wat mascara en een zachtrode lippenstift de enige make-up die ze droeg.

ILLUSTRATIE: NICO VRIELINK

Met haar indringende stem beëindigde ze mijn gepeins bruut en maakte ze kenbaar graag fotopresentaties van een aantal huizen te willen zien.

Min of meer met tegenzin liep ik naar de stand waarin de foto's en beschrijvingen van ons aanbod waren opgeborgen. Uiteindelijk raakte de dame geïnteresseerd in een pand dat zo ongeveer dezelfde bouwstijl had als ons kantoor.

Omdat het theetijd was, en de dame kennelijk geen haast had, nodigde ik haar plichtmatig uit om een kopje mee te drinken. Terwijl ik thee inschonk, keek zij rond bij de stand met het fotomateriaal. Ze vertelde waarom ze een woning zocht en zonder dat ik het in de gaten had, begon mijn negatieve oordeel over haar om te slaan in sympathie. Ze was ondanks haar hete aardappel een bijzonder aardig mens.

Omdat het huis waar haar oog op viel nagenoeg hetzelfde was als ons kantoor, stelde ik voor haar een rondleiding te geven en de verbouwingsmogelijkheden van een dergelijk pand te laten zien.

Toen we - bezweet van het trappenlopen - op de tweede verdieping kwamen en ik haar de vergaderkamer en de keuken toonde, vroeg ze of ze zich even mocht verfrissen bij de kraan. Ik knikte instemmend en liep naar de vergaderruimte om de koffiekopjes van de vorige dag op te ruimen. Ik bracht deze even later terug naar het keukentje. In de veronderstelling dat zij al lang bij de kraan klaar was, deed ik zonder te kloppen de deur open. Ik schrok. Daar stond ze, haar half ontblote bovenlijf met water besprenkelend. Terwijl ik mij alweer om wilde draaien om het keukentje te verlaten, mompelde zij iets onverstaanbaars over de hoge temperatuur van die dag. Opeens liep ze echter op mij af, hield mij tegen en vroeg of ik verlegen was met de situatie. Ik knikte van 'ja' want hoewel ik best wat gewend was, vond ik deze situatie ietwat bizar. Uitdagend en met een geile blik in de ogen vroeg ze mij of ik haar mooi vond. Ik kon niet anders dan 'ja' zeggen, want ze was het ook gewoon.

Haar borsten waren niet erg groot, maar wel fraai van vorm en stevig. Ze kwam nog dichter bij mij staan en drukte haar door de zon bruingebrande boezem tegen mij aan. Ze bracht haar mond omhoog en al snel vonden onze tongen elkaar in een zoete hoeveelheid vocht. Mijn bloed stroomde op topsnelheid door mijn aderen. Ik tilde haar op en bracht haar naar de vergaderruimte waar ik haar op de grote tafel legde. Zelf bleef ik half leunend op de tafel hangen en keek haar gefascineerd aan.

Uitgedaagd door haar onverbloemde hitsigheid, gleed mijn hand al snel naar beneden en trok geleidelijk haar rok omhoog. Door haar bekken heel even op te wippen en daarna weer te laten zakken, bleef haar opgerolde rok klem liggen tussen haar en de tafel. We tongzoenden heftig en zij begon ongedurig aan mijn overhemd te frunniken. Ik was inmiddels weer met mijn hand afgezakt om haar van haar slipje te ontdoen, iets dat door mijn onstuimigheid niet echt wilde vlotten. Doordat ik gek werd van het idee dat ik haar slipje maar niet uit zou kunnen krijgen, pakte ik met mijn hand de zijkant van het ragfijne stukje textiel en rukte het in één keer kapot. Hierop slaakte ze geschrokken een kreetje. Toen ik echter het uit elkaar getrokken niemendalletje even later voor haar gezicht liet bungelen, kon ze een lachje niet onderdrukken.

Eindelijk kon ik nu haar natte schaamlippen voelen. In rustig tempo beroerde ik haar clitoris, totdat ze wild begon te schokken. Ze dacht nu niet meer aan mij, liet ook mijn half geopende broek voor wat

het was. Deze geile tante gaf zich ongegeneerd over aan haar *eigen* genot. Toen ik dit bemerkte, stopte ik acuut met mijn massage en trok haar aan haar benen met haar achterste tot aan de rand van de tafel. Ik bekeek haar spleet gulzig en begon in een hoog tempo dorstig te likken. Haar kut smaakte heerlijk en lekte rijkelijk.

Ik constateerde dat haar schaamhaar er net zo netjes uitzag als zij zelf. Het was keurig geschoren in een sexy bikinilijn. Om het mij makkelijker te maken, hield ze met beide handen haar schaamlippen wijd open, zodat ik er met mijn hele tong bij kon. Ze gilde het uit toen ze eenmaal klaarkwam. Haar hele onderbuik schokte, haar handen trilden en ze snakte naar adem. Toen ze enigszins bijgekomen was, trok ze haar rok uit en hielp mij met de resterende kleding. Ze duwde mij met mijn rug op de tafel en ging op mijn benen zitten. Mijn pik had inmiddels een enorm formaat gekregen en toen zij mijn voorhuid op en neer begon te halen, kreeg ik het gevoel dat ik al op het punt van exploderen stond. Geroutineerd als ze was, zag ze gelukkig al snel dat ik mijn zaad dreigde te verschieten. Ze stopte met trekken en liet mijn penis even een minuutje met rust. Toen mijn manlijkheid begon te verslappen, ging ze plots op mijn lid zitten en keek mij diep in de ogen. Door het hele gebeuren was zowel mijn pik als haar kut glibberig en we neukten er soepel en gladjes op los.

Al na een tijdje wilde ik zelf het heft in handen nemen. Ik wilde haar berijden en niet door haar bereden worden. Ik legde haar met de rug op tafel en ging op haar liggen. Ik kon nu zelf het tempo aangeven. Ik neukte uit alle macht, terwijl zij onder mij lag te kermen en te kreunen. Al snel ging er een warme gloed door mijn penis heen. Ik trok mij uit haar vagina terug, kroop iets omhoog, gaf nog een aantal ferme halen aan mijn paal en spoot toen de volle lading in haar gezicht. Ik kon het niet laten, ik wilde haar zo keurige gezichtje gewoon zien druipen van het zaad. Zij vond het overigens heerlijk - al het sperma wat in de omgeving van haar mond beland was, likte ze gretig op. Daarna sabbelde ze nog even geroutineerd aan mijn lul, voor de laatste druppels, en keek mij daarbij met grote geile ogen aan. Uitgeput en bevredigd ging ik naast haar op tafel liggen.

Een week later kreeg mijn baas een telefoontje van haar met de mededeling dat zij haar keuze toch niet op het door ons aangeboden huis had laten vallen. Wel vertelde ze hem dat hij zijn werknemer vooral moest bedanken voor de vakkundige ontvangst. Mijn baas liet zijn tevredenheid op zijn beurt weer aan mij merken door mij op de schouder te slaan en op te merken dat hij het runnen van het kantoor eens wat vaker aan mij over zou laten.
Op verzoek anoniem gepubliceerd

BILLEKOEK

Mijn 'vriend' laat mij deze brief schrijven, terwijl mijn billen nog rood zijn en gloeiend aanvoelen van zijn pak slaag. Hij en ik spelen bij tijd en wijle een opwindend rollenspel, waarin hij de *dominante* partij voor zijn rekening neemt en ik de *onderdanige*. Hetgeen wij spelen, is een soft SM-gebeuren, met als hoogtepunt *spanking* - het krijgen van een onvervalst pak billekoek.

Mijn vriend weet dat ik graag flirt en zorgt er door middel van straffen, strenge discipline en tucht voor dat mijn gedrag binnen de perken blijft. Ik op mijn beurt word hier weer heel geil van en geniet van alle straf die ik krijg. Op deze wijze weten wij steeds onze grenzen te verleggen. (U snapt het al, ons spel is een vicieuze cirkel geworden van flirten, straffen en hier zo'n kick van krijgen, dat het hele spelletje weer van voren af aan begint).

Onlangs togen mijn vriend en ik naar Amsterdam om weer eens wat plezier te maken. Zoals bijna altijd het geval is, was ik ook die avond weer heet en uitdagend. Mijn kleding had ik volkomen op een paar ondeugende uurtjes afgestemd. Helemaal *in the mood for swinging Amsterdam* trok ik mijn wit leren minirok aan met daaronder jarretels en witte netkousen. Mijn bovenlichaam scheen verleidelijk door mijn transparante blouse heen. Het geheel completeerde ik met een paar dijhoge witte laarzen, die aan de achterkant met vetertjes moesten worden aangetrokken.

Onderweg naar een van de bekendste House-discotheken, kon mijn vriend zijn handen al niet meer thuis houden. Mijn kut droop van geilligheid en opwinding door het strelen over mijn dijen. Voor een rood stoplicht gleed zijn hand in mijn blouse en trok hij al knedend aan mijn tepel, net zolang tot hij keihard naar voren priemde en hij er aan kon zuigen en sabbelen. Ik deed de stoel naar achteren, ging liggen en liet mijn borsten snel even heerlijk verwennen. De mensen in de auto naast ons keken vol verbazing naar wat er allemaal gebeurde. Wij lachten naar ze en reden zwaaiend en vol gas weg.

Eenmaal in de discotheek kropen we lekker dicht tegen elkaar aan. Op de dansvloer drukte mijn vriendje zijn dikke pik tegen mijn venusheuvel aan en gleden zijn handen al strelend over mijn lichaam. Zo stonden we ons uren op de dansvloer uit te leven. Het viel mij op dat er verscheidene mannen naar mij keken. Ik wist gewoon dat ze mijn hete kut wilden voelen, mij wilden naaien. Logisch toch?

Terwijl mijn vriend op een gegeven moment naar het toilet liep, kwam er een man naar mij toe. Hij zei dat ik er "prachtig" uitzag. Ik voelde me gevleid, lachte breeduit naar hem en lonkte even met mijn ogen. De man werd wat vrijpostiger en kwam naast me zitten. Hij vertelde ronduit dat ik hem vreselijk opwond. Omdat ik nog steeds niet afwijzend reageerde, durfde hij het aan zijn vingers langs de boorden van mijn kousen te halen. Uit mijn ooghoeken zag ik de vuurspuwende blik van mijn vriend, die zich ondertussen aan de bar had gepositioneerd. Ik wist dat hij de hand van de man naast mij kon zien. Langzaam gleden diens vingers naar mijn geil druipende kutje. Ik spreidde traag mijn benen, terwijl ik de man naast mij vertelde dat ik helaas weg moest. Hij duwde mij terug. "Liefje, ik weet dat je geil bent. Ik wil je vingeren, je klaarmaken," fluisterde hij. Ik snakte naar adem toen ik zijn vinger door mijn spleet voelde glijden. Ik kreunde en sloot genietend mijn ogen. Toen ik even later weer keek, zag ik dat mijn vriend mij wenkte. Ik wist dat ik problemen zou krijgen, als ik hem niet ogenblikkelijk gehoorzaamde. Ik verontschuldigde mij tegenover de onbekende man en liet hem heel zielig achter met in zijn broek een dikke, onbevredigde pik. Als een klein ondeugend meisje liep ik gedwee naar mijn vriendje toe. Hij keek mij verschrikkelijk boos aan en sleurde mij zowat de discotheek uit. Buiten gekomen was ik doodsbang, maar stiekem vroeg ik mij wel af wat voor straf mijn vriend voor mij in petto had.

"Stap in de auto, *slet*," snauwde hij tegen mij. Toen ik eenmaal zat en het portier had dichtgetrokken, greep hij mij bij mijn haren beet en trok mijn hoofd naar zich toe. "Jij vindt het lekker om te flirten, is het niet?" Een stilte volgde. "Is het niet?" Hij trok harder aan mijn haar.

"Ja lieverd, het spijt me," jammerde ik. Mijn handen streelden over zijn kruis. Oh, wat werd ik heet bij het voelen van zijn paal.

Onderweg naar huis begon hij mij te plagen. "Denk maar niet dat het helpt als je over mijn pik wrijft. Zuig mij maar eens lekker af, terwijl ik ga bedenken waarmee en hoe ik je kan gaan straffen." Ik haalde gedwee zijn piemel uit zijn broek en sabbelde er gehoorzaam aan. "Ja lekker, schatje, dat doe je goed. Als je mijn sperma doorslikt voor we thuis zijn, dan verminder ik je straf misschien wel. Mmmm, lekker. Ja, neem hem heerlijk diep tussen je lippen." Hij moedigde mij verder aan en liet weten het zalig te vinden zoals mijn mond over de volle lengte van zijn stam gleed. "Jij houdt er van een man te pijpen, een lul in je mond te hebben, nietwaar?"

Ik kon alleen maar "ja" kreunen.

Hij reed een parkeerplaats op. Terwijl hij mijn billen streelde, vormden mijn lippen een mooie ronde cirkel rond zijn manlijkheid. Ik voelde aan het kloppen van zijn piemel dat hij dichtbij een orgasme kwam. "Zuigen, stout meisje van me." Zoals ik al verwachtte, kwam hij vrij snel. Hij greep mijn kont beet en stak

ZIN IN EEN WI

LDE RIT...

Een aanbieding die aanslaat. Wie nu abonnee van Penthouse wordt en meedoet aan de prijsvraag, maakt kans op een schitterende Yamaha-motor, de XV535 Virago. Wie alleen aan de prijsvraag meedoet, kan zo'n stoer motorjack winnen! Het ligt er dus helemaal aan of u vóór- of achterop wilt springen. Hoe dan ook, abonnees hebben altijd prijs: een jaar lang Penthouse. Da's een wilde rit op zich!

WORD ABONNEE & WIN EEN YAMAHA

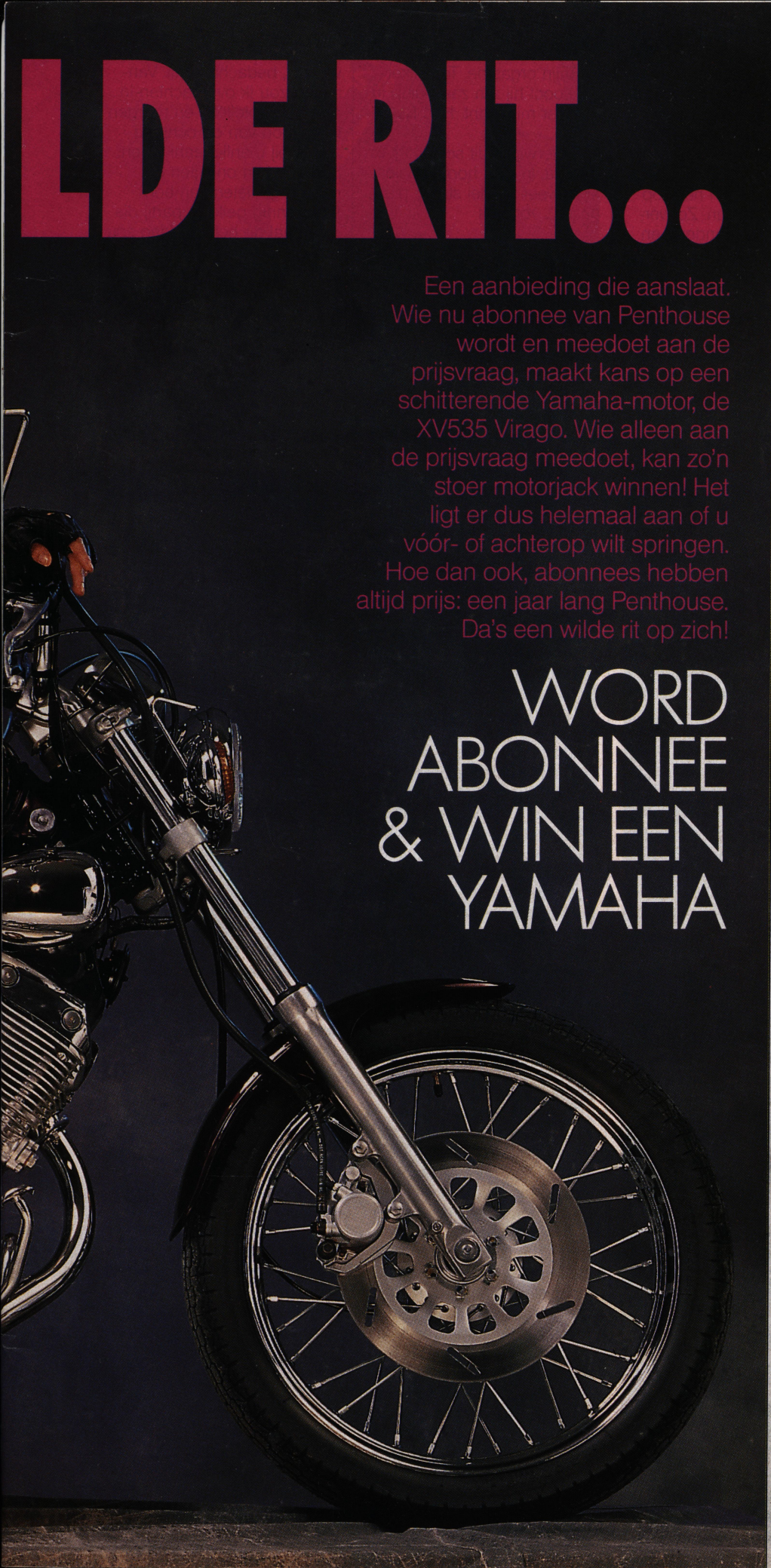

Voelt u zich ook zo *born to be wild*? Of verslaafd aan oude B-films met stoere 'bikers' als Marlon Brando, Peter Fonda en Jack Nicholson in de hoofdrol. Films met illustere titels als *The Wild One, Easy Rider* en *Hells Angels On Wheels*, en die op ronkende wijze een nieuwe dimensie gaven aan het begrip vrij en onafhankelijk zijn? De rol die het paard had in de dagen van het Wilde Westen, heeft de motorfiets nu overgenomen. Hij is er voor grootsteedse cowboys en outlaws, voor vrouwelijke *rebels without a cause*, maar ook voor managers in driedelig die in de weekeindes hun stress langs de pijp van een trillende uitlaat wegblazen. Motorrijden is het helemaal. Motorrijden past bij de life/style van 'de man en vrouw die alles willen'. Vandaar dat Penthouse in samenwerking met YAMAHA MOTOR NEDERLAND een opmerkelijke lezersactie is gestart. Iedereen die zich in de periode van 20 april t/m 20 juli aanmeldt als abonnee van Penthouse en meedoet aan de prijsvraag, maakt kans op een schitterende Yamaha XV535 Virago! Een dynamische *Sport & Touring Motorfiets*, waaraan een prijskaartje hangt van een kleine elf mille.

Lezers die al abonnee zijn of *alleen* aan de prijsvraag willen deelnemen, maken kans op een van de drie stoere, dikke gewatteerde Yamaha-motorjacks, in zwart, groen of rood, elk met een winkelwaarde van ruim f 450,-.

WAT MOET U DOEN?

Wie in aanmerking wil komen voor de 'Virago', moet eerst wel abonnee worden. Vul daartoe onderstaande bon in. Lid worden alleen is echter niet voldoende om kans te maken op de Yamaha. U moet ook, op satirische en originele wijze, duidelijk maken wáárom u Penthouse leest.

Wie alleen een gooi wil doen naar het Yamaha-jack, kan zijn reden(en) om Penthouse te lezen op een briefkaart invullen, en die, vóór 20 juli, sturen naar: MagaSell N.V./Penthouse, Saxen Weimarlaan 39A, 1075 BZ, Amsterdam.
Starten maar!

JA ik wil een jaarabonnement op Penthouse, betaal dan slechts f 6,50 per nummer en maak door het inzenden van deze bon kans op de Yamaha XV535 Virago motorfiets. De actieperiode loopt van 20 april t/m 20 juli 1993!

NAAM: _____

STRAAT: _____

POSTCODE: _____

DATUM: _____

HANDTEKENING: _____

Ik lees Penthouse, omdat _____

_____

_____

_____

Stuur de bon in een envelop naar:
Abonnementenservice Penthouse,
Antwoordnummer 16009, 5100 VJ Gilze.
'n Postzegel is niet nodig!

op het moment dat hij zijn sperma in mijn mond pompte, een vinger diep bij mij naar binnen.

Eenmaal thuis ontdeed ik mij snel van mijn blouse en rok. Mijn minnaar keek met een geil oog naar mijn leren laarzen, sexy kousen en jarretelgordel. "Jij bent een echte hoer. Je hebt straf verdiend," riep hij, en hij stuurde me met een strenge blik naar de slaapkamer. Op het bed moest ik op mijn knieën gaan zitten en mijn hoofd in het kussen begraven. "Maar lieverd," smeekte ik, "ik ben onderweg toch lief voor je geweest?"

"Doe wat ik je opdraag," gebood hij. "Ik heb heus wel gezien hoe jij je in die discotheek hebt laten pakken. Die hete poes van jou is van mij en van niemand anders. En dat zal je merken ook."

Ik lag op het bed, mijn mooie billen hoog in de lucht en ik had natuurlijk gewoon om wat stevige discipline gevraagd. Hij begon mijn voeten te masseren en langzaam voelde ik zijn tong over mijn been glijden, terwijl hij mijn kous loshaakte van de gordel. Mijn laars ging uit en mijn kous volgde. Nadat hij mijn andere been dezelfde behandeling had gegeven, bond hij mijn handen vast aan de spijlen van het bed. Ik smeekte intussen om genade. "Liefste, het spijt me dat ik met die man heb geflirt. Dat ik hem heb toegestaan over mijn dijen te aaien, mij te betasten. Ik wil alles voor je doen, als je mij mijn zonde maar vergeeft..."

Hij beval mij op te houden met jammeren. Hij pakte mijn favoriete dildo uit de kast en begon ermee over mijn lichaam te strelen. Ik voelde me natter en natter worden. "Ben jij een stout meisje?" vroeg hij. "Ja, soms wel" antwoordde ik hem in duidelijke taal. Toen smeekte ik hem mij goed hard te neuken. Hij gaf een snoeiharde mep op mijn kont die mij van opwinding deed kronkelen. "Dit is je allerlaatste kans om een bekentenis te doen," schreeuwde hij. Mijn stem trilde toen ik antwoordde: "Ik ben een stout meisje. Ik was daarnet aan het flirten omdat jij me met je straffen zo geil maakt. Mijn kut wil lekker geneukt worden en ik was de man die naast mij zat gewoon een beetje aan het plagen. En nu vind ik dat ik wel een pak voor de billen verdien." Meteen hierop begon hij woest en hard op mijn kontje te slaan. Ze werden langzaam branderig en gloeiden van warmte en pijn.

"Ja schatje, sla mij. Ik verdien het, ik heb het gewoon nodig. Geile dekhengst, alsjeblieft, geef mij een pak voor m'n kont," kreunde ik. Nadat hij zijn pleziertje met mijn billen had gehad, wreef hij die dildo tussen mijn natte spleet. Ik spreidde mijn benen om hem de ruimte te geven de kunstpik ertussen te stoppen, maar dat deed hij niet. Ik werd heel geil door hem geplaagd met mijn eigen dildo. "Alsjeblieft, neuk me," schreeuwde ik op een gegeven moment. Ik hield het echt niet meer uit.

"Denk daar maar een volgende keer aan als je weer staat te flirten zonder toestemming," zei hij streng. Hij likte aan één van zijn vingers en spreidde mijn billen. Op het moment dat hij zijn vinger in mijn kont begon te drukken, smeekte ik: "Nee schat, alsjeblieft niet. Ik ben daar te strak. Het doet zo'n pijn..." Hij bewoog zijn vinger in en uit mij, de dildo hield hij ondertussen tegen mijn kittelaar. "Ja, je vindt het wel lekker, die vinger in je kont. Goed zo, slet. Probeer je maar niet te verzetten, want dat heeft geen enkele zin. Op dit moment doe ik alles met je waar ik maar zin in heb."

Hij haalde zijn vinger uit mijn kont en verving die door de vibrator. Ik gilde van extase en pijn. Hij vulde mijn aars met de dildo en ik kwam zijn ritme tegemoet. Hij maakte een arm los en met mijn vrije hand begon ik mijn klit te vingeren. Opeens haalde hij de dildo weg, haalde zijn eigen speeltje tevoorschijn en zette die tegen mijn kontgaatje aan. Met zijn eikel in mij begon ik naar meer te smeken. "Ja, liefje, neuk me. Langzaam. Neuk me. Ik ben helemaal van jou...Je mag alles met me doen." Hij wreef over mijn billen terwijl hij mij rustig neukte. Toen begon hij op mijn billen te slaan terwijl ik hem smeekte. "Oh ja, sla me, naai me hard." Gillend en schreeuwend kwam uiteindelijk mijn orgasme. Tegelijkertijd spoot hij zijn zaad diep in en over mijn kont. Heerlijk gewoon...

En terwijl ik dit schrijf, tril ik nog na. In mijn hoofd spelen er al weer allerlei stoute plannetjes... *Yolanda*

ALS GOD IN FRANKRIJK

Al drie weken was ik alleen thuis. Mijn man was uitgezonden naar een project in het zuiden van Frankrijk en zou daar nog zeker een maand moeten blijven werken. Toen hij dan ook op een donderdagavond belde met de vraag of ik geen zin had een weekje naar hem toe te komen, reageerde ik verrast. Nog diezelfde avond pakte ik mijn koffer in en al de volgende ochtend vroeg vertrok ik met de auto richting *La Douce France*. Ik vind autorijden zalig, dus ik had er bewust voor gekozen om niet met het vliegtuig te gaan.

Ik zette mijn favoriete cd op, legde een zak drop op de stoel naast mij en reed in een pittig tempo over de nog rustige Hollandse snelwegen. Het landschap werd na verloop van tijd steeds buitenlandser, en toen ik op een gegeven moment Parijs was gepasseerd, had een waar vakantiegevoel zich van mij meester gemaakt. Ik reed van de snelweg af, parkeerde mijn auto en liep naar een wegrestaurant. Ik was toe aan een sterke kop koffie en een groot stuk taart. Genietend nam ik even later de lekkernijen tot mij en stak daarna een sigaret op. Dat had ik wel verdiend vond ik, na die zevenhonderd kilometer die ik er al op had zitten.

Denkend aan de leuke week die mij te wachten stond, stapte ik weer in mijn auto. Ik kamde mijn lange blonde haren, deed mijn Ray-Ban op en stiftte mijn lippen nog eens dieprood. Onderweg flirtte ik zo hier en daar eens met leuke Franse automobilisten in snelle auto's en op die momenten merkte ik weer hoe ontzettend ik naar een man in mijn bed snakte. Al drie weken had ik mij weten te gedragen, had ik alleen ter compensatie zo af en toe de hand aan mijzelf geslagen. En nu..., nu had ik weer eens zin om mij onbeschaamd aan een man over te geven. Nou ja, het zou dan ook bijna zover zijn, bedacht ik mij. Vanavond zou ik overnachten in een leuk hotelletje en morgen in de loop van de ochtend zou ik bij manlief aankomen. Samen even ontbijten en daarna genieten van een krankzinnig geile vrijpartij die minimaal de hele middag zou duren.

Het liep echter anders. In de loop van de middag sloeg het zo rustige lenteweer om. Het begon hard te waaien, de lucht werd donkergrijs en binnen tien minuten zag ik zowat geen hand voor ogen meer, omdat de regen kletterend tegen mijn voorruit sloeg. Ik besloot van de snelweg af te gaan en alvast een hotelletje te zoeken. Het was mij te gevaarlijk om na zoveel uren achter het stuur nog door te rijden in dit noodweer.

Enigszins vermoeid bereikte ik een sfeervol dorpshotel. Ik parkeerde mijn auto en tot mijn geluk was er nog een kamer vrij. Ik checkte in, bracht mijn koffer boven, nam een douche en trok wat schone kleding aan. Daarna begaf ik mij naar de lounge om een kopje thee te drinken en een hapje te eten.

Hij viel mij al snel op. Een knappe, goed in het pak gestoken donkere man. Hij keek mij observerend aan. Ik, niet verlegen uitgevallen, keek nieuwsgierig terug. En ja hoor, even later vroeg hij verontschuldigend in het Engels of hij aan mijn tafeltje mocht plaatsnemen. Zijn ogen vonden de mijne, ik kreeg een week gevoel in mijn maag en kon alleen nog maar als gehypnotiseerd 'ja' knikken op zijn vraag. We wisselden wat beleefdheden uit, maar ik weet zeker dat hij (net als ik) op dat moment al aan heel andere dingen dacht. Hij vertelde dat hij Armand heette, uit Lyon kwam en een groot textielbedrijf had. Na deze kennismaking in vogelvlucht lachte hij mij op een fatale wijze toe en vroeg of ik het prettig zou vinden vanavond met hem in het hotel te dineren. Zowat iets te gretig knikte ik 'ja'. Ik kon het niet helpen, deze man had mij in een korte tijd ongelooflijk hitsig gemaakt.

We spraken om acht uur die avond af, omdat hij voor die tijd nog een aantal telefoontjes moest plegen. Na

VERVOLG OP PAGINA 52

Natalie

Wat voor de Engelse Natalie Smith als een verre vakantie in de U.S.A. begon, werd het begin van een geheel nieuw hoofdstuk uit haar leven. "Ik had het er zo naar mijn zin, dat ik maar gewoon besloot om te blijven. Ik heb in Engeland hotel management gedaan, maar op dit moment volg ik de weg van mijn hart... Ik werk fanatiek aan een carrière als pikeur. Ik rijd al paard sinds mijn vierde. Maar dat ik van mijn hobbie mijn professie zou kunnen maken, nee dat had ik nooit durven hopen. Zoals ik ook nooit had durven dromen ooit nog eens voor Penthouse te poseren. En kijk nou eens!"

FOTOGRAFIE: PHILIP MOND

De Amazone

"In de toekomst wil ik mijn eigen rijschool openen," vertelt de in 89-58-86 gestroomlijnde blondine. "Maar nu ik van de glamour-wereld van Penthouse heb geproefd, wil ik eerst nog volop genieten van het bestaan als fotomodel." In de Amerikaanse Penthouse maakte Natalie in meer dan één opzicht een droomdebuut. Ze stond op de voorpagina met de steeds populairder wordende blanke *rapper* Marky Mark, ging zelfs met hem in bad, en nam poses met hem aan die bij Natalie een bepaald *grote betrokkenheid* bij het onderwerp doen vermoeden.

"Poseren met Marky Mark was een sensationele ervaring. Een van die dingen in je leven die je echt nooit meer vergeet. Ik kende hem al wel, van zijn muziek, dus ik keek er echt naar uit met hem samen te werken. Alhoewel, *werken* is niet het juiste woord. Marky is een fantastische knul, we hebben vreselijk veel lol samen gehad. En ja, ik vind hem...eh...*een lekker ventje*." (Penthouse Nederland publiceert de serie van Natalie en Marky Mark t.z.t.)

"Een van de hachelijkste ondernemingen uit mijn leven is het pikken geweest van de cabriolet van mijn moeder, terwijl zij even lag te slapen. Ik was toen amper 13 jaar en mijn voeten reikten nauwelijks tot de pedalen van de auto. Ik stal natuurlijk wel de show bij al mijn vriendjes en vriendinnetjes! En dat hielp de pijn van drie weken voor straf binnenblijven wat verzachten."

Memorabel, zij het van een ander kaliber, is ook Natalie's vakantie in Griekenland. "Alle reizigers werden met een busje naar het vliegtuig gebracht, dat al op ons stond te wachten. Terwijl ik - als haantje de voorste - de trap opliep richting het vliegtuig, kwam de wind onder mijn rokje. Het vloog echt hé-le-maal op en...je raadt het al, ik droeg geen ondergoed. Vanuit de groep passagiers die achter mij stond, ging een luid geklap en gejoel op!" Een reactie die wij ons, na nader met de bron van al dat enthousiasme te hebben kennisgemaakt, levendig kunnen voorstellen.

Het kruis van de playboy is misschien wel zwaarder dan u denkt...

LIEVE XAVIERA

De meest benijde categorie minnaars is waarschijnlijk die van de man die van de liefde een sport heeft gemaakt: de *playboy*. Dit type ziet er goed verzorgd uit, heeft stijl, sexuele ervaring, succes bij mooie vrouwen en genoeg geld en tijd om er uitbundig van te genieten. In de ogen van veel van zijn sexegenoten is de playboy benijdenswaardig. Toch dient hij een kruis te dragen dat misschien wel zwaarder is dan u zou denken: wat vrouwen betreft is hij zo *bezeten* van de jacht, dat hij de volmaakte vrouw nooit zal herkennen, ook al zou hij haar reeds hebben gevonden.

Zo had ik in mijn kennissenkring een Braziliaanse playboy, die met een ontzettend mooie erfgename in het huwelijksbootje stapte. Zo'n beetje álle begerenswaardige vrijgezellen van Europa hadden tevergeefs naar haar gunsten gedongen. Toch was de Braziliaan zozeer een slaaf van zijn eigen verlangens, dat hij het bezadigde huwelijkse leven niet aankon. Op een avond zei hij tegen zijn vrouw dat hij "even een pakje sigaretten ging halen", en tot op de dag van vandaag is niet bij haar teruggekeerd.

Met een typische playboy maakte ik eens kennis in St. Tropez. Hij heette Lothar en was een van Oostenrijks bekendste modeontwerpers. Lothar was niet alleen beroemd, hij was ook nog eens elegant en aantrekkelijk. Hij reed - zoals het een playboy betaamt - in een prachtige open sportwagen en had afspraakjes met de mooiste vrouwen van de Côte d'Azur. Lothar hoefde bij wijze van spreken maar met zijn vingers te knippen, of de vrouwen vlogen naar zijn huis toe als duiven op de thuisvlucht.

Van de vrouwen die verliefd op hem waren geworden, hoorde ik dat hij nooit twéé keer met dezelfde vrouw naar bed ging. Ik stelde mij er daarom op in *niet* verliefd op Lothar te worden. Hij mocht in mijn gedachten niets anders worden dan 'gewoon een lekker stuk, met wie ik een avondje sex-plezier zou gaan beleven'. Ik probeerde dezelfde instelling te hebben als mannen die zin hebben in een *one-night-stand*.

Enkele dagen later al viel mij 'de eer' te beurt om in Lothars bed onthaald te worden. Ik merkte al snel dat hij zijn kracht goed kende en uitstekend gebruikte. Hoe stoer en verveeld hij soms ook mocht lijken, in bed was hij een warme, hartstochtelijke en vindingrijke minnaar. Hij had ook een geweldig uithoudingsvermogen, kon drie of vier keer op een avond klaarkomen, wist precies de juiste dingen op het goede moment te zeggen en liet die nog oprecht klinken ook! Hij sprak net als ik diverse talen door elkaar, maar tijdens het vrijen was Frans zijn favoriete taal. Door al deze maniertjes wist Lothar iedere vrouw met wie hij sliep het gevoel te geven dat zij *de ware* voor hem was. Diep in het hart wisten de vrouwen die bij hem in bed belandden natuurlijk wel beter, maar toch bleven zij graag even in de waan dat Lothar zijn leven had gebeterd.

Vanwege zijn grote ervaring in bed, was Lothar het stadium van het eenvoudige nummertje allang ontgroeid. We begonnen daar als opwarmertje wel mee, en ik moet zeggen dat hij zijn lange slanke penis vakkundig gebruikte. Hij wist ook hoe hij mijn kittelaar onder de juiste hoek moest raken, hetzij met zijn tong of met de grote gladde eikel van zijn pik. Lothar was geweldig in het regisseren van de voorstelling en we voerden een aantal gedenkwaardige showtjes op. Eenmaal knevelde hij mij hardhandig, bond mij boven op een aantal kussens vast, neukte mij anaal en tikte mij om de pijn van de eerste penetratie wat te verdoezelen vervolgens een paar keer fiks op mijn billen. Later deed hij een hondeband met een riem om mijn nek en leidde mij zo rond het bed terwijl hij mij tussendoor achterlangs op de grond neukte.

Na deze opwindende spelletjes draaide ik de rollen om en bond hem in een onderdanige positie vast. Vervolgens liet ik hem als een hondje om mijn gunsten bedelen, terwijl ik zijn voeten en armen achter zijn rug vastbond en heet kaarsvet op zijn ballen liet druppelen. Het werd al met al een super-erotische avond, waarin wij ons beiden compleet lieten meeslepen en overgaven aan het liefdesspel.

Zoals ik al had verwacht, maakten we geen afspraak voor een volgende keer. Een paar weken later echter, tijdens een grote orgie in een fantastisch mooi huis van vrienden, kwam ik Lothar weer tegen. Ik voelde mij gevleid dat hij mij en een mooi lesbisch vriendinnetje van mij uitkoos voor een opwindende *menage à trois* die zowat de hele nacht duurde. Ik moet deze playboy wel heel erg hebben opgewonden dat hij nóg een keer met mij naar bed wilde.

Om nu nog even terug te komen op de zo benijde playboy, deze man is zeker niet iemand om klakkeloos jaloers op te zijn. Ook het avontuurlijke aureool dat om de playboy heenhangt, kan ge-ontmythologiseerd worden. Een dergelijk leven leiden

Alle vragen worden vertrouwelijk behandeld. Zend uw problemen naar Xaviera Hollander/Penthouse, Saxen Weimarlaan 39A, 1075 BZ Amsterdam.
Tot haar spijt kan Xaviera problemen alleen in deze rubriek behandelen.

is voor een tijdje leuk, maar wordt op den duur leeg en vervelend. Wie altijd maar blijft jagen op vrouwen, en zelfs met de mooiste en opwindendste vrouw geen genoegen meer kan nemen, zal op den duur geen gelukkiger mens worden, maar een triest geval.

BRIEF VAN DE MAAND

Lieve Xaviera,

Ik heb diverse boeken van jou gelezen en iedere maand kijk ik reikhalzend uit naar je pagina's in Penthouse. Omdat ik momenteel zelf met een probleem zit, wil ik graag eens van de gelegenheid gebruik maken om jou om raad te vragen.

Ik zelf ben een jongen van 17 jaar en heb een vriendinnetje dat 19 is. Volgens haar 'tongzoen' ik ronduit belabberd. Ze attendeert mij hier herhaaldelijk op, maar wil mij niet uitleggen wat ik nu precies moet veranderen. Het is volgens haar een gevoelskwestie en zoiets kan zij naar haar zeggen niet onder woorden brengen. Ik wil jou dan ook om zoveel mogelijk informatie vragen, zodat ik de ware kunst van het zoenen meester kan worden. Ik ben zelfs bereid om een cursus met betrekking tot dit onderwerp te gaan volgen, mits zoiets bestaat natuurlijk.

ANTWOORD

Er is een onvergetelijke scène in een klassieke film, genaamd *To Have or Have Not*. Hierin vindt een ontmoeting plaats tussen Lauren Bacall en Humphrey Bogart. Ze staan meteen in vuur en vlam voor elkaar, maar...hij heeft absoluut geen idee wat hij met haar moet aanvangen, zo onschuldig en puur is hij nog. In zijn rol had Humphrey Bogart nog nooit een vrouw gezoend, laat staan bemind. Lauren Bacall wordt na verloop van enkele minuten ongeduldig en besluit hem een les in liefde te geven. Ze zegt: "*Put your lips together and blow.*" Met andere woorden: "Tuit je lippen en blaas." Dat was kennelijk haar geheim voor de perfecte zoen.

Als je vriendinnetje werkelijk zo goed weet hoe ze moet zoenen, dan vraag ik mij af waarom ze het jou nooit zelf heeft willen leren. Want, dat je een ander niet kan leren hoe je precies moet zoenen, is onzin. Geloof mij, ook hier baart oefening kunst. Ik denk dat je er beter aan doet gewoon een ander meisje te zoeken. Als je wilt leren zoenen, heb je toch iemand nodig die je daarbij helpt. Iemand zeggen dat hij een fout maakt en hem vervolgens niet helpen met het verbeteren van die fout, getuigt van een nogal negatieve instelling.

Ik bemerk overigens dat steeds minder mensen weten hoe ze echt lekker moeten zoenen. Een goede zoen geven *lijkt* net zo gemakkelijk als het likken van een postzegel. Om er echter een ware kunst van te maken, kun je wel je hele leven lang bezig blijven met perfectioneren.

Wist je dat er een spreekwoord is dat als volgt luidt: '*A kiss is upper persuasion for lower invasion.*' Ofwel: een zoen is dè manier om iemand van bóven te overtuigen dat je er benéden in wil.

Om je gekrenkte ego wat op te peppen, raad ik je aan eens een ander meisje te zoenen, al is het maar één keer. Zo kun je testen hoe de mond van iemand anders op de jouwe reageert. Want, het kan namelijk heel goed dat jij en iemand anders elkaar wel perfect aanvoelen.

Ik vind zoenen in feite nog intiemer dan neuken, want je kunt je partner niet alleen zien (mits je je ogen openhoudt natuurlijk), maar deze ook voelen, ruiken en proeven. Bij penetratie van de penis in de vagina speelt daarentegen eigenlijk alleen maar het gevoel mee. Natuurlijk is de combinatie van zoenen en neuken tijdens het vrijen de meest perfecte oplossing. Misschien is dit ook de reden waarom zo veel vrouwen zich het meest bevredigd voelen als ze het in de ouderwetse positie, de missionarishouding, doen. Bij deze houding komt de man bovenop haar liggen. Als hij haar tijdens de penetratie ook nog teder beetpakt en zoent, kan een heel intiem samenspel ontstaan.

> Veel meisjes vinden het lekker als je handen naar vruchten smaken. Als ze met haar mond vaardig je vingers naar binnen zuigt, dan kun je van mij aannemen dat ze ook heerlijk wil en kan pijpen

Ook heb ik nog wat tips voor je op papier gezet die je misschien goed van pas komen.

* Zorg er voor dat je een frisse adem hebt. Eet dus niet te veel pikante dingen zoals chili con carne met veel knoflook.
* Ook van teveel alcohol drinken gaat je adem vies ruiken, houd hier dus rekening mee als je op korte termijn nog een afspraakje hebt.
* Onderhoud je gebit goed. Flos regelmatig, poets tenminste twee keer per dag je tanden en gebruik tandestokers na de maaltijd.
* Mocht je een gaatje in je tanden of kiezen hebben, waardoor je adem slecht ruikt, ga dan zo snel mogelijk naar de tandarts om dit euvel te verhelpen.
* Als je oprispingen hebt - iets waar in feite weinig tegen te doen is - poets dan zo vaak mogelijk je tanden en gebruik een goed mondwater zoals Odol of Fluocaril. Zorg er ook voor dat je altijd een mondspray bij je hebt.

Als je mondhygiëne wel in orde is, zorg er dan voor dat je:

* Niet haar hele gezicht onder het speeksel bedelft door onbeholpen met je natte lippen over haar mond en wangen te slobberen.
* Vooral niet het tegenovergestelde hiervan doet door je mond zo klein te maken waardoor haar tong er als het ware niet eens in kan.
* Niet gewoon je eigen tong als een soort stokje naar haar uitsteekt en zonder te bewegen in haar mond houdt. Gebruik je eigen fantasie en laat je tong nieuwsgierig ronddartelen in alle hoekjes van haar mond. Vergeet in hemelsnaam niet je lippen op een sensuele manier te gebruiken, dus niet alleen à la Lauren Bacalls raadgeving: 'blazen'. Zuig met jouw lippen *zachtjes* op de hare.

Ook belangrijk voor een goede zoen-/vrijpartij, is de juiste ambiance of de sfeer waarin je de liefde met elkaar bedrijft.

* Voor je je mond op de hare plaatst, raad ik je aan haar eerst liefdevol te omarmen en te strelen. Laat je handen ook wat werk doen door haar eens lekker in haar nek te masseren of je vingers door haar haar te woelen (op een zodanige manier dat ze niet schreeuwt dat je haar kapsel verwoest).
* Zorg ervoor dat je een glas gekoelde vruchtensap, (liefst vers uitgeperst), naast je bed hebt staan of anders een schaaltje met gepelde en in stukjes gesneden koele vruchten zoals een mango, een perzik of zelfs kiwi's. Je kunt elkaar dan voeren via de mond; iets dat een hele spannende variant op het 'gewone' kussen is.
* Veel meisjes vinden het ook lekker als je handen naar vruchten smaken. Als ze met haar mond heel vaardig je vingers naar binnen zuigt, dan kun je gerust van mij aannemen dat ze ook heerlijk wil en kan pijpen.

En wil je nu tot slot misschien nog weten wat de opwindendste zoen is die ik ooit in mijn leven gehad heb? Je zult het niet geloven, maar ik was nog maagd. Ik was een jaar of vijftien en stapelverliefd op een wat oudere jongen die bij mij op het gymnasium zat. Hij speelde goed toneel en alle meisjes waren dol op hem. Op de een of andere manier viel hij toch als een baksteen voor mij; maagdelijke bakvis als ik was. Uiteindelijk stonden we dus midden in de zomer op een romantisch plekje, uit het oog van alles en iedereen. 'Ons' plekje bevond zich in het Amsterdamse Bos. We waren beiden smoorverliefd, en ik weet nog dat ik een dun jurkje droeg dat heel duidelijk de contouren van mijn lichaam liet zien. Hij streelde mijn gezicht, zoende mijn ogen, neusvleugels en wangen. Uiteindelijk plaatste hij zijn prachtige volle lippen tegen de mijne. We hielden een tijd lang onze mond gesloten en voelden alleen het lichte trillen van onze lippen. Tegelijkertijd wist hij mij enorm op te zwepen door mij zachtjes door mijn lange haar te strelen. Na een tijdje deden we onze monden een heel klein stukje open om het puntje van elkaars tong langs onze lippen te bewegen en heel eventjes bij elkaar naar binnen gaan. De spanning die ik toen ervoer, was te vergelijken met een weldadig orgasme (iets waar ik mij toen nog niet eens van bewust was). Ik besef nog steeds dat dat de meest perfecte maagdelijke zoen is geweest die ik ooit in mijn leven gehad heb.

Style

INTERIEUR

KUNST IN DE KAMER

& Design voor het sanitair

De dagen waarin een 'Des Bouvrietje' kon worden aangeschaft om op de visite indruk te maken, zijn voorgoed voorbij. Het komt nu aan op een duidelijke persoonlijke stijl en sfeer. Dat haal je niet bij Blokker, maar dat vergt een speurtocht langs speciaalzaken, waar net dat assortiment wordt aangetroffen waar u zich helemaal in kunt vinden. Dat mag ook een schemerlamp zijn, zoals die veel in de Amsterdamse Jordaan wordt aangetroffen. Zolang het maar indruk maakt.

In de Rotterdamse interieurwinkel DAD (Binnenrotte 77, tel 010-4119596) heeft men dit begrepen en men verwelkomt er kunstenaars en ontwerpers om de collectie dat 'je ne sais quoi' mee te geven. Zoals bijvoorbeeld het kamerscherm *4 Gratieën* van ontwerper RONALD SLABBERS. Niet de eerste de beste, want Ronald is een veelgevraagd illustrator en vier jaar geleden in Los Angeles onderscheiden als *Best Art Designer.* Dat willen de mensen tegenwoordig. Meubelen met een signatuur. Het scherm is gemaakt van gestraald hout met een ongelijkmatige structuur, waarna een gemêleerde coating is aangebracht.

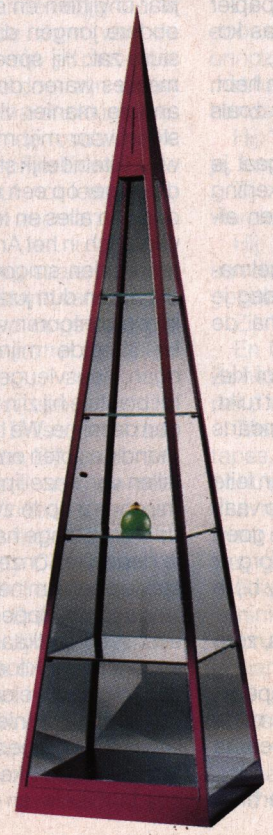

* Ook *Vitrine Art Design* is in Rotterdam (West-Blaak 189) gevestigd. We zien modern vormgegeven vitrines, waarin kostbaarheden kunnen worden uitgestald. Ze komen voor in alle soorten, maten en uitvoeringen, in wand- hoek- en vrijstaande modellen, met ronde of hoekige profielen, spiegel- of houten achterwanden, bolvoeten, draai- en schuifdeuren, halogeen- en neonverlichting. Zo is het wel genoeg. En dat alles van top-designers. (Info: 010-4049628).

* Het bezoek is nauwelijks bekomen van deze confrontatie in de huiskamer en raakt vervolgens bij het wassen van de handen opnieuw in vervoering, want daar is het sanitair uit de nieuwe collectie TIORA van *Villeroy & Boch* geplaatst. Elegante, originele en subtiele lijnvoering. De serie bestaat uit 17 keramische sanitair-objecten en is naar hartelust te variëren. Let u even op de ergonomische vorm die de mens in het middelpunt plaatst? Daar heeft niemand van terug. (Info: 073-426900).

* Te duur? Wat dan te denken van een badkamer van f 158,-?! Per maand weliswaar en dat gedurende tien jaar, want dan least u een SPLASH-badkamer van *De Baderie* in Vught. Dank zij de trend van het *cocoonen* (lekker thuis zitten) is er een verlangen van de consument naar comfortabeler en luxer wonen. Zo'n leaseplan kan een uitkomst zijn. (Info: 073-568644).

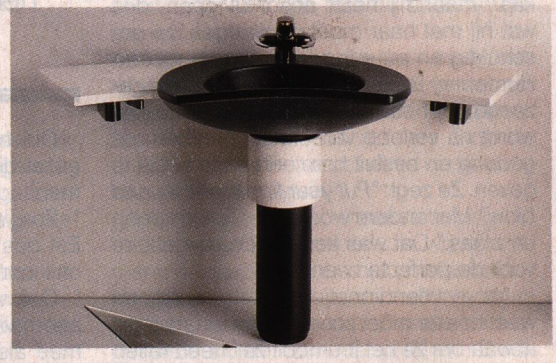

VEILIG VRIJEN

ZIE HET LICHT!

Gebruik een gloeiwormpje

Voor wie de kat niet in het donker wil knijpen, is er nu een inventieve oplossing: een lichtgevend condoom, met de prikkelende naam GLOW-WORM. Een reflecterend voorbehoedmiddel, dat voor gebruik twee minuten moet worden blootgesteld aan een lichtbron. Resultaat: een geel oplichtende gloed om uw ingepakte geslachtsdeel; ofwel het licht in de duisternis. Misschien niet direct genotsverhogend, maar het maakt de pret wel dubbel zo leuk. Moet u het gezicht van uw geliefde maar eens in de gaten houden, als u met dit condoom gesierd onaangekondigd het slaapvertrek binnenwandelt met de kreet: verrassing! Dit nieuwe licht op uw sexleven is voor een paar gulden per postorder te bestellen bij *Christine Le Duc* in Volendam, telefoon: 02993-67461.

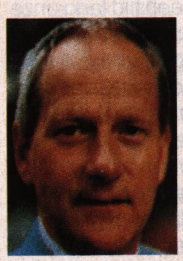

REDAKTIE:
FRANS VAN DER BEEK

Met medewerking van Alexandra de Jong en Mike de Leede.

LEASEN

DE CLASSIC CAR-AUTOMOBILIST

Huurt stijl & historie

Er rijden nu ongeveer duizend lease-auto's rond, die het predikaat *classic car* verdienen. Geen gloednieuwe en poenige zakenwagens van tussen de halve en de hele ton, maar auto's met uitstraling vanwege de historie van het voertuig. Niet iedereen vindt het aangenaam om in een klassieke auto uit de jaren vijftig, zestig of zeventig te rijden (immers, geen stuurbekrachtiging, airbag, automatische deurvergrendeling, etc.). Dat moet dus kennelijk een bepaald type zakenman zijn, en *Hiltermann Lease Service* uit Nieuwegein weet wie hij is. "Hij is de echte liefhebber, die niet alleen privé, maar ook zakelijke kilometers in de auto van zijn dromen wil rijden. Een echte kilometervreter is hij niet. Doorgaans rijdt hij er zo'n dertigduizend per jaar. En uiteraard vindt hij dat de wat eigenzinnige uitstraling van een klassieke auto goed bij hem en zijn bedrijf past."

Wie zich daarin herkent, kan bellen met 03402-51911 en een Citroën DS, een Volvo Amazone, een MGB of een Jaguar MKII bestellen. De prijs valt mee, want de auto's zijn al afgeschreven en worden alleen maar waardevoller.

WIE WIL ER NIET GRAAG EEN EIGEN STER?

Het hemeldak is bezaaid met miljoenen sterren. De meesten zijn niet waarneembaar, maar astronomen registreren nauwkeurig wat zich op onvoorstelbare afstand allemaal in de kosmos bevindt. Slimme Engelse zakenmensen slaan daar heel handig munt uit. De *International Star Registry* in Londen biedt de mogelijkheid om een ster cadeau te geven. Dat wil zeggen: men kan een ster de naam geven van een geliefde of vriendin. *'Heeft u ooit de persoon van wie u houdt gouden bergen beloofd en deze dan teleurgesteld?'* is de indringende en zeer persoonlijke vraag van het commerciële sterrengenootschap. *'U kunt iemand nu een ster beloven en zorgen dat hij/zij hem krijgt.'*

'Krijgen' is misschien een wat groot woord, want men ontvangt slechts een geschenkpakket met een oorkonde, waarop de naam van de ster (die van het liefje dus) staat vermeld, de datum van aangifte en de telescoopcoördinaten van de ster, alsmede een formeel registratiebewijs. Dit kan allemaal dank zij het sterrenregister van NASA, dat in 1979 werd geopend en sindsdien al ruim 400.000 sterren heeft benoemd. Wie het leuk vindt om daartussen te staan of een ander ermee op te zadelen belt, 09-4471-2266886 en betaalt veertig Britse Ponden voor het privilege.

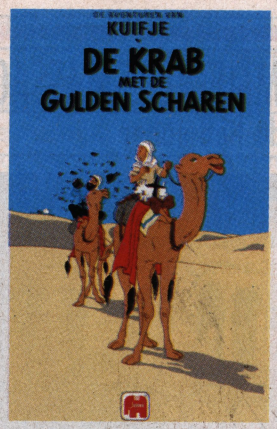

VIDEO

STRIPHELD WORDT FILMHELD!

Volwassen reeks rond Kuifje

Het wereldberoemde geesteskind van HERGÉ, de Belgische reporter *Kuifje*, is al eerder op het witte doek te zien geweest. Een lange filmcarrière was voor onze jeugdheld echter niet weggelegd. De kracht en magie zat 'm toch in de prachtige tekeningen in de albums. Daar komt verandering in. Onlangs is namelijk een geheel nieuwe Frans-Canadese animatie-reeks rondom het stripfenomeen verschenen. Het totale Kuifje-oeuvre is nu - op twee albums na -, op liefst 21 videobanden te aanschouwen. *Kuifje in Congo* en *Kuifje in Rusland* zijn de titels die niet op video uitkomen omdat deze albums qua strekking als achterhaald worden beschouwd. De banden zijn Nederlands nagesynchroniseerd, hebben een speelduur van gemiddeld 50 minuten en kosten f 39,95 per stuk. De kwaliteit van de animaties is zo hoog dat je je als kijker in een Kuifje-album waant. In een bruisend tempo, vol aktie, spanning en humor, wordt Hergé's verhaaltrend exact gevolgd. Waarbij geconcludeerd mag worden dat de tekenfilm definitief de kinderschoenen is ontgroeid. (MdL)

MANNENTAAL

COUGAR VAN CARTIER

"Het genoegen van een paar met de hand geschreven regels is onvergelijkbaar. Zowel voor de afzender als de ontvanger is het de uitdrukking van ware gevoelens en belangrijke verbintenissen," aldus juwelen-magnaat CARTIER als hij over de prachtige vulpen *Cougar de Cartier* schrijft. De pen kan waarschijnlijk ook denken en noteert zelf: 'De witte bladzijde is mijn domein en schrijven is mijn enige hobby. Origineel...dat ben ik, met gouden of zilveren elementen als decoratie. In de handen van mijn trotse eigenaar, glijd ik gewillig over leeg papier.' Prijzen vanaf f 1050,-. Men moet wel iets over hebben voor dit voorname genoegen. En schrijven moet je natuurlijk ook nog kunnen. (Info 020-6232227).

GEVARIEERDE TROMMELVLIESMASSAGE

Voor de meest verwende liefhebber

Pianist DAVID LANZ is de Amerikaanse equivalent van 'onze' Jan Vayne. Deze talentvolle, in Seattle geboren componist, die met zijn voorlaatste cd *Christofori's Dream* (een eerbetoon aan de 17e eeuwse uitvinder van de piano) maar liefst 27 weken de Billboard-lijst aanvoerde, maakt licht romantische muziek met lekker in het gehoor liggende thema's. Pianopop met neo-klassieke ornamenten, heel wat anders dan de sterk vervormde gitaarnoise (grunge), die normaliter uit Seattle dendert. Lanz negende en nieuwste cd, *Return To The Heart* (uitgegeven op het Narada-label en in Nederland gedistribueerd door Via), bevat meer dan zestig minuten aan intieme vleugelklanken, die voornamelijk in Europa zijn opgenomen. "Voor de broodnodige inspiratie," aldus de New Age-georiënteerde pianist, die een gedeelte van zijn royalties stort in de nationale pot ten behoeve van de thuislozen in Washington. Dubbel verantwoorde luistermuziek dus, voor mensen met fluwelen trommelvliezen.

* Nee, dan brengt collega OFRA HARNOY op haar cd *Trilogy* (RCA Victor Red Label/BMG Ariola) een geheel ander kaliber klanken voort: negen zwaar klassieke stukken (van de componisten Luigi Boccherini, Josef Myslivecek en Giovanni Battista Viotti), vakkundig uitgevoerd door de eigentijds ogende celliste. Het geheel digitaal opgenomen album heeft een speelduur van 63.13 minuten. Tip: Op 25 juli zal Ofra Harnoy optreden in het Amsterdamse Concertgebouw. Als u van cello houdt, mag u haar zeker niet missen.

GOUDEERLIJKE ROCK

Het meest opvallende aan de Nederlandse band THE PILGRIMS is de doorleefde 40+ stem van de uiterst jong ogende zanger RENIET VRIEZE. Rechtvaardigde zijn fenomenale stemgeluid tot voor kort het bestaan van de band, hier komt met hun tweede cd *Red* verandering in. De twaalf nieuwe songs klinken een stuk volwassener, steviger ook. Op *Red* weerklinken nog steeds de zo kenmerkende rock-,

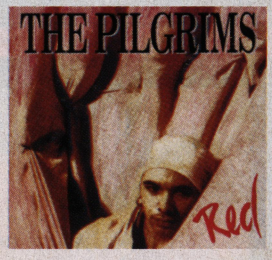

soul-, en rhythm & blues thema's door van het zuidelijkste stukje van de Verenigde Staten. Het geheel is overgoten met een scheutje funk. De liefde voor popmuziek in al haar vormen, druipt van de cd. Twee jaar van optredens en hechte samenwerking hebben hoorbaar hun vruchten afgeworpen. 'Ook op Mini Disc verkrijgbaar,' vermeldt hun biografie, wat de internationale allure van de vijfmansformatie nog eens extra benadrukt. (Columbia/Sony)

* Na enige jaren van afwezigheid is MATT JONSON weer terug aan het front. En hoe! De kalende voorzanger van THE THE laat zich op *Dusk* (Epic/Sony) van zijn emotioneelste kant horen. Rijper dan voorheen, maar nog altijd met een niet zo blijde boodschap: "If you cannot change the world, change yourself," stelt Jonson in het sluitstuk *Lonely Planet*. Ook de negen andere songs fascineren en sleuren de luisteraar mee in een overweldigend muzikaal avontuur, langs de beklemmende spelonken van Jonsons geest. 'De rode draad in *Dusk* is de noodkreet van een vertwijfelde ziel in een verwarde wereld,' schreef De Volkskrant. 'Dusk is geen cd, maar een confrontatie met het naakte bestaan.' Daar heb ik niets meer aan toe te voegen.

* THE PIXIES zijn niet meer. Zanger/gitarist BLACK FRANCIS heeft ze met een snoeihard "Fuck the Pixies!" voorgoed opgedoekt. De liefhebber van ongepolijste gitaarrock zal het dus moeten doen met de vijf kleinoden die de band als erfenis achterliet. Of met het stuk minder ruige solo-debuut van FRANK BLACK (voorheen Black Francis) natuurlijk, dat klinkt als de spreekwoordelijke klok die hier en daar de klepel mist. Het Pixies-geluid (gitaar, zang) ontmoet op dit naamloze debuut regelmatig een poppy en bloedcommercieel Erasure-achtig synthesizertje. Het eindresultaat is vijftien 'Black Beauties' van wisselende kwaliteit. Desondanks een puik plaatje van een eigenzinnige gnoom. Zegt het voort! (4AD/Play It Again Sam)

MANNENTAAL

ONDERWEG PRINTEN

De eigentijdse manager is mobiel. Hij belt vanachter het stuur en tikt waar ook ter wereld op z'n laptop of notebook. Zo'n man (M/V) wil ook printen. Dat kan met de nieuwe IBM 5183 portable printer en z'n broer de IBM 4070 Inkjet Printer. Het zijn miniprinters, die zich gemakkelijk laten vervoeren. Ze worden geleverd door *Lexmark*, voorheen een divisie van de IBM Corporation, maar thans een zelfstandige specialist op het gebied van ontwikkeling, produktie en distributie van personal printers. De IBM 5183 is niet veel groter dan een draagbare telefoon (f 1195,-) en de 4070 heeft een afneembare sheetfeeder (f 1295,-). Prijzen excl. BTW. Info: 020-5653166.

'Bier zoals bier bedoeld is'

FITNESS

POTENTIE- EN STRESS PILLEN

Uit de medicijnkast van Moeder Natuur

Bij de FITSHOP (in hun nieuwe pand aan de Rijswijkseweg 190 in Den Haag) verkopen ze naast het gebruikelijke arsenaal aan vitaminen, mineralen, aminozuren en eiwitten ook alleraardigste andere 'gezondheidsnoviteiten', met meervoudige toepassingsmogelijkheden: neem nu *Yohimba*, een natuurlijk testosteron, dat krachtpatsers normaliter ondersteunend gebruiken voor extra spieropbouw. Hieraan wordt al eeuwen een werking toegeschreven, die voor velen vele malen interessanter is dan de spieropbouw: het derivaat dat gewonnen wordt uit de schors van de yohimbaboom is namelijk ook vaatverwijdend en wekt daardoor indirect de geslachtsdrift op. Dus als u over een dood punt moet worden heengeholpen, als u uw dag eens niet heeft, steekt moeder natuur in de vorm van Yohimba de helpende hand toe. Potentieverhogende capsules (30 voor f 59,-) uit het oerwoud, die bij wijze van uitzondering nu eens wèl goed werken. En mocht u er onverhoopt iets teveel van achterover slaan en u moet getemperd worden (zonder nu meteen knock-out te gaan), kunt u nog altijd een Stress-tablet tot u nemen (30 stuks voor f 24,95). Mede door de verschillende vitamine B-complexen, waaraan een kalmerende werking wordt toegeschreven, werken deze tabletten ook regulerend bij overmatig drukke arbeidsomstandigheden.
Info: Fitshop Sport Promotions, 070-3841484.

SINGLES

EEN EIGEN WEG, 'N EIGEN LEVEN

En toch gezelschap met Friends

Het is raar. Enerzijds kiezen velen voor het bestaan van de *single*, want de vrijheid is verrukkelijk. Geen gezeur van een vaste partner en met volle teugen genieten van wat de wereld te bieden heeft. Anderzijds was er nooit eerder een tijdperk, waarin men zo wanhopig naar elkaar op zoek is. Van de jongeren wil 97% trouwen, terwijl ze beter zouden moeten weten. De hunkerende alleenstaanden vormen een markt en daar wordt gretig op ingesprongen. Zo is er een club voor deze doelgroep gestart onder de naam FRIENDS. *'Bedoeld voor individuen die graag in contact komen met gelijkgestemden: een ontmoetingsplaats voor mensen die bewust alleen gaan,'* laat de club weten. *Het gaat niet om relatiebemiddeling, maar in je eentje een avondje uitgaan is gewoon niet zo gezellig.*
Ach, wat zielig nou voor die alleengaande. Friends is er dus kennelijk voor de categorie met het lege adresboekje.
Alleengaanden zonder voldoende vrienden en kennissen zijn dus toch op zoek naar iemand die hun hart en leven vult met romantiek en diepe liefde, anders zouden ze clubs met gelijkgestemden niet nodig hebben.
Wie dus geen kleurrijk en gevarieerd sociaal leven heeft, kan zich - tegen betaling - laten helpen door Friends, want deze organisatie organiseert speciale groepsreizen, culturele evenementen en sportieve activiteiten. Er is een Friends Club Card plus een eigen magazine. Wat wil iemand die structureel op eigen benen wil staan 'maar kennelijk toch liever niet' nu nog meer? (Info: 033-653222)

VADERDAG

VOOR WIE BIJ DE TIJD WIL ZIJN

Biedt Francesco Smalto uitkomst

Voor de geurenkenners onder ons is FRANCESCO SMALTO geen onbekende meer. Wie echter nog niet eerder kennismaakte met deze karakteristieke en beschaafde herengeur, heeft nu een extra argument om op een holletje naar één van de 350 dépositairs in Nederland of België te gaan. Wie namelijk vóór vaderdag een 100 ml fles Francesco Smalto afrekent (f 75,-) krijgt daar bij gratis een oogstrelend door Smalto zèlf ontworpen herenhorloge. (Zolang de voorraad strekt, want de voorraad is gelimiteerd.) Maar, ook Penthouse vergeet vaderdag niet! Daarom verloten wij tien Smalto 'horloges onder lezers die voor 14 juni 1993 een antwoordkaart met de tekst 'Francesco Smalto' insturen naar: MagaSell nv, Saxen Weimarlaan 39a, 1075 BZ Amsterdam. (AdJ)

PAREN OP DE PARAPLU

U mag er dwars mee door een regenbui wandelen, want de verf is *waterproof*. Toch zijn deze handbeschilderde paraplu's eerder bestemd voor verzamelaars. Die schijnen te bestaan: collectioneurs van paraplú's. Ontwerpster SYLVIA DOUGUÉ komt hen tegemoet met deze bijzondere exemplaren, waarop zij allerlei taferelen schildert. Dat kan een fluitende pinguïn zijn of een aquarium-tafereel, maar *het Parende Paar* springt wel bijzonder in het oog. Leuk cadeau voor een alleengaande! Mevrouw Douqué rekent drie snippen voor haar exclusieve plu's. (Info: 04120-37738).

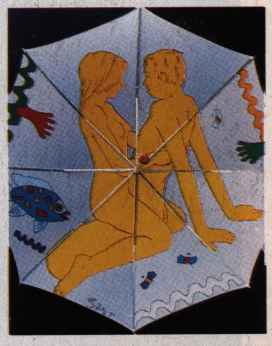

DE KONING VAN SPANJE

Is eenzaam en niet gelukkig

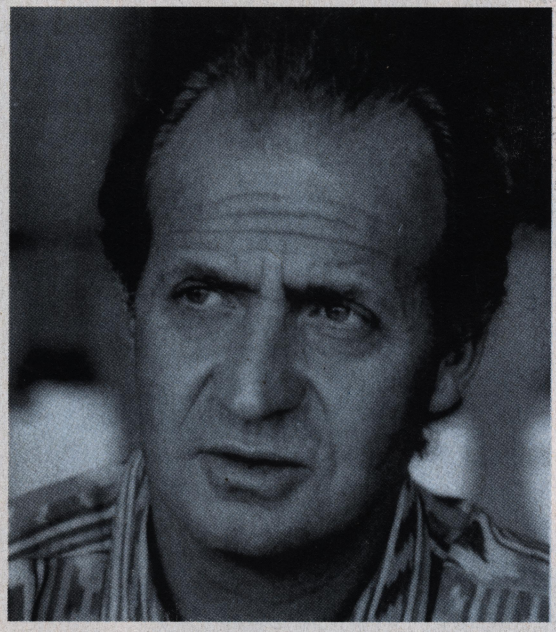

Het koningschap is geen lollig vak. Tot die conclusie kwam de Spaanse schrijver JOSÉ LUIS DE VILALLONGA bij het maken van de eerste geautoriseerde biografie van Koning JUAN CARLOS I van Spanje. Wij kennen die familie niet zo goed, want de kroonprins en de beide prinsessen houden zich - in tegenstelling tot het Britse hof - verre van schandalen. Juan Carlos en zijn Sofia vormen een rustig koningskoppel.

Het boek *Koning tussen Franco en Spanje* werpt een sympathiek licht op de monarch. Zoiets zou H.K.H. Beatrix ook eens moeten doen. De Spaanse koning had overigens zelf voorgesteld er een vraaggesprek van te maken. Slim, want daarbij krijgt hij de gelegenheid om daar te zwijgen waar hij zelf wil, alhoewel dit natuurlijk ook al veel over hem zegt.

José Luis de Vilallonga is een in Spanje zeer gerespecteerd heerschap. Hij woont in Parijs en schrijft boeken, columns en speelde als acteur in 76 films. Zijn relatie met het Spaanse hof maakte het gemakkelijk de koning te vragen een boek te schrijven. "Je zult mij niet horen zeggen dat de koning een vriend van me is, maar ik kan goed met hem opschieten," zegt De Vilallonga bij een bezoek aan Nederland. "Hij heeft mij geen strobreed in de weg gelegd bij het schrijven. Naderhand heeft hij het resultaat natuurlijk gelezen en mij alleen gevraagd enkele harde woorden over bepaalde mensen te verzachten. De koning respecteert ook zijn vijanden. Je zult van hem nooit iets naars over een ander horen."

Wat is zo bijzonder aan het boek, vroeg Penthouse zich af?

De Vilallonga: "De koning praat voor het eerst over zijn relatie met zijn vader, over Franco, de ETA en de staatsgreep van elf jaar geleden. Ik ben zelf een van de grootste Franco-haters en woonde tijdens zijn regime als banneling in het buitenland. Maar door de visie van Juan Carlos is mijn opinie veranderd. Na dit boek zie ik in dat Franco toch veel voor Spanje heeft betekend. Hij heeft het land buiten de Tweede Wereldoorlog weten te houden, de monarchie in stand gehouden en de basis gelegd voor het moderne Spanje."

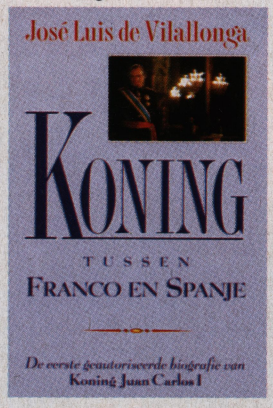

Als u de koning vraagt naar zijn vrouw Sofia, dan zegt hij alleen dat ze zo professioneel is. Houdt hij niet van haar, wilde Penthouse weten?

De Vilallonga: "Het is heel ongebruikelijk dat een royalty zich uitlaat over persoonlijke emoties. Dat heeft Juan Carlos in dit boek ook niet gedaan voor zover het z'n privéleven betreft. De koningin heeft heel erg moeten wennen aan de Latijnse mentaliteit. Daarom komt ze wat koel over, maar ze wordt in Spanje op handen gedragen."

De galante avonturen van de koning zijn overigens legendarisch.

De Villalonga: "Ach, die reputatie dankt hij voornamelijk aan de Spaanse roddelpers. Die blazen iedere fractie van een gerucht op tot bizarre proporties en dan moet iedereen het wel geloven. Ik vind dat niet zo belangrijk. De man leeft toch al in een ivoren toren. Hij probeert daar zoveel mogelijk aan te ontkomen. Als hij naar de tandarts moet, kruipt hij zelf achter het stuur van een gewone personenauto en rijdt er naartoe. Hij is heel sportief en houdt ook van motorrijden. Als hij voor een stoplicht z'n helm afzet, vallen de Madrilenen in katzwijm. Hij heeft een heel moeilijk vak. Hij is erg eenzaam. Als ik 's avonds met hem zat te praten, ging om een uur of tien de telefoon in zijn werkkamer. De koningin. Waar hij bleef, want ze zaten met het eten op hem te wachten. "Wat ga jij nu doen, José Luis," vroeg de koning dan. Als ik hem vertelde dat ik gezellig met mensen naar de stad ging om te dineren, kon ik zien dat hij afgunstig werd. Dat gewone, plezierige leven zou hij ook graag willen leiden, maar dat kan hij niet."

In het boek wordt overigens diep ingegaan op de poging tot omverwerping van het regime in 1982. De manier waarop Juan Carlos I daar op reageerde, dwingt bewondering af bij de auteur. "Het was namelijk een buitengewoon gevaarlijke situatie. Als één dominosteentje was omgevallen, was de rest er achteraan gegaan en was Spanje weer een dictatuur geweest. De koning heeft daar een heel krachtige rol in gespeeld."

Is een van die mooie prinsessen geen goede partij voor onze Willem-Alexander?

De Vilallonga glimlacht minzaam. "Wie weet," zegt hij. "Onze kroonprins is verliefd op een burgermeisje, maar dat is tegenwoordig geen bijzonderheid meer. Prinsen mogen vandaag de dag trouwen uit liefde, voordat ze koning worden. Gelukkig maar, want het koninklijke bestaan is al zwaar genoeg voor ze," besluit Vilallonga. (Uitgeverij De Kern).

RECHT DOOR ZEE

De vakantie komt in zicht en wie geen stapeltje boeken heeft klaarliggen, zal toch wat sappig leesvoer moeten aanschaffen. Een amusante thriller voor op de stretcher is *Recht door zee* van de Amerikaanse schrijver LAURENCE SHAMES. Het speelt zich af in Key West, het zuidelijkste puntje van de Verenigde Staten, waar Hemingway woonde en een ongedwongen sfeer hangt. De hoofdpersoon, Joey Goldberg, gaat er naartoe om gangster te worden. Dat levert lijken, gestolen juwelen en een smakelijk verhaal op. (Uitgeverij Luitingh-Sijthoff).

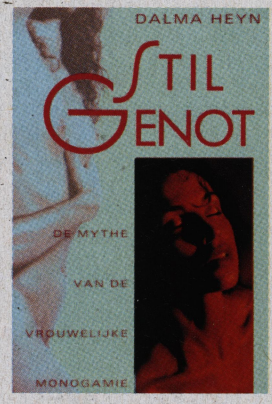

OVERSPELIGE VROUWEN & HUN STILLE GENOT

Miljoenen vrouwen met een al dan niet getrouwde status koesteren een geheim: ze waren of zijn ontrouw. Van mannen is hun neiging om van verboden vruchten te snoepen bekend. Ook dat zij sex en liefde als afzonderlijke fenomenen zien, die los van elkaar kunnen worden beleefd en genoten. Van vrouwen werd aangenomen dat zij meer gebonden zijn aan emotie en het aanrecht. Dat is een misverstand. Ongeveer 50% van de gehuwde vrouwen pleegt of pleegde overspel. En dat zijn waarschijnlijk niet de lelijkste, die met de krulspelden onder het regenkapje boodschappen doen.

Conclusie: ook vrouwen zijn van nature niet monogaam. Vrouwen kunnen zich overgeven aan sex om de sex, en daar hoeven heus niet altijd diepere gevoelens bij aan te pas te komen. DALMA HEYN maakt in haar boek *Stil genot, de mythe van de vrouwelijke monogamie* aan alle rechtschapen opvattingen een einde. Dat ze daar 200 pagina's (geeuw!!) voor nodig heeft met teveel verhalen van diverse vreemdgaanderige vrouwen (gaap!!) is wel wat veel van het goede.

"Ik in 't verdachtenbankje?
Nadat de moordenaar Gerard had doodgeschoten,
kreeg hij de opdracht: 'Ga terug en schiet ook haar
kapot!' Ik heb jaren in doodsangst geleefd..."

FAILLIETE 'MISTER AVANTGARDE' RIJT SLECHT GEHEELDE WONDEN OPEN

WOEDENDE WEDUWE PEGGY VERBREEKT VIER JAAR STILZWIJGEN: DE WAARHEID OVER DE MOORD OP GERARD FAGEL...

WIE VERDUISTERDE DE AVANTGARDE-MILJOENEN?

PEUTE'S EX-COMPAGNON: MET PATTY BRARD BEGON HET GEDONDER...

DOOR: GIDEON VAN AARTSEN

In het veelbesproken Penthouse-Profiel van maart j.l. vuurde de failliet verklaarde 'Mister AvantGarde', Eric J. Peute, enkele statements af, die gevoelig hebben doelgetroffen. Inzake de verdwenen miljoenen van AvantGarde Fashion BV klaagde Peute zijn ex-compagnon, Aernoud Oosterholt, aan: "Hij pleegde fraude en hij veroorzaakte de verliezen, ik niet!" Sprak Peute de waarheid?
Boze geruchten rond Peggy Weijergang, de vriendin van Peutes vermoorde "beste vriend" Gerard Fagel, herleefden door opmerkingen als: "Dat er wordt geïnsinueerd, dat een vent in drugs handelt, oké. Maar het ergste van alles vind ik dat Gerards vriendin nog steeds in 't verdachtenbankje zit." Oosterholt en Weijergang zijn furieus. Zij menen dat Peute met zijn uitspraken slecht geheelde wonden heeft opengereten en schieten nu terug. Met scherp.

ILLUSTRATIE: RAYMOND LOBATO

"Dit appartement is het laatste cadeautje van Gerard aan mij. Mijn erfenis. Het past me als een warme jas. Hier voel ik me veilig. Eindelijk veilig..."

Het Amsterdamse Byzantium-gebouw: luxe, goed beveiligde wooneenheden. Ruim en licht. Recht tegenover het Leidse Plein. Overdag uitzicht op het bezige bijenrumoer in het hartje van de binnenstad. 's Avonds de duizend-en-één vrolijke lampjes van het Lido. Deze 'condo', hoog boven de Stadhouderskade, moest het ultieme liefdesnest worden voor Nederlands meest befaamde restaurateur, Gerard Fagel, en zijn vriendin Peggy Weijergang. Fagel wilde, na jaren hard werken en een redelijk spaarzaam leven, zijn woning boven restaurant De Hoefslag verruilen voor een eigen stek in gezellig Amsterdam. Hij kocht het Byzantium-appartement om, zo stelde hij, "samen met Peggy nu eindelijk eens echt van het leven te gaan genieten."

In de nacht van 9 juli 1989 werd deze droom wreed verstoord. Fagel stierf, 42 jaar jong, in zijn slaapkamer boven De Hoefslag een gewelddadige dood. Peggy was erbij. Slaapdronken moest zij aanschouwen hoe een insluiper, gemaskerd met bivakmuts, zijn pistool op haar geliefde leeg schoot. Op dat moment veranderde het leven van Peggy in een *film noir* - een door paranoia gedreven bestaan. De politie probeerde van alles om achter de identiteit van de moordenaar te komen. Peggy werd vele uren, dagen, weken verhoord - zelfs onder hypnose gebracht -, om de, met de pistoolschoten weggeslagen beelden uit haar herinnering terug te roepen. Peggy had de moordenaar gezien, ze moest heel veel over het moment van de aanslag kunnen vertellen. Maar de beelden bleven diffuus. En voortdurend was er die beklemmende angst: hoe, waar en wanneer zou de moordenaar terugkomen om haar, *de enige getuige*, uit de weg te ruimen?

En: wie was nu die mysterieuze insluiper? Wáárom werd Gerard vermoord? Al snel zwelden de geruchten aan. Gerard Fagel zou het slachtoffer zijn van een *afrekening*. Men begon ook serieus aan Peggy's onschuld te twijfelen; waarom was zij gespaard? Twee jaar lang werd Peggy zodanig door geruchten rond een eventueel dubbelleven van Gerard omsponnen, dat de twijfels zelfs haar bekropen. Zou Gerard dan toch?

Maar toen arresteerde de politie een jonge Turk, die de moord als *roofmoord* bekende. Hij kon niet langer met zijn daad leven, zei hij. Vingerafdrukken bleken te 'matchen': dossier gesloten. Althans, dat dacht Peggy. Want nu, vier jaar na die tragische 9e juli, zijn er nog beroepszaken gaande die moeten bewijzen dat de moord niet een éénmansdaad was, maar een complot van drie personen.

En dan de geruchten, die verdomde geruchten! Dat Peggy Weijergang nu, via Penthouse, haar langbewaarde stilzwijgen tegenover de pers verbreekt, heeft alles te maken met ons recente interview met voormalig *AvantGarde*-uitgever Eric J. Peute, ooit een van Gerard Fagel's 'beste vrienden'.

Zonder boze bijbedoelingen, zo nemen wij stellig aan, wakkerde Peute de geruchten rond Gerard Fagel weer aan. De verrichte arrestatie kennelijk niet serieus nemend, stelde Peute: "De dader? Een jaloerse vrouw, een nicht, een huurmoordenaar uit de zwart geld- of drugswereld, er wordt veel geïnsinueerd..." Ook zei Peute: "Niemand kent een ander voor de volle honderd procent, we hebben allemaal onze verborgen levens. Gerard zal best wel eens iets stouts in zijn leven hebben gedaan. Zoals wij allemaal."

Eric Peute riep het ergste van alles te vinden "dat Peggy Weijergang nog steeds in het verdachtenbankje zit". Ook vertelde hij, hoe hij in verband met de moord op Fagel door een CRI-rechercheur was gehoord: "Die man zei me: 'Je weet toch dat het slecht ging met de zaak van Gerard, hoe kon die man zo luxe leven? Zat-ie niet in de rommel? Hij handelde toch? Waar of niet? En waarom denk je dat die mooie vrouw bij Gerard is? Geloof jij dat ze echt van hem houdt?'"

> Heel even dacht ik nog: dit is een droom, een slechte droom. Maar toen zag ik Gerard neervallen. Al dat bloed. Ik voelde: hij is stervende. Zijn leven gleed tussen mijn vingers weg

Peggy Weijergang schreef Peute na het verschijnen van bovenvermeld interview een gepeperde brief, waarin zij stelde: *Waar haal je de smakeloosheid vandaan om allerlei ordinaire verdachtmakingen van drie jaar geleden, als 'goede vriend', nog eens op te rakelen. Of was jouw opluchting, na afloop van het proces, (toen bleek) dat het om een gewone roofmoord ging, slechts gespeeld? Waar haal je het idee vandaan dat ik 'nog steeds in het verdachtenbankje' zou zitten. Hoe denk je, als 'goede vriend', dat Gerard het gevonden zou hebben dat je zo over hem en mij praat? Hèm kun je niet meer raken. Zijn nagedachtenis en mij wel.* Een kopie van Peggy's schrijven belandde ten burele van Penthouse: de brief vormde de directe aanleiding tot dit vraaggesprek.

We zitten aan de keukentafel van het zonnige appartement. Peggy - een sereen geklede, mooie, ongeveer veertigjarige vrouw van Indisch-Nederlandse afkomst - is chef-moderedactrice van het glossy vrouwenblad Elle. Intelligent, vriendelijk, maar ook door het leven beproefd. Dat kun je aan haar zien, dat voel je wanneer je met haar praat. Sinds de dood van Gerard Fagel is er een doffe plek in haar ziel. Ze is alleen gebleven, al die jaren. Voor een nieuwe liefdesrelatie is in haar leven nog altijd geen ruimte. "Ik ben nog lang niet klaar met mezelf, laat staan dat ik weer een verhouding aankan. Ik breng, na alles wat er is gebeurd, teveel bagage met mij mee," zegt ze. "Een heel circus van psychologen en psychiaters heeft zich met mij bezighouden. Sinds kort heb ik weer een nieuwe, een gedragspsycholoog. Hij wil me aan een therapie onderwerpen, die me op een niet zo'n prettige manier met het verleden confronteert. Zo ga ik binnenkort met hem voor het eerst weer terug, echt fysiek weer terug, naar de slaapkamer waar het toen allemaal is gebeurd. Dat zal me helpen, beweert hij."

De nacht van de 9e juli 1989, de fatale nacht: "Gerard en ik lagen te slapen. In het holst van de nacht, ergens tussen drie en vier uur, moet de insluiper door het slaapkamerraam naarbinnen zijn gekropen. Ik werd opeens wakker van lawaai. Ik zag Gerard naast me staan, naast het bed. En toen zag ik ook een man, met een bivakmuts over zijn hoofd, en een wapen in z'n hand. Hij schoot ermee op Gerard. Het gekke is: ik herinner me geen geluid. Wel hoor ik nog vaag het woord 'moord'. In de pers is er van gemaakt dat ik de dader zou hebben horen zeggen: 'Ik vermoord je', maar het kan ook zijn dat Gerard toen iets heeft geroepen van: 'Ik word vermoord'. Ik was in een shock; ik zag het wapen en ik zag dat Gerard bloedde. Het lossen van het eerste schot heb ik gezien, maar niet gehoord. Van de overige schoten herinner ik me niets. Dat eh... (Peggy grijpt met beide handen naar haar hoofd, dat ze schudt, als een lege mand), dat zit hier niet meer...

"Heel even dacht ik nog: dit is een droom, een slechte droom. Maar toen zag ik Gerard neervallen en ik realiseerde me dat het toch allemaal echt gebeurde. Mijn volgende beeld is dat van iemand die het raam uitsprong en wegvluchtte. 't Gebeurde allemaal in nog geen minuut. Ik bleef bij Gerard. Al dat bloed. Ik voelde: hij is stervende. Ik probeerde z'n wond dicht te drukken. Zijn laatste woorden waren: 'Je moet 06-11 bellen...' Dat deed ik. Ze kwamen eraan. En ik belde Martin Fagel, de broer van Gerard, die in Den Dolder, een klein stukje verder dan De Hoefslag, woont. Ook hij beloofde meteen te komen. Intussen bloedde Gerard dood. Zijn leven gleed tussen mijn vingers weg. Toen ben ik naar buiten gehold, weg van alles, op m'n blote voeten. Martin was de eerste mens die ik tegen het lijf liep. Hij arriveerde ongeveer tegelijk met de politie. Toen was het binnen een mum van tijd een blinde paniek van heen en weer rennende mensen. Ik verkeerde in een shock-toestand. Martin nam me mee naar zijn huis."

Penthouse: En van de daders geen spoor?

Weijergang: Nee. Twee jaar lang is de politie intensief bezig geweest met onderzoeken. Ze hebben duizenden mensen geïnterviewd, tot op het belachelijke af. Er waren rechercheurs die zich plots *Kojak*

OP DE MAN AF

De 'Sandwich': een vrouw gevuld door twee mannen. Of in de woorden van volksschrijver Reve: 'Hij gaat van voren met zijn krijgskundige stormram in haar Publieke Opening, en ik ga met mijn natuurreservaatsgewei van achteren in haar Geheime Opening. En ergens in het midden voelen wij de Waarheid van elkanders Liefde, Wolfgang en ik, in een diepe, gloeiende, giennaakkologiese vervoering.'

Robert-Henk Zuidinga

Het staat niet in mijn erotische woordenboeken en evenmin in de nieuwe, driedelige *Van Dale*, maar het bestaat echt en speelt in menig sexleven een rol van betekenis: 'de sandwich'. Ik kwam het begrip tegen in de rubriek 'Forum' in uw favoriete maandblad (septembernr. 1992), waarin een lezer verhaalt hoe zijn vriendin en hij een extra minnaar in hun liefdesspel opnemen. Letterlijk *opnemen*: 'Amanda hing volledig in trance passief tussen ons in en liet zich ongegeneerd nemen. Van beide zijden bewogen wij als een slecht afgestelde machine in haar.' Hij besluit met: 'Een sandwich had haar nog nooit zo gevuld, verklaarde ze mij later zachtjes en ook een beetje beschaamd.'

De mooiste, de meest erotische beschrijving van die vorm van versmelting staat in een roman van A.F.Th. van der Heijden, die niet zonder reden *De Sandwich* (1986) heet. De betreffende passage beschrijft hoe de hoofdpersoon, Adriën, het meisje Karine en enkele vrienden op een zomernacht een feestje bouwen op de stoep. Karine krijgt het al snel koud:

'Frank,' zei ze plotseling, op een toon alsof ze er geen moment rekening mee hield toestemming te krijgen, 'mag ik jou als vloerkleedje gebruiken? Mag ik op je komen liggen? Ik kom *om* van de kou.'

'Je doet maar wat je niet laten kunt.' Hij zei het onverschillig, maar hij glom al. Dit was hij in zijn eigen dromen: een man die door vrouwen als matras werd gebruikt.

'Echt? Ik doe je vast pijn.'

'Nee, kom maar. Het doet me niks.'

'O, ik heb het nog *steeds* zo koud,' klaagde Karine met trillende kaken, nog net geen klappertanden. 'Nu komt het van boven. Kan niet iemand me van boven afdekken? Jullie moeten een sandwich van me maken...' (..) 'Adriën, als jij me nu van boven afdekt. Als een sandwich. Ja, jullie tweeën, Frank en jij, jullie moeten een sandwich van me maken.' (..)

Wat Karine in een onschuldige, 'geklede' vorm voorstelde, was ongeveer de constellatie die alleen in mijn intiemste gedachten paste. Mijn geheim werd prijsgegeven, als in een cryptogram. Twee mannen verkerend met dezelfde vrouw. De een ligt onder, op zijn rug, met de vrouw over zich heen. Hun gezichten zijn naar elkaar toe gekeerd, en hij heeft zijn armen om haar heen. De ander knielt wijdbeens over de benen van de onderliggende heen, en legt zich over de rug van de vrouw. Ze vullen haar lichaam getweeën helemaal op.

Het beeld was voor mij, in het zoeken naar mijn sexuele grenzen, een soort *conclusie* geweest: tot hier en niet verder. Ik wist, dit is de enige manier om me met een man te verenigen: via een vrouw, allebei *verpakt* in die vrouw, van elkaar gescheiden door een dunne, elastische wand, waar doorheen onze bewegingen en oneffenheden voor elkaar voelbaar zouden zijn, en waarachter we de klop van ons bloed aan elkaar konden doorseinen. Ik stelde mezelf steeds vaker in de passieve positie voor, onderop, gehuld in het ruimere deel van de vrouw, terwijl hoog boven haar rug, die mijn dekschild vormde, iets groots en heftigs zich bewoog, dat tegelijk heel dicht bij bleek. Het walste in zijn grilligheid achter die plooibare scheidswand over me heen, schaafde over mijn oneffenheden, en zou me op den duur in mijn warmkleverige geborgenheid tot een climax kunnen brengen.

Maar nu dat 'visioen van alle zintuigen' zich in plaats van op eigen kracht via de smeekbede van Karine aan me opdrong, nu het wat dichter bij de werkelijkheid kwam te liggen, besefte ik dat een vrouwenlichaam twee mannenlijven nooit helemaal gescheiden kon houden. En met walging dacht ik aan het verend schommelen, bij degene in de bovenste positie, van de teelballen, zwaar neerhangend in hun slappe huid. Ondraaglijk me te moeten voorstellen hoe ze bij elke heftige beweging voorwaarts tegen die van mij, in ruste op mijn bovenbenen, zouden slaan, zacht petsend; en hoe bij elk trager bewegen het ruime vel, rimpelig en behaard, langs het mijne zou raspen.

En hij eindigt met: 'Ik liet Karines sandwich onvoltooid.'

Een aantal jaren eerder had Neerlands volksschrijver, Gerard Reve, zich ook al met die materie bezighouden. In *Klein Gebrek Geen Bezwaar* (1986), staat een brief die hij schreef aan Simon Carmiggelt ('Weert, 9 mei 1972') waarin hij de sandwich beschrijft, minder erotisch maar wel vermakelijker:

'Hierbij een getrouwe afbeelding van die Corinne, alias Luculla, waar Wolfgang Jr. zo ontembaar geil op is. Wat wil zij? De vraag stellen is haar beantwoorden. Ze wil door een man tegelijkertijd van voren en van achteren bezeten worden, en dat ligt niet in de macht van één man. Wel apart, eerst het één en dan het ander, maar tegelijkertijd, dat kan niet. Daarom bezitten Wolfgang en ik haar samen, tegelijkertijd dus. Hij gaat van voren met zijn krijgskundige stormram in haar Publieke Opening, en ik ga met mijn natuurreservaatsgewei van achteren in haar Geheime Opening. En ergens in het midden voelen wij de Waarheid van elkanders Liefde, Wolfgang en ik, in een diepe, gloeiende, giennaakkologiese vervoering.'

Natuurreservaatsgewei staat trouwens ook niet in mijn woordenboeken.

ILLUSTRATIE: SUZE VAN GRONINGEN

voelden. Ik heb mij door de politie de verschrikkelijkste insinuaties over Gerard op de mouw laten spelden. Zó erg, dat ik ze zelfs begon te geloven. Later hebben ze mij hiervoor nooit hun verontschuldiging aangeboden. Dat neem ik ze erg kwalijk. De politie zou de geheimen van die 'bekende Nederlander' wel eens even ontrafelen! Ze zijn zelfs naar Amerika gereisd, omdat Gerard daar ook een restaurant had. Natuurlijk gingen er meteen geruchten dat dat Amerikaanse restaurant de zwart geldsluis zou zijn! Of weet ik veel wat!

Nou, als Gerard zwart geld zou hebben gehad, dan had ik daar absoluut wat van gemerkt. Ik ben niet dom. We leefden best leuk, maar niet absurd. De enige, echte luxe die Gerard zich permitteerde, was een dure auto. Op kosten van de zaak. Verder woonden we gewoon boven het restaurant, we bezaten ook geen tweede huis. We reisden wel veel, aten ook vaak buiten de deur, in de beste restaurants, maar dat hoefden we nooit te betalen. We dineerden bij collega's, die op hun beurt weer gratis bij ons kwamen eten. Gerard werkte veel voor *Golden Tulip*. Hij kreeg daarvoor in tickets betaald. Zo gaat dat in die kringen. Voor de buitenwereld lijkt het vaak heel wat, al die glamour, maar in werkelijkheid is er nooit veel geld. Geloof me, het is hard sappelen in de haute cuisine. 't Is niet voor niets dat de eerste twee leden van de *Alliance*-groep inmiddels failliet zijn. En er zullen er nog meer sneuvelen, vrees ik. Het kost veel geld om de sfeer van een luxe ambiance te creëren en dat in stand te houden. 't Is hard werken en bijna niks verdienen. En veel, heel veel 'ruil-deals'.

Penthouse: Gerard ruilde nooit een exquise dinertje voor een paar grammetjes coke of andere interessante, niet geheel legale waar?

Weijergang: Nee. Gerard was juist heel bang voor dat soort dingen. Natuurlijk trekt een restaurant als De Hoefslag mensen met veel geld. Zakenmensen, renteniers, succesrijke entertainers, maar ook personen die op minder oprechte wijze vermogend zijn geworden. Als restaurant-eigenaar moet je elke gast met dezelfde égards bedienen. Maar verder hield Gerard zich verre van crimineel ogende types. En van drugs moest hij helemaal niets weten! Ik mag ter plekke doodvallen als het niet waar is, maar Gerard heeft nooit van z'n leven coke gesnoven. Dat weet ik echt voor honderd procent. Hij was doodsbenauwd dat-ie eraan verslaafd zou kunnen raken, net als aan sigaretten. Daar kon hij - zeer tegen zijn wil in - ook niet vanaf blijven. Er gingen geruchten dat bij ons thuis de borden coke achter het gordijn stonden. Nou, als ze er hadden gestaan, had ik ze toch moeten zien?

Ik weet niet waarom, maar er zijn dus een heleboel mensen die het om de een of andere duistere reden interessant hebben gevonden de politie duizend-en-één onzin-geruchten op de mouw te spelden. Coke-handel? Hoe durven ze het te zeggen! Sommige personen bleven het echter zo stellig beweren, dat zelfs ik ging twijfelen, in die periode kort na de moord. Ik was toen heel erg zwak. En doordat er geen enkele reden te bedenken viel, waarom Gerard in vredesnaam kon zijn vermoord, begon óók ik te denken: Zou hij dan toch...? Ik begon opeens aan alles te twijfelen. Aan mezelf, aan onze verhouding.

Penthouse: Er is gezegd dat jij Gerard slechts beminde om zijn geld en status.

Weijergang: Ongelooflijk! Hij was de grote liefde met wie ik de rest van mijn leven zou gaan delen. Ik hield intens van die man. Ik ben absoluut geen type dat op iemands geld of status uit is, dat weet iedereen die mij ook maar een beetje kent. Ik weiger juist altijd alle financiële afhankelijkheid. Ik ben zo'n vrouw, die haar zelfstandigheid tot het uiterste koestert. Daarom heb ik altijd mijn eigen huis gehad, en mijn eigen baan. Ik viel voor Gerard, omdat we een heleboel leuke interesses deelden. Bij hem voelde ik me op mijn gemak. Daarom wilde ik uiteindelijk met hem wèl samenleven. Hij gaf mij een fijn gevoel, een leuk leven. En ik hem.

> Er zou bij ons een bedrag in de kast liggen van 600.000 gulden. Zwart geld. Onzin, met zo'n bedrag in huis zou ik nooit lekker slapen

Nu ben ik noodgedwongen weer teruggekeerd naar het zelfstandige leven. En zoals je ziet, kan ik mezelf goed bedruipen. Ik heb geen man nodig, in materieel opzicht.

Penthouse: Je hebt dit appartement van je eigen geld gekocht?

Weijergang: Nee, dit appartement is Gerard's laatste cadeautje aan mij. *Mijn erfenis.* Gerard heeft het huis destijds zelf gekocht, we zouden hier gaan samenwonen en een beetje van het leven gaan genieten. Ik heb de koop kunnen overnemen, doordat ik mijn aandelen in De Hoefslag - ik was Gerard's officiële erfgename - heb verkocht. Na Gerard's dood heeft Martin Fagel De Hoefslag nog enkele jaren gerund, maar 1 maart j.l. is het definitief verkocht.

Dit appartement past me als een warme jas. Hier, in Byzantium, voel ik me veilig. Eindelijk veilig.

Penthouse: Waarom werd Gerard vermoord?

Weijergang: De moord was een samenspel tussen twee Turken, een Antilliaan en een nog steeds onbekende tipgever. De laatste wist: er zou bij ons een bedrag in de kast liggen van 600.000 gulden. *Zwart geld.* Onzin, met zo'n bedrag in huis zou ik nooit lekker slapen. Ik heb ook nog nooit zoveel contanten bij elkaar gezien. Maar goed, de opdrachtgever - één van de twee Turken, die *de Dikke Turk* wordt genoemd - bleef buiten in de auto wachten, de jonge Turk werd eropuitgestuurd. Hij moest ons overmeesteren, vastbinden en gijzelen. Bij eventueel verzet moest hij schieten. Dat laatste heeft hij gedaan. Volgens zijn verklaringen, later tijdens het proces, zou Gerard zijn wakker geschrokken, terwijl de jongen de slaapkamer binnensloop. Gerard zou hem bij z'n arm hebben vastgegrepen. De jongen schoot toen.

Penthouse: Waarom schoot hij niet op jou? Hij moet hebben gezien dat jij ook wakker was. En dus getuige van de moord.

Weijergang: Ik weet niet waarom hij mij heeft gespaard. Die knul schoot, Gerard viel neer, en zonder op of om te kijken, vluchtte de jongen het raam uit. Dat is alles wat ik mij herinner. Dat ik dubbel geluk heb gehad, is later gebleken. Tijdens het proces heeft de jongen bekend dat zijn opdrachtgever hem onmiddellijk na de moord had teruggestuurd. Inderdaad om mij, als enige getuige, ook dood te schieten. Maar dat is niet gebeurd. Misschien durfde hij niet meer, misschien was de politie te snel aanwezig. Iets heeft het plan mij ook te doden verijdeld.

Penthouse: Je hebt tijdenlang gevreesd dat je alsnog zou worden vermoord.

Weijergang: Ja, natuurlijk. Wie ik ook op straat tegenkwam, hij of zij kón met de moord te maken hebben gehad. Zelfs mensen die ik kende. Wat ik al zei: doordat de moord in een waas van mysterie bleef gehuld, raakte ik zo paranoia dat ik aan alles en iedereen, mezelf inclusief, begon te twijfelen. Van een aantal dingen wist ik zeker: daar kon Gerard niet aan hebben meegedaan. Maar dan nog: soms leef je jaren met iemand en je weet niet wat hij in een of ander verborgen leven uitvoert. Gerard's vrienden konden op een gegeven moment nog zo hard roepen dat alle geruchten 'bullshit!' waren, ik twijfelde toch. En ik sliep niet meer. Ik had 'n huis aan de Brouwersgracht, 's nachts hield elk geluidje me wakker. Geen psycholoog of psychiater die me helpen kon. Pas nu slaap ik weer rustig, sinds ik in het Byzantium woon. Dit gebouw is goed beveiligd.

Penthouse: Hoe voelde je je toen Gerard's moordenaar werd gearresteerd?

Weijergang: Verschrikkelijk opgelucht! Hoe gek het ook moge klinken, ik was ontzettend blij dat het om 'een ordinaire roofmoord' ging. Meteen had ik de zekerheid dat er geen drugs, zwart geld, nichten, jaloerse minnaressen, of wat ze allemaal nog meer hebben verzonnen, meespeelden. Natuurlijk voelde ik ook woede, naar die jongen toe - hij was nog geen 19 toen hij de moord pleegde - , maar vooral ook naar zijn opdrachtgever.

Even voor alle duidelijkheid: de arrestatie was geen knap staaltje speurwerk van de politie. Die jongen heeft zichzelf gewoon aangegeven, in augustus 1991, twee jaar na Gerard's dood. Hij kon, zoals dat wel vaker gebeurt bij 'paniekmoordenaars', niet meer met zijn daad leven en is naar de politie gestapt. Daar kwam nog bij dat hij zich door

DE WAAL

Als volgend jaar bij de verkiezingen de Centrum Democraten niet één maar meer dan tien zetels zullen krijgen, zullen de kranten weer vol berichten staan met verbaasde mensen en geschokte meningen en hoe heeft het toch in hemelsnaam zover kunnen komen?

François de W.

Ik lees steeds vaker rare dingen in de krant. *Commissaris Nordholt van Amsterdam klaagt over Marokkaanse jeugdbendes. De minister is verbaasd dat er van de bijstand buitensporig veel misbruik wordt gemaakt. Er blijken relatief veel Surinaamse en Antilliaanse junkies en criminelen in ons land te zijn. Het aantal berovingen op straat en van benzinestations stijgt weer onrustbarend.*

Weet u waarom ik het raar vind als ik dat in schreeuwende letters op de voorpagina van de krant lees? Omdat ik het geen nieuws vind. Ik wist dat al lang. Maar de kranten doen net alsof het nieuws is.

Ik weet ook waarom. Omdat kranten worden volgeschreven door bange, hypocriete, de waan van de dag volgende en qua intelligentie zeer middelmatige journalisten, wier beroep het is om hun ogen wijdopen te houden maar wier zwakte het is om ze te sluiten voor alles wat valt buiten wat zij met elkaar hebben afgesproken als 'de werkelijkheid'.

Journalisten hebben nog nooit iets zelf verzonnen en hun ogen hebben ze gesloten omdat ze dachten dat dat correct was. Iedereen praat er wel stiekem over, maar niet openlijk. Er openlijk over praten is namelijk niet correct. Wel correct is het blijkbaar om er in café's, en in de huiskamer over te praten.

Het lijkt wel of we hier met een heus *taboe* te maken hebben. Volgens dat taboe is het verboden om in het openbaar te klagen over misbruik van sociale voorzieningen, toenemende criminaliteit en buitenlanders. En helemaal verboden om er over te schrijven of grapjes over te maken.

De belangrijkste oorzaak van het feit dat iedereen zijn mond hield (en houdt) zijn de hysterisch linkse jaren zestig en zeventig. *Iedereen die het woord buitenlander in de mond neemt is een racist. Surinamers zijn eeuwenlang door ons mishandeld en bestolen, dus daar mag je geen kwaad woord over zeggen. Bijstandtrekkers zijn vrijwel zonder uitzondering kansarme mensen die het erg moeilijk hebben en voor wie bijstand geen gunst maar een recht is. Misdadigers zijn zo geworden door hun ellendige jeugd en het valt trouwens best mee, jij leest zeker de Telegraaf, ach die krant overdrijft altijd ontzettend. Marokkanen en Turken zijn indertijd naar ons land gehaald, hebben ons vuile werk opgeknapt, dus moeten we extra aardig voor ze zijn en mogen ze bijvoorbeeld ook al hun familieleden naar Nederland halen. Ook al zijn er geen huizen en ook al zijn er geen banen en kunnen die mensen geen Nederlands spreken en willen ze misschien geen Nederlands leren spreken, we moeten ze tóch verwelkomen.*

Iedereen die zijn ogen en oren openhoudt, heeft stiekem al jaren dezelfde mening, maar je mag het niet zeggen. Door zo'n situatie ontstaat onvrede. Die onvrede is in de jaren zeventig ontstaan en in de jaren tachtig gaan groeien en zal in de jaren negentig ontploffen.

Terwijl de tekenen van die onvrede al jarenlang zo duidelijk waren. Maar het stigma dat je in weldenkend Nederland op je hals haalde als je daarover begon, was zo afschuwelijk dat iedereen angstig zijn mond hield. Er openlijk over praten of schrijven was op zichzelf al verdacht. Ook politici deden mee en verklaarden dat zij correct waren en dat iedere klager over bijstand, criminaliteit en buitenlanders een reactionaire racist was die tot een modern soort van NSB behoorde. Wat politici blijkbaar niet begrijpen, is dat als je je ogen sluit voor een probleem, dit probleem niet verdwijnt maar alleen maar erger wordt. Vooral als je in het openbaar zelfs niet over dat probleem mag praten. Zo wordt het gevoel van onvrede alleen maar groter en giftiger en drijf je mensen in de armen van de heilloze Centrum Democraten.

Omdat langzaam maar zeker duidelijk wordt dat de Centrum Democraten volgend jaar bij de verkiezingen inderdaad gaan winnen en onze politici dus (hun baan) verliezen, veranderen ze als een blad aan de boom. Een deel van het publiek durft eindelijk in een anoniem stemhokje te zeggen wat het al die jaren stiekem heeft gedacht. Nu het ze daadwerkelijk stemmen gaat kosten, hebben de politici de boodschap begrepen en verklaren ze het onderwerp plotseling 'bespreekbaar'.

Maar het is te laat. De onvrede is zo lang genegeerd, dat het terecht cynisch geworden publiek de politiek niet meer vertrouwt en volgend jaar wel eens wraak zou kunnen nemen. Zelfs Lubbers die over 'kampementen' praat en Brinkman die daarbij streng kijkt, zullen niet helpen.

Als volgend jaar bij de verkiezingen de Centrum Democraten niet één maar bijvoorbeeld tien zetels zullen krijgen, zullen de kranten weer vol berichten staan met verbaasde mensen en geschokte meningen en hoe heeft het toch in hemelsnaam zover kunnen komen?

Ook dan zal dit hypocriete gehuil als *Groot Nieuws* worden gebracht maar het weer niet zijn.

zijn opdrachtgever bedreigd voelde.
Penthouse: Hoe weet je zeker dat de jongen niet een of andere gek is, die tracht aandacht te krijgen door de moord op Gerard Fagel te claimen?
Weijergang: Er bestaat geen twijfel. De politie heeft alle vingerafdrukken, die de ochtend na de moord in en rondom De Hoefslag waren aangetroffen, destijds in een computer opgeslagen. Op een paar honderd meter afstand lagen handschoenen en enkele kledingstukken, die kennelijk in de haast waren uitgetrokken. Aan de binnenkant van de vingers van de handschoenen, werden de afdrukken gevonden van Siddik Z., de jongen die zich bij de politie als dader had gemeld. In de slaapkamer zelf zijn ook sporen van sportschoenen aangetroffen, waarvan de herkomst nog altijd niet helemaal duidelijk is. Tijdens het verhoor heeft de jongen moeten bekennen dat er nog twee anderen in het spel waren. Eén van die twee, de Antilliaan Edwin L., zou volgens Z. ook bij ons boven zijn geweest. Buiten in de auto wachtte de opdrachtgever van de twee jongens, Mehmet O., alias *de Dikke Turk*. Zowel L. als O. ontkennen hun betrokkenheid bij de moord. Eén van de twee beweert zelfs dat-ie er helemaal niets mee te maken heeft gehad; dat die jongen alles fantaseert. Toch heeft *de Dikke Turk* tien jaar gevangenisstraf gekregen, de Antiliaan zes jaar en de moordenaar acht jaar.
Penthouse: Hoe voel jij je ten opzichte van die jongen?
Weijergang: Ehmmm, ja, hij heeft mijn hele leven verruïneerd, kun je stellen. Ik ben door hem een heel ander mens geworden. Dat neem ik hem kwalijk, op z'n zachtst uitgedrukt. In eerste instantie wilde ik hem met gelijke munt terugbetalen...maar eh, toen kwam die confrontatie, hè. Die wilde ik zelf aan. Voor mij was de moordenaar twee jaar lang een abstract iets, een duivel met een bivakmuts die iets vreselijks had aangericht. Ik wilde per se het gezicht achter dat masker zien. En ik wilde ook die andere twee zien. Wat waren dat voor mensen, waarom hadden ze het gedaan? En dan is het toch heel raar dat je plotseling te maken krijgt met een kansarme jongere, die op z'n veertiende uit huis blijkt te zijn getrapt. Niet dat zoiets het nou allemaal goedpraat voor mij, want wat hij heeft gedaan... Maar ja, je zal maar uit Turkije komen, veertien jaar oud, niemand die zich om je bekommert, terwijl je pa je het huis uit heeft gesodemieterd. En dan kom je in handen van criminelen terecht, die jou hun vieze klusjes laten opknappen. Zo'n jongen heeft een achtergrond, hij is ziek, kent geen emotie, geen verantwoordelijkheid. Ik heb veel meer moeite met degene die hem tot de moord heeft aangezet, de man die *de Dikke Turk* wordt genoemd. Dat is voor mij de grote crimineel. Hij heeft het schot niet gelost, maar voor mij is hij *de* dader. Toen ik die kerel zag, moest ik echt, bijna letterlijk, overgeven!
Penthouse: Die *Dikke Turk* had geen connecties met Gerard. Je had hem voor de moord nooit eerder gezien?
Weijergang: Nee. Absoluut niet!
Penthouse: Eric Peute vertelde in het interview van maart j.l. over zijn relatie met Gerard en over zijn visie op Gerard's dood. Waarom hebben zijn uitspraken jou zo boos gemaakt?
Weijergang: Eric Peute heeft met zijn uitspraken alle valse geruchten rond Gerard *nieuw leven* ingeblazen. Zoiets doe je niet als voormalig 'beste vriend'. Bovendien betrapte ik Peute op een aantal onwaarheden, die ik hier wil rechtzetten. Ik doe dit interview om Gerard te verdedigen, om nu eens één keer heel duidelijk te vertellen wat er werkelijk heeft plaatsgevonden. Gerard dient eindelijk eens gezuiverd te worden van alle insinuaties. Behalve dat hij weleens te hard reed, heeft Gerard nooit iets tegen de wet in gedaan. *Dat zweer ik je.* Ik weet niet of je hem hebt gekend, maar Gerard was een goedzak, een absoluut goed mens. Zijn hele leven heeft hij keihard gewerkt, uiteindelijk heeft hij heel veel betekend voor de horeca in Nederland.

> Voor mij was de moordenaar twee jaar lang een abstract iets, een duivel met een bivakmuts die iets vreselijks had aangericht

Een aardig mens als Gerard verdient het niet na zijn dood met allerlei insinuaties bezoedeld te worden. En zeker niet door iemand die zich zijn 'beste vriend' noemt.
Penthouse: Hoe was de relatie tussen Peute en Gerard?
Weijergang: Ik heb zes jaar een verhouding met Gerard gehad. In die zes jaar waren hij en Peute zeker niet elkaars 'beste vrienden'. Ik kende Peute's naam van zijn activiteiten met AvantGarde, omdat ik vakmatig altijd zeer geïnteresseerd ben geweest in mode-bladen en de mensen die daarachter schuilgaan. Ik wist ook dat Gerard hem van vroeger kende, uit de tijd dat Gerard nog in Den Haag woonde en werkte. Peute was een van de vaste klanten in De Hoefslag, zoals er zovele vaste klanten waren. Hij omringde zich altijd met een heleboel mensen en een heleboel lawaai. Zo ken ik hem, heel oppervlakkig. Peute gaf zijn feestjes, voor adverteerders en zo, ook altijd in De Hoefslag. Als vrouw van de restaurant-eigenaar ben je daar dan bij.
Penthouse: Welk gevoel liet Peute bij je achter, toen je hem wat persoonlijker had leren kennen?
Weijergang: Hij is zo iemand die je nooit beter leert kennen. Het is zo'n man die zichzelf beschermt door heel erg aanwezig te zijn, heel erg te praten. Lang leve de lol en maar moppen vertellen. Ik heb nooit een persoonlijk of normaal gesprek met hem kunnen voeren. Ik weet ook niet of Gerard ooit een serieus heen en weer gesprek met hem heeft gehad. Ik kan het me niet voorstellen.
Penthouse: Hoe beschrijf jij de door Peute veronderstelde vriendschap tussen die twee?
Weijergang: Peute en Gerard waren geen echte gabbers. Ook voor Gerard was Peute een oppervlakkige man, van wie je het gevoel hebt dat je nooit een stapje nader tot 'm komt. Zo iemand is geen 'beste vriend', hooguit 'een vrindje'. Ik denk dat Gerard hem zo beschouwde. Ik heb na de dood van Gerard zo verschrikkelijk veel 'beste vrienden' ontmoet, van wie ik eigenlijk nooit heb geweten dat het 'beste vrienden' waren. Net zo min als Gerard dat wist. Op de een of andere manier vinden mensen het interessant zich als 'beste vriend' voor te doen van iemand die vermoord is. Ze geven zichzelf dan ook het recht allerlei verhalen aan de pers op te dissen.
Penthouse: Gerard bezocht wel het verjaardagsfeest van Eric Peute op Ibiza. Volgens Peute kwam Gerard van dat feestje thuis op de dag voor de nacht, waarin hij werd vermoord.
Weijergang: Klinkt reuze interessant, maar een pertinente onwaarheid. Gerard heeft inderdaad dat verjaardagsfeestje van Peute op Ibiza bezocht, zoals hij wel vaker op invitaties van belangrijke, vaste klanten inging. Ik ben trouwens niet meegeweest naar die party, mensen als Peute behoren niet tot mijn bloedgroep, ik distantieer me liever van dat soort personen. Bovendien had ik in die week een foto-shooting in Madrid. Daarom weet ik nog precies dat Gerard in mei '89 naar Ibiza is geweest. Bijna twee maanden vóór dat hij werd doodgeschoten. Wat een man als Peute bezielt om te doen voorkomen dat Gerard bij hem op Ibiza was, de dag voor z'n dood, ik weet het niet. Aandachttrekkerij, denk ik.

Via Penthouse hoorde ik voor het eerst weer wat van Peute. En wat doet de man? Hij fantaseert de moord op Gerard naar zich toe, doet alsof er nooit een dader is gevonden en hij port de oude roddels weer eens flink op door op jullie vraag *Welk motief schuilt er naar jouw idee achter de moord op Fagel?* te antwoorden: (Peggy citeert uit de voor haar op tafel liggende Penthouse) *...ik weet niet zo goed wat Gerard de laatste tien jaar allemaal heeft uitgevoerd. Het kan een jaloerse vrouw zijn geweest. Ik weet het niet. In plaats van 'geen commentaar': ik weet het niet...* En: *Het is altijd òf een homofielenmoord, òf een drugsmoord, òf een huurmoordenaar die in opdracht van een schuldeiser uit de onderwereld heeft gehandeld. Je hoort nooit: misschien was het de overspannen leverancier van de kalkoenen.*

Peute noemt Gerard wel 'de lieverd zelve' en 'absoluut geen crimineel', maar intussen spreekt hij ook zijn twijfels uit en in plaats van zijn vroegere kameraad met hand en tand te verdedigen, doet-ie er

VERVOLG OP PAGINA 116

IN ASSOCIATION WITH

CAMEL TROPHY ADVENTURE WEAR

LAND-ROVER

Van onze correspondent

SABAH-MALEISIË, woensdag

16 landen-teams zijn in Sabah-Maleisië aan de 14-de editie van de internationale Camel Trophy begonnen.

Nederland wordt dit jaar vertegenwoordigd door Paul Terpstra en Joost Wildenberg. 1000 mijl jungle in drie weken overwinnen. Dat kan alleen als er wordt samengewerkt. Teamgeest en kameraadschap zijn dan ook de belangrijkste ingrediënten voor succes in de Trophy.

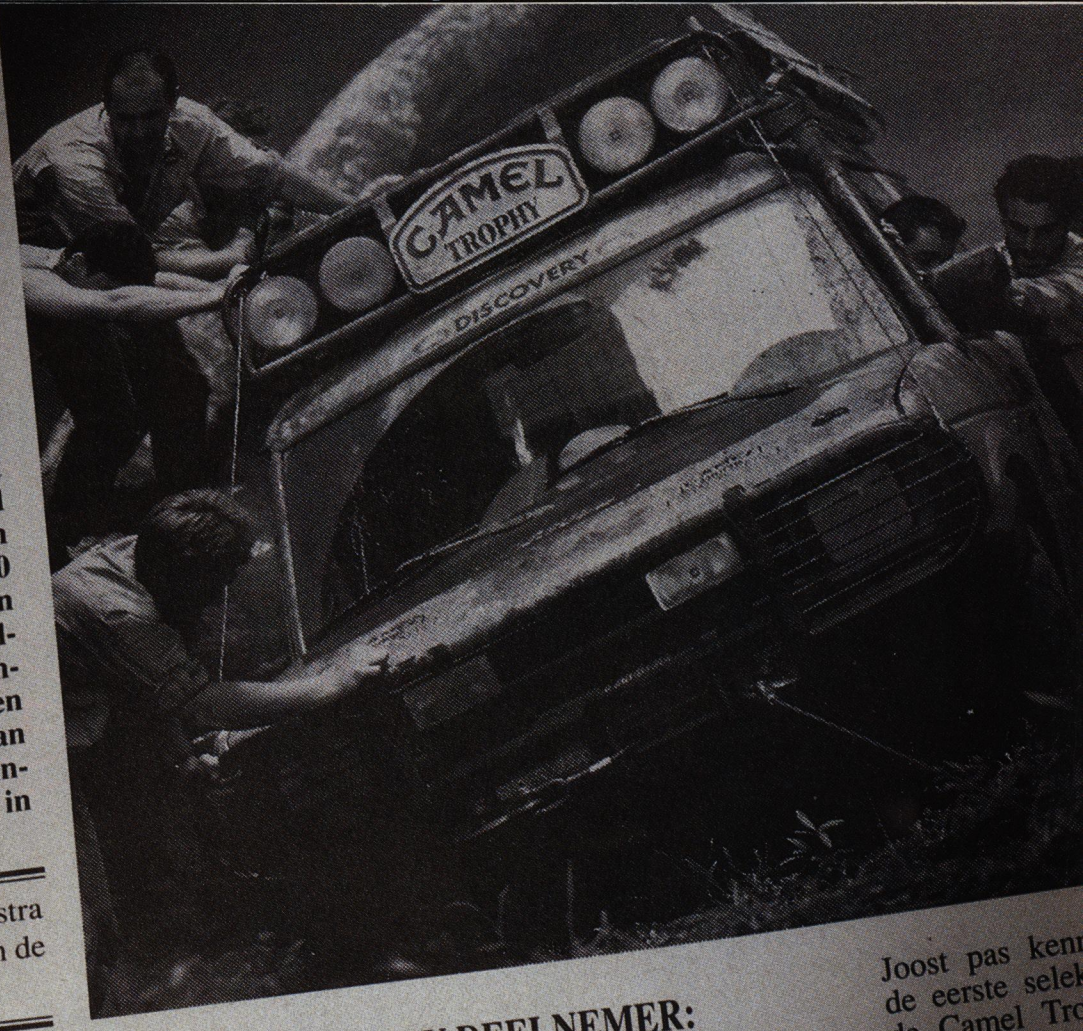

Wildenberg en Terpstra helpen het Franse team de rivier over.

PAUL TERPSTRA, CAMEL TROPHY DEELNEMER:

't Gaat niet om pk's, 't gaat om teamgeest.

De wisselende condities maken de Camel Trophy tot het zwaarste jungle-avontuur ter wereld. Ook in Sabah-Maleisië, waar van 5 tot en met 21 mei de Camel Trophy 1993 wordt verreden.

Brandende zon, muskieten, onbegaanbare wegen en snelstromende rivieren maken het de deelnemers moeilijk. Doorzettingsvermogen, taaiheid, inventiviteit en karakter zijn dan ook vereisten. "Alleen red samen doen", aldus Paul Terpstra, in het dagelijks leven leraar Lichamelijke Opvoeding. Hij leerde

Joost pas kenn
de eerste selek
de Camel Tro
Beekse Berge
eigenaar van
mersbedrijf en
architect. "Ik
ik Nederland
genwoordige
Maanden he
toe gewerkt
waar ik he
heb. In één

VAN 5 T/M 21 MEI IN SABAH-MALEISIË MET PAUL TERPSTRA EN JOOST WILDENBERG. STERKTE MANNEN!

CAMEL TROPHY SABAH-MALAYSIA '93

Ook PSV confronteerde van het plan. Officieel Johansson met het verzoek weten we zelfs van niets om meer informatie. "We

UEFA

Lennar
opent va
sie over
naire pl
om de E
de UEF
voegen.
van de
aan de

op

Camel Trophy is a registered trademark of Worldwide Brands, Incorporated. WBI markets the complete range of products bearing the Camel Trophy label.

YAMAHA 0X99-11:
MEGA MACHO ONDER DE SPORTSCARS

DE ORIENT EXPRESS

Moderne kunstwerken kennen één probleem: ze lijken nergens op. Ook de Yamaha 0X99-11 is zo'n modern kunstwerk. Dat hij nergens op lijkt, is in dit geval juist een compliment. Dit is echt een eigenwijze uit het Verre Oosten, gebouwd door een merk dat ook goed is in het vervaardigen van motorfietsen, zeilboten en piano's. Dat de high-tech 0X99-11 bloedhard rijdt, klinkt u dan ook ongetwijfeld als muziek in de oren.

WILLEM VAN DEN ELSKAMP

FOTOGRAFIE: TIGER PRESS

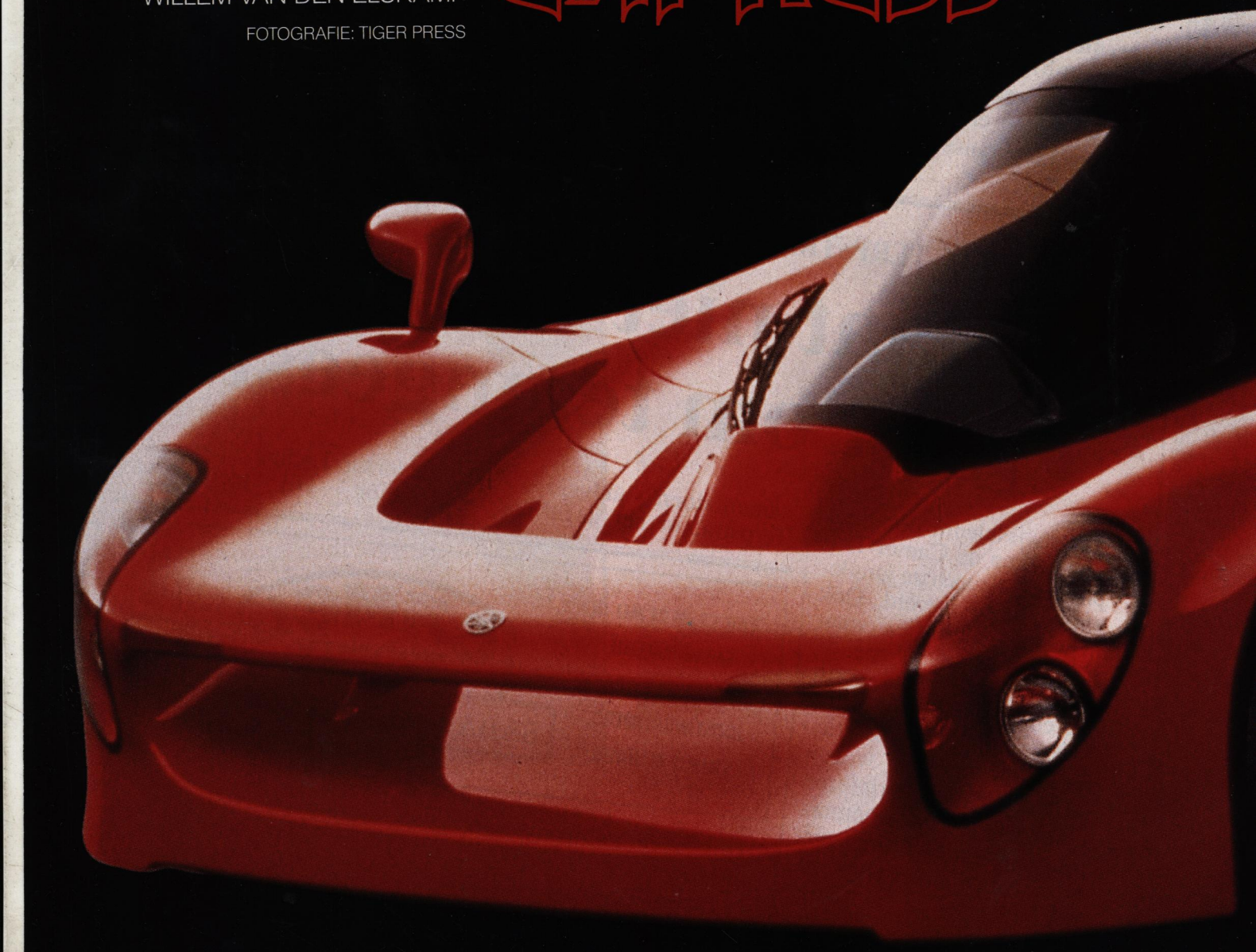

YAMAHA
OX99-11

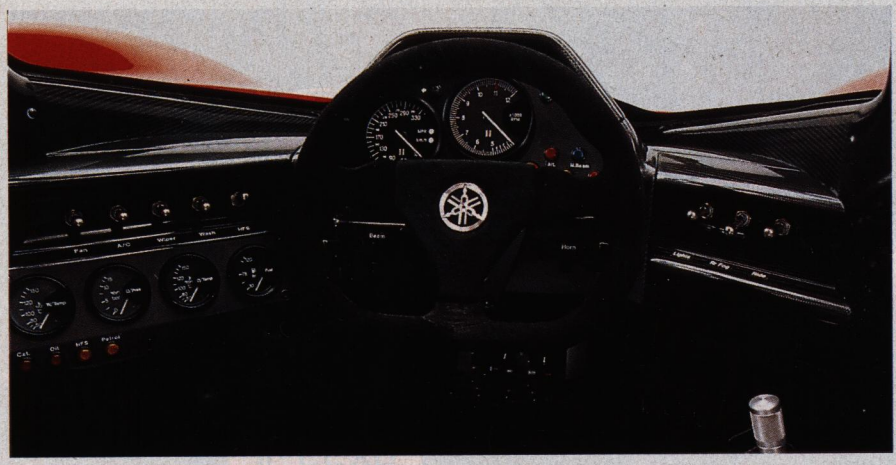

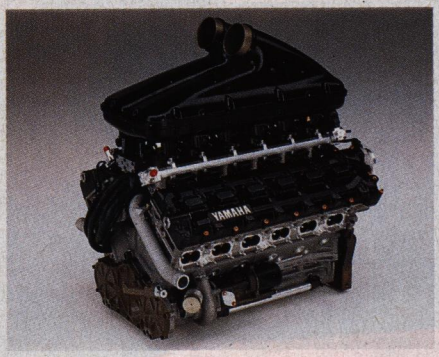

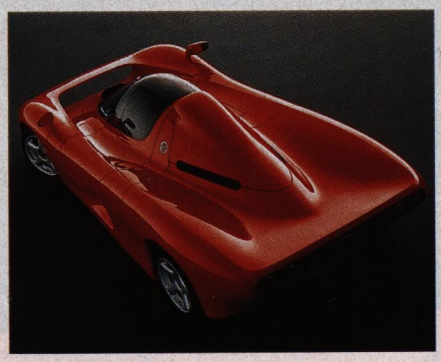

Van het *Wilde Westen* heeft u natuurlijk wel eens gehoord. Penthouse stelt u nu voor aan het *Wilde Oosten*. Deze ongewone verschijning op ons netvlies is de jongste en wildste creatie van Yamaha, het merk dat wereldberoemd is om zijn motorfietsen.

De 0X99-11 is Yamaha's Grand Prix Supercar. Uit de combinatie van Formule 1 racewagen en roadster ontstond deze mega-sportscar. Een ongeëvenaard scheurijzer, prachtig handgebouwd maatwerk, met een gezonde hekel aan langzaam rijden.

Japanners zijn fanatiek en ambitieus. Wat elders in de wereld gebeurt, willen zij ook graag (na)maken. Nu sinds enige jaren grote sportwagen-merken als Ferrari, Porsche, Lamborghini, Lotus, Jaguar, Aston Martin en zelfs McLaren danig aan de weg timmeren met straatversies van hun echte racewagens (denk maar aan de McLaren F1, die qua constructie in niets onderdoet voor een circuit-bolide) acht men ook in het land van de Rijzende Zon de tijd rijp om dit marktsegment te betreden. Net als de beroemde Europese autobouwers durfde Yamaha het aan een Formule 1-achtige auto te creëren, die dank zij een spurt van 0 tot 100 km/h in minder dan vier seconden en een maximumsnelheid van 325 km/h tot de absolute wereldtop bij de supersports behoort.

Leden van de jet-set en andere personages, die per dag meer geld verteren dan een modaal mens per jaar verdient, laten zich zo'n kans om met een getransformeerde bolide de blitz te maken, niet ontlopen. In feite zit de happy-few al jaren op dit soort super-sportwagens te wachten. Dat blijkt uit de gretige belangstelling (van hen die het betalen kunnen) voor auto's als de Lamborghini Diablo, de Jaguar XJ 220 en de Ferrari F40, om maar een paar illustere scheurijzers te noemen, die de gemoederen heftig in beweging houden.

Hierbij gaat het er dan nog niet eens zo zeer om dat de chauffeur zich op de openbare weg ongeremd kan uitleven. Status, mobiel flaneren over de boulevard van Zandvoort, langs de haven van St. Tropez toeren of even een kreeftje eten in San Remo, tellen minstens even zwaar, nog afgezien van het beleggingsaspect. Vaak worden dergelijke auto's na korte tijd al weer doorverkocht; er wordt zelfs frequent in koopcontracten gehandeld vèr voor de auto feitelijk is afgeleverd.

Met de inmiddels als *Oriënt Express* omschreven 0X99-11 levert Yamaha een fraai staaltje van ondernemersdurf en creatief denken af. Door zich nu ook als autobouwer te ontpoppen, slaat het motormerk een nieuwe weg in. Er is hier echter geen sprake van een modieuze gril om een paar miljonairs dikke stapels bankbiljetten uit de binnenzak te kloppen. Integendeel: de Yamaha OX99-11 is de rijdende uitstalkast van wat Yamaha momenteel op het gebied van autotechniek in huis heeft. Met de toevoeging "en dat is niet gering" druk ik mij nog heel voorzichtig uit. Zelfs het kortst mogelijke signalement doet de liefhebbers al watertanden: Een V12 motor met in iedere cilinderrij twee bovenliggende nokkenassen en vijf (!) kleppen per cilinder, goed voor 295 kW ofwel 400 pk bij 10.000 omw/min. Als diezelfde liefhebbers de prijs horen van dit opvallend gestileerde bakbeest, slaat het speeksel evenwel in één zucht droog tegen de huig: minstens 1 miljoen US-dollars.

Yamaha heeft zes jaar aan het project gewerkt; eerst in Japan, later in Engeland. De OX99-11 is nummer drie in een serie van uiteenlopende prototypes. Om nog wat munten terug te krijgen uit dit geldverslindende project, wil Yamaha van de OX99-11 in de komende vier jaar maximaal honderd genummerde exemplaren vervaardigen. Dat worden ongetwijfeld collector's items. In de loop van 1994 zullen de eerste modellen aan de gelukkige eigenaars worden afgeleverd.

Met de centrale cockpit gehuisvest onder een grote glazen koepel, lijkt de 0X99-11 sterk op een straaljager zonder vleugels. Bij nadere beschouwing blijkt de Yamaha wel degelijk een grote vleugel te bezitten. Deze heeft de vorm van een omgekeerde vlieg uig-wing van een dubbeldekker en maakt deel uit van het front. Bij andere sportwagens zit zo'n spoilervleugel meestal aan de achterkant. Dank zij de voorspoiler kleeft de racewagen aan het asfalt. Volgens de ontwerpers bedraagt de 'lift' hooguit een paar millimeter. Bij oplopende snelheid neemt de druk verder toe en zuigt de vierwieler zich vast aan het wegdek. Door de breed opengesperde voorsteven doet het Yamaha-front denken aan de grimas van een clown. Voorgangers, die de OX99-11 in de achteruitkijkspiegel zien, zal het lachen evenwel snel vergaan als de bolide op volle snelheid naderbij stuift en z'n snelheidsmeter dik 300 km/h aanwijst. Dan kun je maar beter zorgen dat je ruim baan maakt, terwijl de coureur in de OX99-11 ongetwijfeld de Japanse versie van *Opzij, opzij, opzij, maak plaats, maak plaats, maak plaats, we hebben ongelofelijke haast* zit te fluiten. Aan het karakter van deze asfaltplakker dragen - naast de laag boven het wegdek snuffelende neus - ook de uitgeholde achterplecht en de twee 'venturi-tunnels' in de bodemplaat bij. Die tunnels creëren onderdruk, waardoor ook de achteras onder alle omstandigheden optimale grip biedt. Talrijke windtunneltests droegen verder bij aan een aalgladde afwerking van het koetswerk. Als er ergens sprake is van vormgeving-in-dienst-van-functie dan is dat bij deze bolide. Net als bij echte Formule 1 racewagens gaat de ademhaling van de Yamaha V12-motor via een hoog geplaatste 'snorkel', die iets boven de cockpit uitsteekt. Zowel de motor als de remmen van de achterwielen worden gekoeld via grote luchthappers in de flanken. Om deze race-hemel te betreden, is er in de linkerkant van de vuurrode snelheidsduivel een deurtje uitgespaard. Deze deur scharniert aan de rechterkant. Bij het openen van het deurtje zwaaien hierdoor dak en rechterzijruit mee omhoog, zoals je bij een gekookt ei de bovenkant eraf kunt slaan. Met de cockpit zo wijd mogelijk geopend, lijkt de Yamaha op een aangeschoten vogel waar het kopje een onnatuurlijke hoek maakt met de rest van het lichaam. Bij de OX99-11 is dit evenwel een teken van energie-input: met de piloot aan boord kan het spel losbarsten. De glazen koepel heeft een keramische coating. Dit

voorkomt dat de koperen ploert de cockpit in een sauna verandert. De voorruit is getint met een naar boven toe steeds donkerder wordende coating. Ingebouwde verwarming helpt zowel bij het ontdooien als ontwasemen van het glaswerk.

Om het achteropkomende verkeer in de gaten te houden, is de chauffeur aangewezen op twee grote buitenspiegels, die op de voorste wielkasten zijn gemonteerd. Binnenin de cockpit wordt het straaljagereffect versterkt door de krap gevormde kuipstoel, die voor de bestuurder op maat wordt gegoten uit een lichtgewicht kunststof. Achter de zetel bevindt zich nog een uiterst bescheiden pakruimte.

Om het in- en uitstappen te vergemakkelijken, kan het stuurwiel worden uitgenomen. De anatomisch gevormde kuipstoel, het stuurwiel en de aluminium pedalen zijn op maat instelbaar. Snelheidsmeter en toerenteller zijn ondergebracht in een kleine console pal achter het grijpgrage stuurwiel. De overige ronde instrumenten met zwart/wit wijzerplaten zijn, samen met een hele rist controlelichtjes, aan de linkerkant van het stuurwiel in een speciaal meterblok gehuisvest. In dit kunststof-paneel zitten ook acht raceschakelaars (vijf links, drie rechts); al deze instrumenten versterken het cockpit-idee.

Als de coureur zijn/haar rechterhand van het stuurwiel neemt, valt-ie bijna automatisch op de kleine metalen schakelpook, waarmee de volledig gesynchroniseerde zesbak wordt bediend. Bij de cockpit-afwerking hebben de ontwerpers bij een aantal panels de carbon-fiber structuur onbewerkt gelaten. Dit wekt een rauwe indruk, die goed past bij de ongetemde inborst van het beest. Dat neemt niet weg dat er wel airco aan boord zit.

Als ruggegraat heeft de OX99-11 een torsie-vrij chassis van carbon-fiber. Op dit punt doet de Yamaha dus niets onder voor een heuse Grand-Prix racecar. De functionele body is opgetrokken uit aluminium. Al zijn vorm en constructie vrijwel gelijk aan echte circuit-bolides, er zijn óók verschillen. Zo is de Oriënt Express breder vanwege de grote tanks in de zijflanken, terwijl zijn instelbare schokdemperhoogte de auto iets hoger boven het wegdek doet uitsteken. Vering en wielophanging zijn wel verwant met de modernste scheurijzers uit het Formule 1 circus: double wishbones aan vóór- en achterkant, gecombineerd met telescopische schokdempers omringd door springveren. Schijfremmen noch de besturing zijn servo-bekrachtigd.

Het chassis eindigt direct na de cabine. Zodoende is het motorblok rechtstreeks en self-supporting aan de achterkant van het chassis bevestigd. De dwarsgeplaatste zesbak is de centrale ankerplaats voor de ophangingselementen.

Voor het motor-ontwerp keek Yamaha met een schuin oog naar de krachtbron waarmee het Britse Tyrell Formule 1 team furore maakte in de Grand Prix racerij. De lichte (aluminium), compacte V12 met een inhoud van 3,5 liter levert in de racewereld van de zware jongens al gauw z'n 650 pk. In de Yamaha is het vermogen afgeknepen tot zo'n 400 pk bij 10.000 omw/min. De krachtcentrale heeft vijf kleppen per cilinder (er gaan dus 60 kleppen op en neer) en een drieweg katalysator. Zuigers en nokkenassen voldoen aan de jongste stand der techniek.

Zodra de produktie begint in Engeland, zendt Yamana vanuit Japan de compleet geassembleerde V12-motor naar de fabriek om te worden ingebouwd. Yamaha wacht zo lang mogelijk met het verschepen van de motoren, om ook de laatste technische noviteiten nog te kunnen toepassen. Montage van de motor en produktie van de bolide gebeurt door de firma Ypsilon Technology (merk op dat de eerste letter van Yamaha een 'Ypsilon' is). Dit high-tech bedrijf is gevestigd in Milton Keynes ten noorden van London. In en om deze plaats zijn tientallen geavanceerde bedrijven gevestigd; het is de Britse tegenvoeter van Silicon Valley in Californië. Als u de geschatte 1 miljoen dollar aankoopkosten van de OX99-11 wellicht wat te begrotelijk vindt, kunnen we u misschien blij maken met het gerucht dat Yamaha overweegt om van deze bruisende bolide ook een iets eenvoudiger versie te gaan ontwikkelen: de *Poor Man's OX99-11*. Het lijkt er dus op dat de fabrikant van motoren, piano's en noem maar op nu ook in autoland vaste voet aan de grond wil krijgen. o⊢

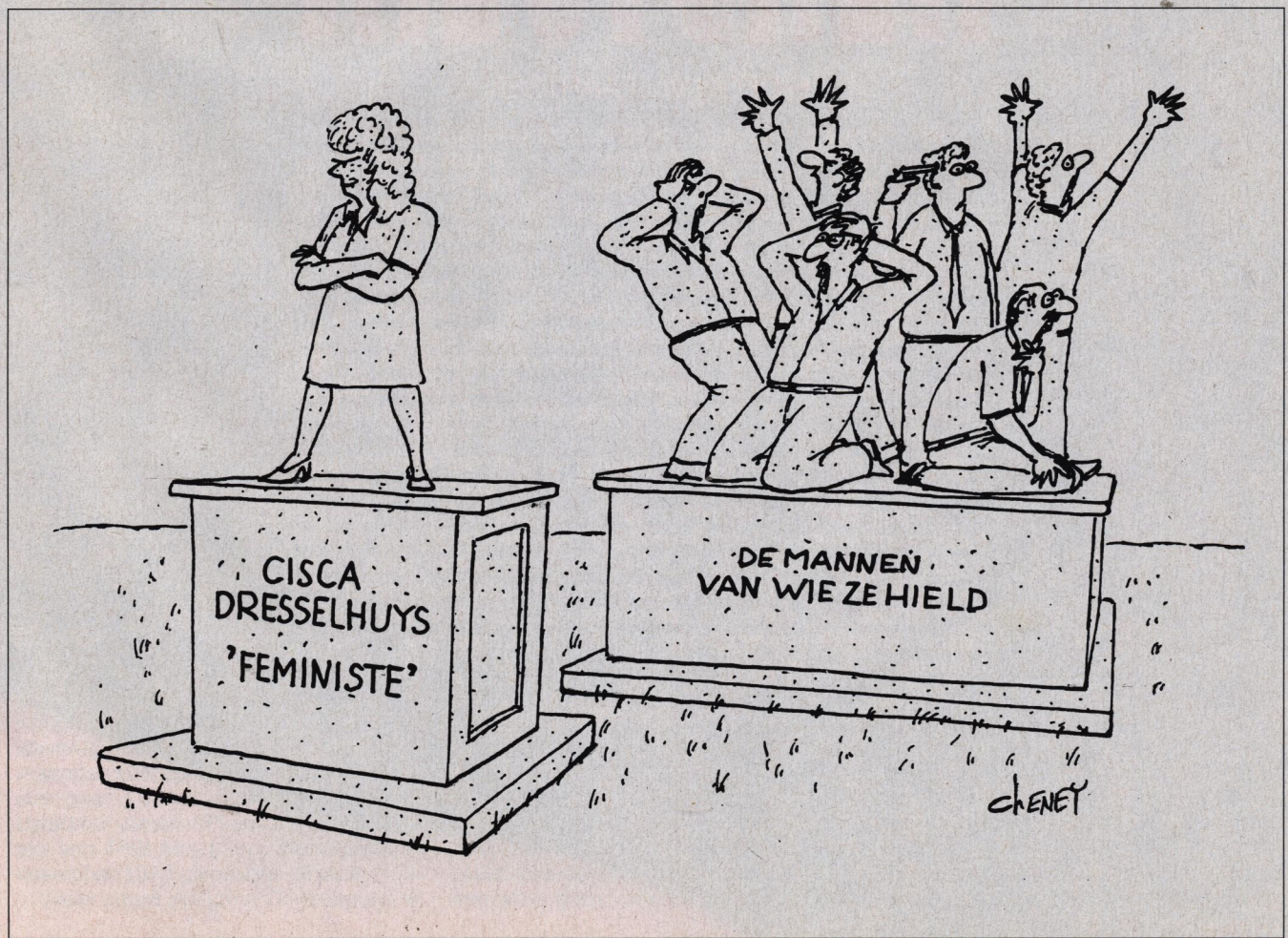

Zijn vrouwelijke tegenspelers geilt hij op, totdat zij de aanwezigheid van de camera vergeten. Zijn Grote Liefdes lieten hem tot nu toe in de steek, omdat hij het vreemdgaan niet kon laten. "Toch ben ik geen lul, geen echte lul," stelt Kenneth Herdigein, zwart, geboren in Suriname, en, anno 1993, een van Nederlands populairste acteurs.

KENNETH HERDIGEIN

GIDEON VAN AARTSEN

Kenneth Herdigein, 33 jaar oud, bastaardzoon van de oud-vice-premier van Suriname, Olton van Genderen, is als acteur veelgevraagd. Denk aan Wim T. Schippers' olijke serie *We Zijn Weer Thuis*, of aan het immens populaire *Zeg 'ns AAA*, waarin hij de rol van dr. John Wijntak voor zijn rekening nam. Of aan zijn rollen in succesvolle Nederlandse speelfilms als *Havinck* en *De Johnsons*. De ware fijnproevers van de edele acteerkunst waarderen de Amsterdamse Surinamer - of is 't andersom? - vooral vanwege zijn verdiensten bij 'het Werktheater'. Niet gespeend van zijn vaders viriliteit, is Herdigein zeer geliefd bij vrouwen. Een tegenspeler, zo is gebleken, bij wie actrices alle remmen losgooien, getuige een "spontane pornografische scène" met Nada van Nie, bedoeld voor de film *Honneponnetje*. De producent verbood uiteindelijk deze scène voor het witte doek.

Herdigein bezit een raadselachtige uitstraling, die zijn huidskleur als het ware overstraalt. Door velen wordt hij niet als 'zwart' gezien. Toch is het zijn Surinaamse komaf, die hem parten speelt als het op 'het serieuze theaterwerk' aankomt. Kenneth Herdigein over zijn jeugd: "Toen zei m'n moeder opeens: jongen, dit is je vader...". Over zijn grootste passie: "Ik ga voor adrenaline verhogende sex, liefst op plekjes waar je betrapt kunt worden." Over mislukte liefdes: "Ze was mijn Grote Liefde en ze zei: Ik blijf bij je als je me de waarheid vertelt. Ik loog." En over emoties: "Ik ben in staat iemand te vermoorden."

FOTOGRAFIE: PATRICIA STEUR

Paramaribo. Eind jaren vijftig. De politicus Olton van Genderen proeft het zilte liefdeszweet van een hemels meisje uit de wijk Mare Traite. Het is een van die vele tropische nachten, waarop hij zijn libido niet kan onderdrukken. Terwijl zijn echtgenote thuis wacht tot hij moe zal terugkeren van een arbeidzame avond, ten dienste van het landsbelang, maakt Suriname's latere vice-premier een erotische genotsreis, die onbeheerst eindigt in een zaadexplosie in de vruchtbare schoot van zijn vlinder-voor-één-nacht.

Kenneth Herdigein wordt op 12 juni 1959 geboren. Pas op zijn negende komt hij te weten wie zijn vader is. Alhoewel hij - omdat zijn moeder hem niet meer kan verzorgen -, enige tijd verblijft in de villa van *de meneer met de zwarte limousine*, komt het niet tot een hechte vader-zoon-relatie tussen de politicus en diens bastaardkind. Herdigein's jeugd en ook zijn latere levensjaren worden gekenmerkt door een telkens terugkerend trauma: zodra zijn liefde voor of met een ander een hoogtepunt bereikt, wordt hij plotseling door die ander in de steek gelaten. Voer voor psychologen, ware het niet dat Herdigein acteur werd. "Ik draag voldoende verleden op mijn rug om een mooi toneelstukkie in elkaar te kunnen rotten," beaamt hij peinzend in dit *Profiel*.

We treffen elkaar op een gure namiddag in de bar van het Amsterdamse Hilton. Herdigein ziet zich aan de vooravond van een Caraïbisch avontuur. "Volgende week vertrek ik naar Miami. Van daaruit reis ik door naar Jamaica, met twee vrienden. Een maand lang blijf ik weg. En mijn vriendin zeikt er helemaal niet over. Goed hè?"

Even 'up-daten': Kenneth Herdigein stapte vorig jaar uit *Zeg 'ns AAA*. Hij had er - na vier jaar trouwe dienst - geen zin meer in nog langer als dokter John Wijntak door het leven te gaan. Afgelopen zomer besprak hij, in de huid van 'mevrouw Pengel', de roddelbladen in het VARA-programma *Wegens Vakantie Geopend* van Pieter Jan Hagens. Maar zijn echte rentree op het scherm maakte hij in Wim T. Schippers' nieuwe, als altijd controversiële VPRO-serie *We Zijn Weer Thuis*. Herdigein speelt de 'geen daden maar woorden'-zakenman Govert.

Lachend: "Bij Wim is nooit iets toevallig: geen lidwoord, geen komma, geen punt, dus ook geen naam. Govert komt van *gopher*, bij de Amerikaanse film het crewlid dat zich voor het minste geld het meest moet uitsloven. Govert doet altijd heel dik, heel gewichtig, maar welk betoog hij ook houdt: het verschrompelt tot niets. Een heerlijke rol. Wim en zijn vrouw, Ellen Jens, zijn ook verrukkelijke mensen om mee te werken; mijn beste vrienden. De VPRO gaat volgend jaar door met de serie. In juni beginnen we met veertien nieuwe afleveringen. Jammer dat die omroep niet op de kijkcijfers let. *We Zijn Weer Thuis* staat ongunstig geprogrammeerd. Liefst zou ik, en Wim ook, willen dat er vier miljoen mensen naar keken. In plaats van vierhonderdduizend."

Waarom stapte je uit Zeg 'ns AAA?

Toen ik eraan begon, heb ik meteen gezegd: Ik doe dit niet langer dan drie, vier jaar, daarna kap ik. Mijn vrienden, Wim en Ellen bijvoorbeeld, kunnen je dit getuigen. De makers van *Zeg 'ns AAA* wisten het ook. Met het lood in mijn schoenen kondigde ik vorig jaar aan: Eh jongens, die vier jaren zijn nu verstreken, ik geloof dat ik maar eens moet vertrekken.

(Zuchtend:) Het kòstte me moeite. De poen, hè, de luxe van de poen, er viel een heleboel geld weg. Vier jaar lang was het dik feesten, wanneer ik mijn vrienden 's nachts in Amsterdam trof. Ik hoefde nooit te denken: Deze tent is me te duur, hier kan ik niet in. Het maakte geen bal uit. Geld zat, Kenneth ging gewoon naar binnen. Nu zit ik weer in zo'n periode dat ik me toch regelmatig even moet bedenken: Kan Bruintje dit wel trekken?

Wat was er op tegen bij Zeg 'ns AAA te blijven?

Als acteur moet je waken voor routine-

> Na *Zeg 'ns AAA* viel er een heleboel geld weg. Vier jaar lang was het dik feesten geweest. Ik hoefde nooit te denken: deze tent is te duur, hier kan ik niet in. Het maakte geen bal uit

klussen. Daar mag je niet in berusten, ook al kun je nog zo je zakken vullen. Je moet nieuwe dingen blijven aanboren, vind ik, uitdagingen aangaan. Dat houdt je leven en je werk interessant en spannend. Kort na mijn afscheid overleed Alexander Pola. De overige makers van *Zeg 'ns AAA* beschouwden dat als een gepast moment de serie stop te zetten.

Heb je Wim Schippers ook gezegd: Zoek over drie jaar maar een ander?

Nee, werken met Wim leidt nooit tot routine. Die man is volkomen onvoorspelbaar. 't Zit ook in zijn natuur gebakken dat-ie telkens alles uitprobeert, de andere kant opgaat. Soms denk je zeker te weten dat hij ergens 'ja' op zegt, maar je krijgt dan een falikant 'nee'. En als je zeker weet dat 't 'nee' is, verdedigt hij 'ja' met zijn leven. Vroeger trok Wim zijn acteurs het liefst van de straat; dilettanten, die heel overdreven tonéélspeelden, daar was-ie gek op. Voor *We Zijn Weer Thuis* koos hij allemaal topacteurs: Pierre Bokma, Thom Hoffman, Gerard Tholen, Carol van Herwijnen. Wat je van de serie vindt, moet jij weten, al veeg je je billen eraan af, maar er wordt steengoed in geacteerd. (Herdigein relativeert meteen:) Veeg je billen er sowieso maar aan af, want, pffff, goed acteren heeft ook niks te betekenen.

Nog andere werkzaamheden dit moment? Doe je iets in de theaters?

Als ik Gerardjan Rijnders van de *Toneelgroep Amsterdam* moet geloven, kan ik pas over een jaar of tien jaar een serieuze theaterrol verwachten. In een *Parool*-interview zei hij: 'Ik ben me er terdege van bewust dat de *Toneelgroep Amsterdam* hartstikke blank is. Misschien dat er over tien jaar ook allochtonen bij zullen zijn.' Ik vind het schokkend wanneer de waarschijnlijk belangrijkste theatermaker van Nederland er zo over denkt. Wat moet ik als professioneel acteur nóu nog meer doen of bereiken om in zijn gezichtsveld te komen? Mijn huidskleur veranderen? Het heeft voor mij geen zin bij hem te auditeren. Kennelijk moet ik nog tien jaar wachten, omdat de artistiek leider denkt dat het publiek mij niet zal accepteren. En geloof me, Rijnders is niet de enige die er zo over denkt.

Dat de man onzin beweert, heb ik bij *het Werkteater* ruimschoots kunnen bewijzen. Evenals bij Wim Schippers kon daar iedere rol door iedere acteur worden gespeeld. Of je nou zwart, Chinees of Aboriginal bent, het maakte niet uit, mits je maar geloofwaardig kunt acteren. Rijnders en zijn medestanders denken dat het publiek volkomen in de war raakt wanneer Hamlet door een neger wordt gespeeld. Hoe kan die man dan een Deense moeder hebben, snap je? Maar allemachtig man, ik speel die rol zo dat jij helemaal niet meer ziet welk kleurtje mijn huid heeft!

Je bent op 12 juni 1959 in Paramaribo geboren. Wat hebben je ouders je van die dag verteld?

Mijn vader was er niet bij. Ik kwam als buitenechtelijk kind ter wereld. Ik heb mijn moeder al twintig keer naar mijn geboortemoment gevraagd, om een vriend van mij een horoscoop te kunnen laten trekken. Twintig keer kreeg ik een ander tijdstip op. Ze vertelde me wel dat haar tepels toen ontstoken waren. Ze kon mij niet voeden. Toen moest een Chinese vrouw, naast haar in het ziekenhuis, het overnemen. Ik ben gezoogd door een echte *min*, een Chinese min! Daarna heb ik nooit meer Chinese moedermelk mogen proeven. Helaas, want laatst had ik weer trek, man! Toen was die Chinese ster-actrice, Gong Li, hier in Rotterdam, ter ere van de Filmdagen. Helaas was Emile Fallaux, de directeur van het Rotterdamse Filmfestival, nogal van haar gecharmeerd. Waar Gong ging, ging hij. Sla de krantefoto's er maar op na: Gong Li danst met Emile, Emile haalt Gong Li van het vliegveld, Emile...

...aan de borst bij Gong Li.

Nee, nog net niet, haha.

Wat weet je van je vader?

Ja, dan maken we vanaf mijn geboorte een sprong van negen jaar. Zo oud was ik toen mijn moeder mij meenam naar een groot huis. Onder het huis, in de open garage, zag ik drie dure auto's staan; twee sportwagens en een zwarte regeringslimousine. Mijn moeder en ik stonden hand in hand bij die auto's, toen er een man naar beneden kwam. 'Kenneth, dit is je vader,' zei ze. Hij had een voorname positie in de

ROCK 'N' ROLL

Hoe moet het nu verder met de popmuziek? Daarover zitten de bobo's van de platenindustrie te piekeren. Het publiek raakt langzamerhand uitgekeken op de sterren die groot geworden zijn in de jaren zeventig en tachtig. Wie of wat gaan de platenbonzen nu weer naar voren schuiven? Luc Bavinck geeft enkele rake schoten voor de boeg.

Luc Bavinck

Wanneer ik de nieuwe CD van Sting alleen al zie, schieten mijn gedachten ongewild naar termen als *constipatie, hernia* en *luiers voor incontinentie*. Met Mick Jagger associeer ik rimpels en voetschimmel. En als Madonna nog één keer het woord 'sex' in de mond neemt, verkies ik voor de rest van mijn leven het celibaat. Ik bedoel: die gevestigde namen, ze zijn zo oer-vervelend geworden. Zo Henk Mochel-achtig, zo 'Rond Om Tien'-achtig uitgekauwd. Zo het tegenovergestelde van *wauw*. Het is alsof ze je verplicht hebben elke dag spruitjes te eten. En ik mot geen spruitjes. Ik wil mijn vingers aflikken bij ongehoorde lekkernijen.

Hier een aantal voorbeelden van nieuwe kost voor muzikale gastronomen:

* Spin Doctors. Voila: een voorbeeld van een typisch jaren negentig-succes. Dit jeugdige viertal uit NY doet in Amerika al twee jaar niks anders dan optreden, optreden en nog eens optreden. Gevolg: een debuut-CD die platina bereikte. Hun muziek is losjes, spontaan, met veel ruimte voor improvisatie, en doet de jaren zeventig herleven. Als je ze ergens mee moet vergelijken, dan is het met Steve Miller, Cream en The Allman Brothers (veel gitaar, veel zonnige, soepele zang en veel funky blubberbas). Qua *attitude* zijn de Spin Doctors echte neo-hippies, Met geloof in een betere wereld, reïncarnatie en president Clinton. Hun teksten zetten zich af tegen het Bush/Reagan-yuppie-tijdperk. CD: *Pocket Full Of Kryptonite*. Met de werkelijk heerlijk (beetje sexistisch trouwens) swingende hit: *Little Miss Can't Be Wrong*. Trouwens: zanger Chris Barron is lenig als een slangemens en lijkt op Jezus.
* Thelonious Monster. Ook een voorbeeld van een groep die het in het Clinton-tijdperk gaat maken. Zanger Bob Forrest is alcoholist en querulant. Maar hij schrijft verdomd goede popliedjes waarin hij de zelfgenoegzaamheid van Californië en haar oppervlakkige burgerij in de zeik zet. Bob Forrest identificeert zich ook met *losers*, hij is er immers zelf één. Op de CD *Beautiful Mess* staan zo ongeveer alle variaties van rock, van Bob Dylan-achtig tot punk, van Red Hot Chili Pepper-achtige funk tot Elvis Costello-pop. Hoogtepunt: een fraai duet tussen Bob Forrest en Tom Waits.
* Belly. Dit is de groep van Tanya Donnelly. Tanya is het wat ongecompliceerd geilige zusje van Throwing Muses-zangeres Kirstin Hersh. Toen Kirstin flipte in haar eigen moeilijkdoenerij, besloot Tanya een eigen bandje op te richten: Belly. Belly's debuutplaat, *Star*, staat vol met prachtige, redelijk simpel te volgen popsongs. Waarbij opvalt dat Tanya zingt als een kruising tussen Betty Boop en Sinead O'Connor: heel mooi en vrouwelijk dus. Luister eens naar het afsluitende nummer, *Stay*. Meeslepend en smachtend.
* Nieuwe rappers. De eerste helft van 1993 bracht doorbraken voor tenminste twee rapgroepen: Brand Nubian en The Goats. Mensen die denken dat rap alleen maar ongenuanceerd geblèr op weer hetzelfde gebonk is, komen bedrogen uit. The Goats (uit Philadelphia) maakten de CD *Tricks Of The Shade*, een uit maar liefst 24 nummers beslaand 'hoorspel', of beter gezegd: een concept-rap-plaat. Het gaat natuurlijk weer over hoe moeilijk zwarten het in the States hebben (de boodschap van de meeste rappers is nu eenmaal zelden origineel, maar de muzikale uitwerking is dat in dit geval wel). Voor de freaks onder ons.

Brand Nubian klinkt stukken zwaarder en afgewogener, dit zijn zwarte islamieten uit New York die weten waar de Ayatollah de mosterd haalt. Maar of je het nu wel of niet met de teksten eens bent, maakt voor het genieten van de muziek weinig uit. Hun CD *In God We Trust* wordt voortgestuwd door een onweerstaanbare, lome *drive*, met hier en daar reggae-invloeden. Erg muzikaal, naar alle waarschijnlijkheid de beste rap-plaat van dit moment.

* En wie worden de U2 van de jaren negentig? Ik zet mijn geld op de Smashing Pumpkins. Hun eerste CD, *Gish*, kwam uit in 1991 en als de opvolger die voor deze zomer verwacht wordt hetzelfde niveau heeft, of zelfs nog een tikkeltje beter is, dan dient zich definitief een nieuwe topgroep aan. Althans, zo denken de insiders. Wat maakt deze groep uit Chicago zo goed? Antwoord: ze kunnen razendknap variëren van heel snel en hard naar heel langzaam en zacht. Het ene moment zijn ze The Doors, het andere Jimi Hendrix en het volgende The Sex Pistols. En dit alles verloopt volstrekt naturel, ongeforceerd en met gevoel. Gevoel? Wat was dat ook al weer? Bij Sting, Mick Jagger en Madonna moet je het met een lantaarntje zoeken, de Smashing Pumpkins storten het met bakken vol over de luisteraar heen. Laat hen je zieltje maar eens lekker verwennen.

Belly/Tanya Donnelly

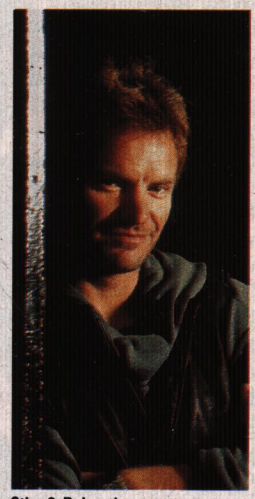

Sting? Bah...!

regering. Later bracht-ie het tot vice-premier van Suriname. Zijn naam: Olton van Genderen.

Je draagt de naam van je moeder.

Ja, zij heeft mij opgevoed. Ken je die Braziliaanse film, *Pixotte*? Als kind wás ik een Pixotte, we zaten in de hoek van 'vechten om te overleven'. Mijn moeder bracht, naast mij, nog vijf kinderen ter wereld, die beschouw ik als mijn echte broertjes en zusjes. Mijn vader had er héél veel meer. Ik heb zelfs geen idee hoe veel... Hij was een uiterst viriele vent. Twee jaar geleden, rond Kerst, overleed hij. Ik herinner me nog dat we met een repetitie van *Zeg 'ns AAA* bezig waren. Plots ging de telefoon. Voor mij: 'Kenneth, je vader is dood...' Als ik naar Suriname wilde komen, moest ik het maar zeggen. Hij had in zijn testament laten opnemen dat elk van zijn kinderen zijn begrafenis mocht bijwonen. En waar het kind ook vandaan zou moeten komen, voor hem of haar zou hij even moeten worden opgebaard. Pas als alle kinderen die kans hadden gehad hem nog even te zien, mocht zijn lichaam ter aarde worden besteld. Ik dacht: Ik ga, hè. Per slot zit er toch iets in het gevoelscomputertje van: Het is je vader. Gelul natuurlijk. *Gelul, gelul, gelul!* Maar goed, mijn oom regelde snel een visum en een ticket voor me. Mijn tas stond gepakt. Toen belde een tante (met Surinaams accent): 'Ik heb gehoord dat jij naar je vader gaat. Heb jij daar over nagedacht, jongen? Waarom ga je helemaal naar Suriname? Die man heeft nooit wat voor je gedaan! Blijf toch gewoon in Holland en bewaar hem in je herinnering, dat is al meer dan hij verdient.'

Ze heeft gelijk, dacht ik. Als ik naar Suriname ga, is dat niet voor mezelf, maar voor al die moralisten die tegen je zeggen: 'Ja, maar je vader is toch je vader', terwijl die man zijn zoon jarenlang verloochende. Ik belde op naar Suriname: 'Ik kom niet.'

Hoe vaak heb je je vader daadwerkelijk meegemaakt?

Ik heb zelfs een jaar bij hem gewoond, toen ik tien was. Op het moment dat mijn moeder me met hem in contact bracht, leefde hij gescheiden van zijn toenmalige echtgenote. Die woonde in Nederland. Er werd afgesproken dat ik hem nu zo vaak ik maar wilde mocht komen opzoeken.

Waarom wachtte je moeder negen jaar met het bij elkaar brengen van jou en je vader? Ze had het contact tussen jullie toch ook buiten die andere vrouw om kunnen doen plaatsvinden?

Mijn moeder vertelt hier niet zo veel over. Geweest is geweest, zo redeneert ze. Dat ze hem toen toch opzocht, was waarschijnlijk een bittere noodzaak, een kwestie van 'en nu actie ondernemen!' Ik was het enige kind van mijn vader en moeder samen. Daarna trouwde ze een andere man, van wie ze de overige vijf kinderen heeft. Die relatie bracht haar ook geen geluk. De man verdween weer uit haar leven. Ik vrees dat ze het voeden van zes monden niet langer kon bolwerken en mijn vader opzocht om in elk geval hulp voor haar oudste zoon te vragen.

Er was dus in je vroege jeugdjaren wel een soort van vader thuis, je stiefvader...

Nou, hij stelde zich niet als een vader op. Voor mij in elk geval niet. Ik herinner me hem alleen, in flarden, als 'niet leuk'. Hij ging naar met mijn moeder om. Afschuwelijk. En zij liet alles toe. Als ik ooit heb gepretendeerd hem wel leuk te vinden, deed ik dat voor mijn moeder. Zij zag hem als haar Grote Liefde en deed zo ontzettend haar best ons bij elkaar te brengen. Ik wilde haar daarin niet teleurstellen. Toen ik later contact kreeg met mijn echte vader, ging ik hem wel 'papa' noemen, maar de emotionele afstand tussen ons was zo groot, dat hij toch altijd 'een meneer' voor me is gebleven.

Toch ging je bij hem wonen.

Ja, dat gebeurde bijna automatisch. Eerst ging ik alleen in de weekends bij hem langs. Later ook doordeweeks. Hij raakte wel op me gesteld, geloof ik. Het ging heel goed met me op school. Ik deed er geen kloot voor, toch had ik supercijfers. Dat vond hij wel geil; zijn slimme zoon. Toen ik 'n jaar of tien was, mocht ik zo maar bij hem komen wonen. Mijn moeder beschouwde dat als een enorme last die van haar schouders viel. Vooral in materieel opzicht.

> ‘Wij, smeltkroeskinderen, zijn het volk van de toekomst. In de hele wereld zijn zo’n beetje alle originele volkeren uitgemoord. In de evolutie van het leven behoren mensen als ik tot de toekomst’

Een jaar lang ben ik bij hem in huis gebleven. Er veranderde dat jaar veel. Mijn moeder was naar Nederland geëmigreerd, wat ik verschrikkelijk vond. Ik voelde me door haar in de steek gelaten. En nu liet hij me - althans zo ervoer ik dat - ook al plotseling in de steek. Hij leed aan suikerziekte. Voor een operatie - omdat de ziekenhuizen in Suriname naar zijn idee niet goed genoeg waren - liet hij zich overvliegen naar Venezuela. Ik werd ondergebracht bij een 'tante', een vriendin van mijn moeder.

Toen mijn vader terugkwam, wilde ik niet meer bij hem wonen. Ik voelde me diep en diep beledigd dat hij me zo maar had verlaten, juist nu we bijna echt van elkaar waren gaan houden. Met geen stok liet ik me naar zijn huis terugbrengen. Ik bleef bij tante! Stel je voor dat ik nog eens uit zijn huis zou worden weggestuurd! Die vernedering wilde ik geen tweede keer ondergaan. Terugkijkend op mijn leven, hangt dat trouwens zo'n beetje aan elkaar van mensen die, op het hoogtepunt van liefde ten opzichte van mij, opeens, zoef!, weg zijn gegaan. Echt een punt van zorg voor een psychiater. Als ik tenminste geen acteur was geworden; nu verdien ik dik geld met al die ellendige trauma's!

En denk nou niet dat ik me bij die tante wel gelukkig voelde. Ik werd gekweld door een intense heimwee naar mijn moeder. Zij spaarde weliswaar hard om ook mijn overkomst naar Nederland te financieren, maar ik moest daar zeker nóg een jaar op wachten. Mijn overleving was het transistorradiootje dat mijn vader uit Caracas voor me had meegebracht. Ik zocht in alle vuilnisbelten van de stad naar weggegooide batterijen, die koppelde ik aan elkaar totdat ze juist voldoende vermogen leverden om mijn radiootje aan de praat te houden. Als ik mijn ogen sluit, zie ik die hele rij batterijen zo weer liggen, in het raamkozijn naast mijn bed. Uren, dagen, weken lag ik apathisch op mijn matras, luisterend naar de muziek, wachtend op het moment dat ik weer met mijn moeder herenigd zou worden.

Werd jij door je Nederlandse leeftijdgenoten geaccepteerd?

Je boort de zoveelste gevoelszaak aan. Ik heb, vooral in Suriname, altijd veel problemen met andere kinderen gehad. Ik ben lichter van huidskleur dan de gemiddelde Surinamer. Je weet hoe de naam Malcolm X is ontstaan? Hij vroeg zich ook af: Bij wie hoor ik nou? Gevoelsmatig ben ik een super-Surinamer, een heel echte, 100% neger. Maar als je mijn huidskleur ziet, kun je daarover discussiëren. En telkens weer, wanneer die discussie oplaait, hakt dat in op mijn ziel. In Suriname kreeg ik bijnamen als *koper*, *rooie neger*, *Bonkoro* (boomkool) en *Karoe* (maiskolf).

Toen ik in Nederland kwam, was ik van die bijnamen af; heerlijk, wèg Bonkoro, wèg Karoe. Die last was van mijn schouders, dácht ik. Want ik ben dan misschien niet hartstikke donker, bij het blanke ras hoor ik zeker niet; da's een nog veel duidelijker feit. Dus eenmaal in Amsterdam holden er jongetjes achter me aan: 'Wué-Wué, wuij wuillen Wué-Wué!' Daarbij de 'W' uitspreken zoals een Surinamer dat helemaal niet doet, heel overdreven, om mij te pesten. Ik analyseerde het meteen en binnen een week paste ik me aan, om 'de Bonkoro-situatie' te voorkomen: ik sprak plat Amsterdams.

Waar komt jouw lichtere huidsteint vandaan?

Van mijn voorouders. Mijn vader was donker, een echte Surinamer. Maar mijn moeder is zelfs nog iets lichter dan ik. Ook hartstikke Surinaams, maar haar opa was een Duitser. Zoals je weet hebben die ouwe kolonisten nogal wat rondgeneukt.

En dat draag jij nu allemaal met je mee.

Ja. En ik voel me er nu hartstikke rijk bij. Wij, *smeltkroes-kinderen*, zijn het volk van de toekomst. In de hele wereld zijn zo'n beetje alle originele volkeren uitgemoord. In de evolutie van het leven behoren mensen als ik tot het volk van de toekomst. Over duizend jaar woont er in heel China geen Chinees meer. Geleerden zeggen dat overal, waar volkeren in zuiverheid van bloed naast elkaar leven, de kans op oor-

"Een zeer inspirerende preek, eerwaarde..."

log en vernietiging groter is. Als het waar is dat we werkelijk vrede willen, is er maar één remedie: iedereen moet iedereen neuken! Heb jij ook negerbloed in je, dan ben je minder geneigd vuil te spugen over zwarten. Neigen jouw ogen ook naar het spleterige, dan houd je je mond wel over 'die Chinezen'.

Maar jij voelt je 'super-Surinamer'. Dat lijkt me in contradictie met het smeltkroes-halleluja dat je nu zingt.

Misschien heb ik het je niet goed uitgelegd. Ik voelde me super-Surinamer toen mij, als jongetje, werd verweten dat ik geen echte Surinamer kon zijn. Nu weet ik dat je helemaal niet pikzwart hoeft te wezen om Surinamer te zijn. Juist in Suriname vind je de meeste rassen van het hele Zuidamerikaanse gebied. Anno 1993 loop ik me ook echt niet super-Surinaams te voelen. Ben je gek? Als ik drie dagen op vakantie ben, dan mis ik Amsterdam, al!

Hoe begon je je carrière als acteur?

Ah! Ik zag het licht in de vierde van de MAVO. Ik zat op Mavo Nieuw-West, tegenwoordig politiebureau De Meervaart. André Veldkamp, nu studieleider van de Theaterschool, was onze leraar Nederlands èn de rector. Elk jaar organiseerde hij een grote toneelavond. Hij schreef zelf stukken of putte uit het wereldrepertoire, Brecht, Shakespeare, noem maar op. Toneelspelen was iets voor watjes, vond ik, mij zag je daar niet aan meedoen. Ik spijbelde liever, of ik zat achter de meisjes aan. En zeker voor die meisjes durfde ik me niet bij Veldkamp op te geven voor het meedoen aan toneelavonden. Maar toen, in het vierde jaar, vroeg André Veldkamp me of ik de rol van Lysander in Shakespeare's *Midzomernachtsdroom* op me wilde nemen. Ik maakte een paar repetities mee en ik was verkocht! Ik kwam terecht in het cliché, waar ik laatst ook Meryl Streep over hoorde vertellen: je ervaart dat mensen uitgelaten reageren op iets wat jij doet. Dat vleit je zo ontzettend, dat je een *junk* wordt van hun adoratie. Je vind het heerlijk om bewonderd te worden, nota bene voor iets dat jou nauwelijks moeite kost. En je wilt méér, méér, méér. Hetzelfde gevoel moet schaker Jan Timman hebben, bij een zet die volgens hem gewoon bij de aanval of verdediging hoort, maar die ons versteld doet staan. Of Dennis Bergkamp, die de bal, jang!, onder de lat trapt, maar wel met een beweging waar wij gewone stervelingen geil van worden!

Terwijl ik probeerde Lysander leven in te blazen, zag ik hoe extatisch de mensen om mij heen reageerden. Ik kreeg het meteen in mijn kop: Hé, hier zit wat in! En het is vervolgens nooit meer uit mijn hoofd gegaan. Ik denk dat ieder mens graag bewonderd, gewaardeerd en dus geaccepteerd, wil worden. Mijn hele jeugd heb ik naar *de heilige graal* gezocht. Nu had ik 'm zowaar nog gevonden ook!

Hoe verliepen je contacten met de andere sexe?

Ik was een *slijmerd*. Heel veel meisjes vonden me leuk, op de 'heksvrouwen' na. Zo noemde ik de meiden die dwars door mijn geslijm en al mijn 'jokes' heenkeken. Die dames zagen mij niet zitten. Jammer, want die meiden waren nou meestal wel juist de interessantste. Alle andere meisjes gingen al blozen als ik hen hun jas gaf. Want dat soort dingen deed ik, hè; de charmante bink uithangen, mezelf ontstellend uitsloven.

Echt goede contacten met de andere sexe kwamen trouwens pas later in mijn leven. Op de middelbare school hechtte ik meer waarde aan mijn relaties met jongens. Meisjes waren veel onbeduidender. Met jongens kon je geheimen delen, kattekwaad uithalen, sporten, en met meisjes alleen maar flirten en zoenen. Later bleek ik toch meer met vrouwen dan met mannen te hebben. Misschien doordat ik door mijn moeder ben opgevoed en niet door een pa. Met vrouwen praat ik makkelijker, opener, ik stel me bij hen veel sneller kwetsbaar op.

En met dat kwetsbaar opstellen hoop jij ook door te dringen tot het mysterie van de vrouw?

> Als ik geil ben, laat ik dat merken. Geen 'jokes', geen geslijm. En is ze geil van mij, maar weert ze me eerst af, dan is 't bye bye!

Als me dat toch eens zou lukken! Nee, ik geloof zelfs dat vrouwen een beetje afknappen op zich kwetsbaar opstellende mannen. Die vinden ze niet de moeite waard. Vrouwen die ik spannend vind, blijken meestal een kerel te willen die in eerste instantie helemaal niks loslaat. Om bij de eerste baltsronde voldoende tegenwicht in de schaal te leggen, spelen deze vrouwen 'hard to get'. Helaas haak ik dan meteen af. Ik kan daar dus niet tegen, tegen die schijngevechten. Laatst las ik een uitspraak van Linda de Mol: 'Als ik een man zie huilen, word ik helemaal week.' Ik vertrouw zo'n uitspraak niet. Bij vrouwen moet je de uiterlijke schijn altijd omkeren. Het zou te simpel wezen. Als je Linda wilt versieren, loop je op haar af, vervolgens kijk je haar diep in de ogen en je laat je waterlanders wellen. Da's toch veel te simpel? Misschien mag ik haar helemaal niet analyseren, maar omdat ik haar een interessante dame vind, doe ik het toch. Ik weet het zeker, Linda: Jij houdt ons voor de gek, de mannen op wie jij valt huilen niet! Of hooguit in een zeer uitzonderlijk geval.

Zo kijk ik dus naar vrouwen, met de wantrouwige blik van de acteur die weet dat enig spitwerk meer oplevert dan de eerste aanblik van wat losse aarde. Het zit knap ingewikkeld in elkaar, de psyche van de dames. In principe blijf ik echter weigeren mee te doen aan de spelletjes van 'hard to get'-types, hoe lief ze misschien ook blijken wanneer je het harnas wegtrekt. Ik weet niet wie die onzin-reglementen heeft bedacht: vrouwtje roept eerst 'nee' en zegt na lang aandringen van mannetje misschien toch 'ja'. Als ik een mooie meid ontmoet, wil ik gewoon open zijn: Ik vind jou leuk! Geen 'jokes', geen geslijm. Als ik geil ben, laat ik dat merken. En is ze geil van mij, maar ze weert me eerst af, dan is het bye bye! Geen moeilijk gedoe.

Hoe denk je terug aan je eerste bedervaringen?

Ik was dertien of veertien toen ik voor het eerst door een meisje werd geneukt, zij was drie jaar ouder dan ik. Mijn eerste ervaring met sexualiteit dateert al van een jaar of acht daarvoor; de lagere school in Suriname. Het Sinterklaasfeest, de juf was Sinterklaas en kleine Kenneth Pieterbaas. De klas moest even wachten, wij zouden ons op het toilet verkleden. Plotseling stond juf poedelnaakt voor mijn neus. Ik keek zo tegen haar *doos* aan, zo'n zwaar behaarde doos. Daar moest ik een zoentje op geven. Dat vroeg ze me, haha. Ik wou dat zij nu nog net zo oud was als toen, een jaar of 25, dan deed ik het nog een keertje over! Ik zou haar nog wel eens tegen willen komen: Hé juf, weet je nog?

Mijn eerste orgasme beleefde ik met het meisje over wie ik je zoëven vertelde. Ik bewaar nou niet bepaald een romantisch plekje voor haar in mijn hart. Ze was zo'n dame, twee keer blijven zitten, die door alle jongens werd afgezeken. Geen uitdaging, maar een typje dat achter de jongens aanrende. Zo zat ze ook constant achter mij aan. Ik vond haar wel aardig, geloof ik, maar ik moest niks van d'r. Totdat we op een feestje waren. Iedereen was al zo'n beetje naar huis, zij en haar zusje resteerden nog. Mijn twee boezemvrienden en ik hadden haar een beetje dronken gevoerd. Ik lag met haar op de bank, allebei tipsy. Plots trok ze mijn broekkie uit en pakte mijn pikkie. Ik wist van mijn *santé* niet af. Wat moest ik doen? Maar zij had meer ervaring. Ze stopte kleine Kenneth in haar schoot, trok en duwde. En voordat ik besefte wat er goed en wel gebeurde, had ik een orgasme. De volgende dag kwam ik haar tegen bij de tramhalte. Ze zei: 'Ik kan me aan je binden, weet je dat? Als ik wil, word ik zwanger. Want we hebben HET gedaan!'

Sjé! Weken heb ik in de piepzak gezeten.

En je mooiste sexuele ervaring?

Ik heb nu een fantastische vriendin, Mariëlle, met wie het heerlijk vrijen is. Ze is 25, studente aan de Amsterdamse Toneelschool. Nog mooier dan het lekkere vrijen is dat deze verhouding veel meer diepgang heeft dan al mijn voorgaande relaties. Bij al die andere verkeringen stond de sex voorop, dat kwam heftig aan bod. Dat lag aan mij, hoor, ik vond neuken zo verschrikkelijk belangrijk! Telkens, wanneer zo'n verkering uitging, was dan ook het verwijt dat ik naar mijn hoofd geslingerd kreeg: 'Verdomme Kenneth, bij jou draait het alleen maar om de sex!' Het zat in mijn

hoofd, hè. Ik dacht: Als het goed zit met de sex, dan komt de rest vanzelf. Maar het is andersom. Daar ben ik nu pas achter. En voor het eerst heb ik nu een vriendin die nog meer bezig is met sex dan ikzelf, haha.

Maar je vroeg me naar mijn lekkerste herinnering. Mijn eerste vriendinnetje zal ik nooit vergeten. Zij was heel mooi, ik kan haar nog helemaal uittekenen. En ik herinner me een wip op het strand in Griekenland, tijdens een storm. We moesten ons tijdens het vrijen aan een paar stevige stenen vastgrijpen. Maar we gingen door, in de wetenschap ook, dat we waarschijnlijk van alle kanten werden begluurd. En dat hotel in Eindhoven zal ik ook nooit vergeten. Ik logeerde daar met het meisje met wie ik ook drie jaar heb samengewoond. We waren zo geil dat we op de gang begonnen met vrijen. En daar gingen we ook door. Niks naar de kamer strompelen, maar hup, doorduwen op de gang. Ook hier weer in de wetenschap dat er elk moment iemand uit de lift kon stappen of z'n kamer kon uitkomen. Maar dat maakte de spanning alleen maar lekkerder. De adrenaline vliegt je door het lijf. Adrenaline verhogende sex, elk moment betrapt kunnen worden of weten dat je wordt bespied, dat vind ik kinky!

Ben je gelovig?

Ja, ik ben katholiek gedoopt, heilige communie gedaan. Maar tegenwoordig ga ik niet meer naar de kerk, hoewel ik nog altijd geloof. Niet in iets of iemand speciaals; noem het maar een soort van 'kroepoek-geloof'. Ik ben ervan overtuigd dat er een kracht is die alles bestuurt. Ik sta te vaak stom versteld van hoe de dingen lopen, niets lijkt toeval. Een vriend van mij is pas vader geworden. Een moeilijke bevalling, het kindje werd veertien dagen te laat geboren, in het ziekenhuis werd streng toezicht op de voeding van de baby gehouden. Het kind moest exact 50cc moedermelk uit die tiet krijgen, daarop werd ze na elke zoogbeurt gewogen. En wat blijkt, precies na 50cc wil zo'n kind niet meer. En die tiet levert ook exact die hoeveelheid. Dat vind ik nou zoiets ongelooflijks dat ik in méér geloof, begrijp je?

En ook die carrière van mij. Telkens wanneer ik denk: het loopt fout, of er komt geen werk meer op me af, dan rinkelt de telefoon en gebeurt er weer iets groots of moois. En het talent, dat heb ik toch ook maar gekregen. Ik wil er geen religieus gesprek van maken, maar dat er helemaal niets is, dat gaat er bij mij niet in.

Zou je een moord kunnen plegen?

Ja. Ik zou erna een gigantisch schuldgevoel hebben, maar ik ben ertoe in staat.

Je zegt zo snel 'ja'. Heb je er wel eens over nagedacht?

'Tuurlijk. Ik ben acteur. Ik zou wel heel erg laat zijn, als ik er nu nog over moest gaan nadenken hoe het zou zijn iemand te vermoorden. In de film *Havinck* van Frans Weisz speelde ik een moordenaar. Ik had slechts drie zinnen, maar ik was vijftien minuten lang in beeld. En dan moet je het publiek toch doen geloven dat ze naar een moordenaar kijken. Dat kun je niet doen door aan bruine bonensoep te denken. Hoewel ik niet iemand kan vermoorden om aan de juiste *feel* voor zo'n scène te komen, kan ik wel in gedachten teruggaan naar een moment dat ik misschien maar een fractie van een seconde van het plegen van een moord af was. Ik ben wel eens zo kwaad op iemand geweest, dat er even voldoende adrenaline in mijn bloed zat om die ander te doden. Als je me vraagt: Heb je wel eens bijna een moord gepleegd, dan is het antwoord dus: ja.

Wat hield je tegen?

Is het mazzel? Zowel voor mij, als voor mijn potentiële slachtoffer? Ik weet het niet. Misschien mocht het gewoon niet gebeuren, dan kom je weer bij de religie terecht. Zo stond ik ooit bij een tramhalte in de Kinkerstraat in Amsterdam. Plotseling hoorde ik een vrouw gillen. Ik zag hoe ze bruut door een auto over straat werd meegesleept, een kerel - naar later bleek haar man - hield haar vast. Ik kreeg een waas voor mijn ogen, rende op het tafereel af. Ik gooide mijn tas naar die vent en schreeuwde, schreeuwde, schreeuwde! Ik wilde hem pakken, vermoorden! Maar toen kwam de politie, hij liet haar los, de auto stoof er vandoor. De vrouw werd even later naar een 'Blijf Van M'n Lijf'-huis gebracht. Gek hè, voor je het weet zit je er middenin. Ik kende de achtergronden niet, de vrouw niet, de man niet. Toch bleek ik, ook al was het misschien maar een dertigste van een seconde, in staat hem te vermoorden.

> Ze zei: 'Of je vertelt mij de waarheid over of en hoe vaak je bent vreemdgegaan, dan komt alles goed. Of je liegt, en het komt nooit meer goed. Ik loog. En weg was ze

Vooral groot onrecht en de daarmee gepaard gaande onmacht maakt vreselijke gevoelens in mij los. Op 20 augustus 1983 werd Kerwin Duinmeyer vermoord, alleen maar omdat-ie zwart was. Ook die dag was ik, misschien maar een tiende deel van een seconde, een potentiële moordenaar.

Laatst zag ik een BBC-documentaire over Engelse criminele jongeren, die bij een zwaargestrafte op bezoek gingen in het kader van 'maak kennis met je voorland'. De zwaargestrafte, een moordenaar, zei: 'Stel je staat op het punt een auto te stelen en je wordt betrapt. Je hebt een pistool bij je en je wilt schieten om weg te komen. Als je op dat moment een dertigste seconde nadenkt, komt alles goed. Als je schiet, wordt het de langste dertigste seconde uit je leven.'

Wel eens met Justitie in aanraking geweest?

Nee, nooit. Met het lood in mijn schoenen, het hart heftig kloppend in de keel, pik ik wel eens een tramhaltetje zonder te betalen. Maar verder...als ze je snappen, is dat teveel gezeik voor te weinig winst. 't Is niet dat ik nou zo'n eerlijke jongen ben. He-le-maal niet!

Wanneer ben je echt oneerlijk?

Met vrouwen. Ik weet het nog heel goed, het American Hotel in Amsterdam: Daar zat ik met een van mijn Grote Liefdes; het enige meisje met wie ik echt heb samengewoond, drie jaar lang. Ze zei me: 'Je hebt twee mogelijkheden: of je gaat me de waarheid vertellen over of en hoe vaak je bent vreemdgegaan, dan komt alles goed. Of je liegt en het komt nooit meer goed. Ik was zó bang haar kwijt te raken, dat ik loog. En weg was ze.

Tja, ik dacht: als ik haar de waarheid vertel, dan hang ik. De waarheid was zo'n staaltje oneerlijkheid, dat ik mij zelf wel eens afvroeg: hoe kun je dat toch allemaal flikken met je stomme botte kop, man?! Want ik hield zielsveel van mijn vriendin. Ons huis was echt mijn thuis, samen hadden we een nestje gebouwd waarin ik mij heel erg prettig voelde. Maar ja..., ik ben nu jongehonderig; en toen was ik jongehonderig in het kwadraat!

Blijven ex-geliefden deel uitmaken van je leven?

Over het algemeen niet. Meestal blijven ze uit mijn buurt. Om zichzelf te beschermen, ze zijn vaak bang dat het laatste beetje liefde dat ze nog voor me koesteren weer uitgroeit tot een pijnlijk 'ik mis die gozer'. Ik ben namelijk niet echt een lul om mee om te gaan, weet je. Ik heb me soms wel gigantisch lullig gedragen, maar dat is wat anders dan in de basis een lul zijn. Zoals Wim Schippers het Huub Broos laatst zo mooi liet zeggen in *We Zijn Weer Thuis*: 'Ik ben een lul in het diepst van mijn gedachten...' Hahaha, dat ben ik dus niet! Ik ben geen lul. Tenminste, geen echte lul.

Je gaat nu weer een nestje bouwen, met Mariëlle.

Voor het eerst weer, ja. Ik heb in de tussentijd ook wel samengewoond, maar telkens nogal halfslachtig. Ik wilde me nooit binden. Daarom behield ik onder alle omstandigheden een eigen pied-à-terre. Het verliezen van mijn thuis, in die dagen dat mijn Grote Liefde van toen me niet meer terugwilde, was een zeer negatieve ervaring. Ik was als de dood zoiets nog eens mee te maken. Vandaar dat ik ervan overtuigd was dat ik altijd een eigen plek moest hebben. Die overtuiging is nu weg. Ik wil graag een huis met Mariëlle delen, voor mijn part met voor ieder een eigen ruimte erin.

Wat onderscheidt Mariëlle van al die andere vrouwen uit je leven?

Ze kan heel goed naar me luisteren. Ze relativeert de nonsens die ik uitkraam en weet het negatieve in mij altijd om te buigen naar iets positiefs. Daar is ze sterker in dan welke vrouw ook die ik heb gekend. Ze

VERVOLG OP PAGINA 96

een afscheidskus op mijn hand liep ik op wolken naar mijn kamer, nam uitgebreid een bad, en kleedde mij daarna weer om. Ik koos voor een getailleerd linnen jurkje met een paar lichtbruine, hoge pumps. Ik trok een paar naturelkleurige zijden kousen aan en als lingerie droeg ik een zijden culotte met een bijpassende beha. Ik schaamde mij er zowat voor dat ik mijn kledingkeuze zo bewust op deze vreemde man afstemde. Dat ik mij afvroeg of hij mijn lingerie mooi zou vinden, mijn parfum lekker en mijn kleding uitdagend.

Ik had mij hierover geen zorgen hoeven maken, bleek toen ik aan tafel verscheen. Armands ogen lieten mij geen moment los en hij fluisterde dat hij mij er prachtig vond uitzien. Als een echte gentleman bestelde hij een fles champagne en liet wat zalm op tafel brengen. We dronken, lachten, flirtten en onze voeten zochten onder de tafel regelmatig contact. Af en toe streelde zijn mooi gevormde mannenhand zacht over mijn dijbeen. Tegen de tijd dat we ons hoofdgerecht op hadden, kon ik mij dan ook zowat niet meer beheersen. Op het moment dat zijn hand de mijne pakte en hij mij vroeg of we het toetje op zijn slaapkamer zouden nuttigen, kende mijn geilheid geen grenzen meer. Mijn hart bonkte in mijn keel toen ik achter hem aan naar zijn kamer liep. Nadat de deur achter ons was dichtgevallen, merkte ik gelijk dat Armand een zuidelijke minnaar van het zuiverste soort was. Hij pakte mij vast, zoende mij vurig en droeg mij daarna naar het grote bed toe. Zijn slanke handen knoopten mijn jurkje los, hij deed mijn kousen en schoenen uit en begon daarna heel zachtjes over mijn benen te strelen. Sidderingen van genot golfden door mijn lichaam. Ik wilde mij helemaal overgeven aan deze Fransman, zijn tong diep in mijn mond voelen, hem strelen, pijpen, neuken. Alles wilde ik, als ik uiteindelijk maar het goddelijke orgasme zou bereiken waar mijn lichaam en geest zo hevig naar snakten.

Toen Armand zich ontkleed had, werd ik nog heter. Zijn bruingebrande lichaam, zijn licht gespierde borstkas en zijn imposante pik hadden een chemische uitwerking op mijn al natte kut. Ik gooide mijn kleding naast het bed en *wierp* mij op hem. Ik zoende hem in zijn oor, beet in zijn tepels en sloot mijn mond om zijn paal. Het mannelijke vlees in mijn mond bracht een sensatie bij mij teweeg. Hij proefde zalig, zowat dierlijk. Ik zoog, likte en slurpte dan ook naar hartelust. Dit stukje speelgoed wilde ik met alle liefde verwennen.

Ik denk dat het mijn Franse minnaar op een gegeven moment op exploderen stond van mijn vaardige kunsten, want hij kreunde zoiets als 'ik word helemaal gek' en gooide mij daarna op mijn rug op het bed. In soixante-neuf-positie draaide hij zich op mij. Hij likte mijn drijfnatte spleet intens, stopte zijn tong naar binnen en zoog stevig aan mijn clitoris. Kronkelend lag ik onder hem te zuigen aan zijn kloppende paal en af en toe zacht bijtend in zijn roze eikel. Ons ritme was identiek. Het ging er steeds heftiger en geiler aan toe. Zijn tong likte over mijn kontgaatje en ook zijn vingers ging hij nu samen met zijn tong gebruiken. Opeens kwam het. Voor ons alletwee tegelijk. Onze lichamen zweetten, we trilden, kreunden en samen kwamen we tot een intens orgasme. Stralen heet zaad schoten tegen mijn dorstige gehemelte. Ik duwde ondertussen mijn kut zo ver mogelijk tegen zijn warme mond. Hij zoog mij helemaal leeg.

Na samen een cognacje gedronken te hebben, kreeg ons avontuurtje voor één nacht nog een vervolg. Ik beroerde zijn halfharde penis zachtjes en ja hoor, hij werd al weer stijf. In mijn nog natte poes, duwde hij hem in één keer bruusk naar binnen. Hij neukte fantastisch, als een jonge adonis. Diep, hard maar met gevoel.

Ingespeeld als we op elkaar raakten, draaiden we ons soepel in allerlei posities. Op zijn hondjes was het fenomenaal. Ik voelde mij als god in Frankrijk. De lengte van zijn manlijkheid kon ik nu nog dieper in mij voelen stoten en ik duwde mijn kontje dan ook gretig naar achteren toe. Armand vingerde ondertussen mijn klitje en pakte mijn bungelende volle borsten vast. We gingen als beesten tekeer. Steeds gemakkelijker gleed hij in en uit mijn kut. Keer op keer wist hij met al zijn kracht in mij te stoten. Ik kreunde wanneer zijn penis zo diep in mij kwam. Zijn penetraties waren voor mij een mengeling tussen pijn en genot. En dat wond mij nog meer op. Neuken met zoveel *power*, was iets dat ik - hoewel ik vrij ervaren ben - nog nooit eerder had meegemaakt. Ik begon echt te lekken uit mijn kut, voelde zijn penis steeds groter in mij groeien. Ik gilde, hij schreeuwde, hij gaf nog een laatste stoot en een forse hoeveelheid pressie op mijn clitoris. Het laatste dat ik voelde was hoe krachtige stralen sperma mijn vagina nog natter maakten dan zij al was. Daarna werd alles zwart voor mijn ogen, stortte ik neer op bed.

Ik denk dat ik wel een kwartier zo heb gelegen, totaal uitgeput. Toen ik mijn ogen open deed, had Armand een glaasje vruchtensap voor mij ingeschonken en lag genietend naar mij te kijken. Hij vroeg of ik bij hem wilde blijven de rest van de nacht. Ik wilde niets liever dan nog even in zijn sterke armen kruipen. Zo vielen wij dan ook in slaap.

De volgende ochtend werd ik vroeg wakker. Ik had spierpijn en voelde mij geradbraakt. Ik keek naar mijn Franse minnaar die nog rustig lag te slapen en glimlachte. Daarna sprong ik onder de douche en waste de geur van sex van mijn lichaam. Ik kleedde mij aan, schreef een leuk briefje aan Armand en sloop de slaapkamer uit. Na mijn bagage gepakt te hebben en mijn eigen hotelkamer te hebben betaald, stapte ik in mijn auto. De wereld ontwaakte, de zon liet voorzichtig zijn eerste stralen in mijn gezicht schijnen. Nu naar mijn man toe, bedacht ik mij. Ik verheugde mij erop hem te zien. Voelde mij niet schuldig over mijn 'slippertje'. Enthousiast zette ik mijn reis voort richting de Franse zuidkust waar mij ongetwijfeld weer een dag vol sex en liefkozingen te wachten zou staan.
Op verzoek anoniem gepubliceerd

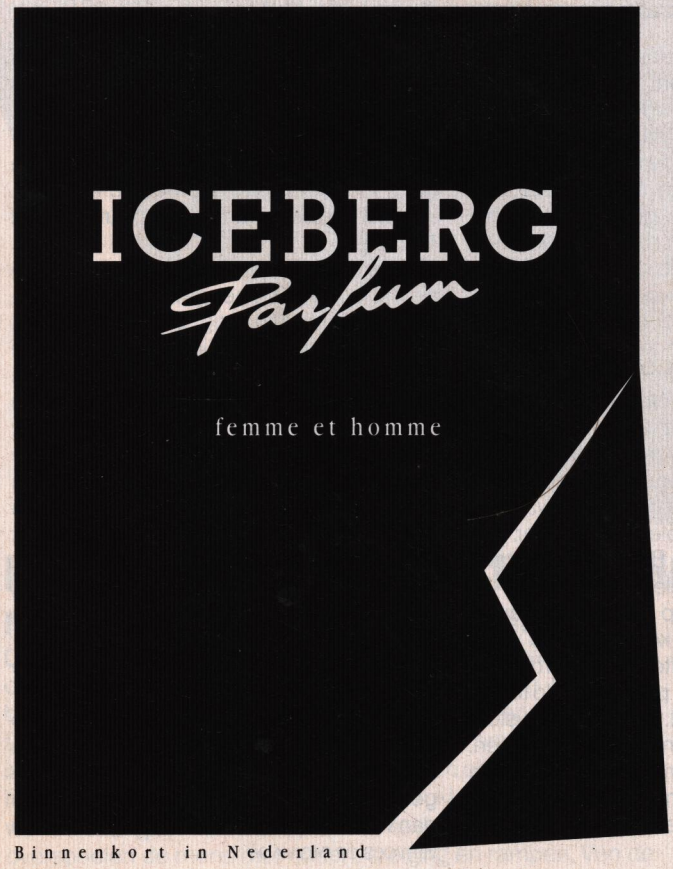

Kim

Ze is Maagd van sterrenbeeld, 19 lentes jong (19 september 1973), bezit ogenschijnlijk van die heel onschuldige bruine kijkers, maar óók een pittig temperament, dat tot explosie komt als ze op de dreunende beat van House als *aangeefster* de dansvloer in vuur en vlam zet. Kim uit Capelle aan de IJssel is poëzie en rauwe hartstocht tegelijk. Een onwaarschijnlijke combinatie, maar wie dit *podium-animal* ooit heeft zien housen, weet wat wij bedoelen.

FOTOGRAFIE: MIKE KING

Na de Mavo en de Havo bezocht ze de school voor Toerisme, waar ze echter halverwege wegens een overkill aan theorie "gillend" wegliep. "Nu vorm ik samen met een vriendin een dansduo. We treden vooral op tijdens House-parties. Gedurende een uur voeren we een show op die het publiek in de stemming moet brengen. We dragen van die typische, uit de House-scene afkomstige kleding, héél high-tech en sexy, en we weten de massa vaak flink op te zwepen. En dat allemaal op *natuurlijke* energie, en beslist niet op XTC of coke. Voor mij geldt: NO DRUGS. Ze verwoesten je geest en je lichaam."

Kim sloeg zowat steil achterover toen ze hoorde dat ze elf pagina's lang in Penthouse te bewonderen zou zijn. "En nog wel als *Centerfold*. Ik had dat nooit durven dromen. Ik ben een heel nuchter iemand en had mij nog absoluut niets in het hoofd gehaald. Ik vond het al een eer dat jullie fotograaf mij 'gesignaleerd' had en mij voor een proefsessie vroeg. Nee, lang heb ik daar niet over hoeven na te denken. Als danseres heb je het exhibitionistische, het showing-off, al in je. En een mooi lichaam, waarom zou je dat niet mogen laten zien!? Ik moet bekennen dat ik ongelooflijk trots ben. Penthouse is niet zomaar een blad. En dan elf pagina's...pffff."

Kim woont nog thuis. "Dat bevalt me prima. Ik ben nog niet toe aan op mezelf wonen. Bovendien kan ik niet tegen alleen zijn. Inderdaad, juiste conclusie, een vriendje heb ik niet. Ik ben niet alleen kieskeurig, ik moet er ook van overtuigd zijn dat iemand werkelijk om mij geeft, en me niet als *een flirtje* ziet. Het duurt ook altijd heel lang eer ik echt verliefd ben. Te serieus van aard waarschijnlijk. Jongens die bij mij een kans maken, gedragen zich als een gentleman. Ze hebben humor, een goed karakter, zijn eerlijk en trouw en hebben lang zwart haar en een exotisch uiterlijk...hmmmm. Oók belangrijk: ze moeten respect hebben voor mijn werk en begrijpen dat als ik op het podium uitdagend met mannen flirt, dat puur voor de show is."

Door haar act is Kim een geliefde prooi van jongens. "Zo lang ze niet vervelend opdringerig worden, vind ik hun belangstelling alleen maar leuk. Ik ben ook best in voor een praatje; ik voel mij daar heus niet te beroerd voor. De meeste jongens reageren verrast; ze denken dat ik onbereikbaar ben, of kapsones heb. Nee, ik ben en blijf gewoon Kim." En hoe *ongewoon* mooi deze dancing queen is, ziet u nu, in Penthouse.

KIM, PENTHOUSE 'PET' VAN DE MAAND JUNI

PENTHOUSE MOPPEN

Een hevige sneeuwstorm barst los boven het kleine Schotse dorp. Na afloop haasten de dorpelingen zich naar buiten, om te zien of iedereen het vege lijf heeft weten te redden. Allemaal zijn ze aanwezig, op 'old Jimmy 'na, wiens op een heuvel gebouwde huisje aan de rand van het dorp totaal is ingesneeuwd. Alleen de schoorsteen is nog zichtbaar. Net als de dorpelingen met graven beginnen, arriveert het Rode Kruis met een helicopter. Een touwladder wordt naar beneden geworpen en een van de hulpverleners daalt af naar de schoorsteen. "Hé Jimmy, ben je daar? Hier is het Rode Kruis."

Het blijft doodstil. Het ergste wordt gevreesd.

"Jimmy, Jimmy...ben je daar. Geef eens antwoord. Hier is het Rode Kruis!"

"Jaja, ik heb je wel gehoord," schreeuwt Jimmy terug. "En Jezus, waarom zijn jullie er nou alweer? Ik heb vorig jaar toch al een cent gegeven."

Een Texaan zit in een Amsterdams café op te scheppen over zijn staat. "Bij ons is alles groot. En als ik zeg groot, dan bedoel ik ook GROOT. Bierglazen zijn er bijvoorbeeld zo groot als mijn laarzen, en pinda's zijn er net zo groot als jullie eieren."

"En hoe is het met de vagina van jullie vrouwen gesteld?" vraagt een van de barbezoekers balorig?

"Die van mijn vrouw meet dertig bij twintig centimeter."

"Hè...en hoe gaat het dan met neuken?"

"Oh, ze *rekken*...ze rekken."

Hij: "Ik voel me klote."
Zij: "Moet je je handen uit je zakken halen."

Hoe noem je tien blondines die oor tegen oor staan?

...Een windtunnel...

Hoe herken je tijdens een zeilbotenrace het jacht met blinden?

Aan de Labrador die voorop zwemt.

Tijdens ski-wedstrijden in Oostenrijk worden de deelnemers overvallen door een lawine. Niemand overleeft de hel van sneeuw en ijs.

Enkele dagen later komt een van de weduwen in de barak waar alle lichamen ter identificatie liggen. Als de eerste kist wordt geopend, snikt ze luid en zegt zachtjes: "Nee, dat is mijn man niet." Ook bij de tweede kist schudt ze huildend het hoofd. "Nee, dat is hem ook niet." Als de derde kist opengaat, verschijnt er ineens een brede glimlach om haar mond. Juichend schreeuwt ze: "Hoera, godzijdank..., hij zit bij *de eerste drie*!"

Ontslagen uit de gevangenis, spoedt de veroordeelde zich naar huis, waar hij zijn echtgenote met drie mannen in bed aantreft.

"Oh nee hè, Karel," verzucht zij, "je gaat me toch niet vertellen dat het *nu al* 1993 is?"

Bij het bezinestation houdt een Mini halt. De chauffeur zegt tegen de pompbediende: "Graag één liter benzine en één theelepel olie."

Antwoordt de bediende: "Begrepen. En ik zie nu al dat ik ook de banden nog wat moet bijhoesten."

Herman Schmidlap belt een advocaat: "Luister, ik zit diep in de problemen, maar ik heb geen geld."

"Oh," antwoordt de advocaat, "dan kan ik he-le-maal niets voor u doen."

"Eh...ik heb nog wel mijn auto en al mijn kleren. Als ik u dat geef, wilt u dan twee vragen voor mij beantwoorden?"

"Jazeker," zegt de advocaat. "En wat is precies uw tweede vraag?"

Van Puffelen is op vakantie in Australië, waar hij een grote schapenfarm bezoekt. Hij loopt wat rond en ziet hoe de boer een stuk grond aan het ploegen is. In het midden en aan de zijkant ziet hij twee stukken die kennelijk over het hoofd zijn gezien. Van Puffelen roept de boer en wijst hem erop.

"Nee, dat is met opzet, en uit respect," antwoordt de boer. "Dat stuk grond in het midden, daar heb ik het als jongeman voor *de Eerste Keer* gedaan."

"Oh..., en dat stuk aan de zijkant dan?"

"Dat is een beetje gênant, om zomaar aan een vreemde te moeten uitleggen."

"Ach toe," smeekt Van Puffelen, "u heeft mij nu nieuwsgierig gemaakt."

"Okay, dat stuk grond daar, daar stond haar moeder ons te bespioneren, terwijl wij 'het' aan het doen waren."

"Allemachtig, die zal wel boos zijn geweest. Wat zei ze tegen u?"

"Bèèèhèè..." blaat de boer.

Karel komt 's avonds laat thuis. Zijn vrouw ligt al in bed. In de slaapkamer kleedt hij zich uit, maar hij houdt nog wel zijn mooie nieuwe schoenen aan. Dan maakt hij zijn vrouw wakker. "Lieveling, kijk eens, zie je niet iets bijzonders."

Verbaasd kijkt zijn vrouw hem aan.

Na enige tijd zegt Karel: "Kijk dan, '*hij*' wijst er als het ware naar."

Zijn vrouw richt haar blik op de in slappe staat verkerende, naar beneden hangende 'aanwijzing', en knort vervolgens schamper: "Je had beter een nieuwe hoed kunnen kopen."

Amerikaan tegen Italiaan: "Geef mij ijzer en staal en ik bouw jou een vliegdekschip."

Italiaan tegen Amerikaan: "Geef mij jouw vrouw en ik maak jou de bemanning."

Wat is ongeveer 15 centimeter lang, heeft een kop en windt vrouwen ongelooflijk op?

...Papiergeld...

Kunt u er ook nooit genoeg van krijgen?
Stuur ons dus de nieuwste die u hoorde. Elke mop die door ons wordt geplaatst, levert de inzender f 26,- op.
Stuur uw mop aan: PENTHOUSE MOPPEN, Saxen Weimarlaan 39A, 1075 BZ Amsterdam.

Drum. Je Eigen Ritme.

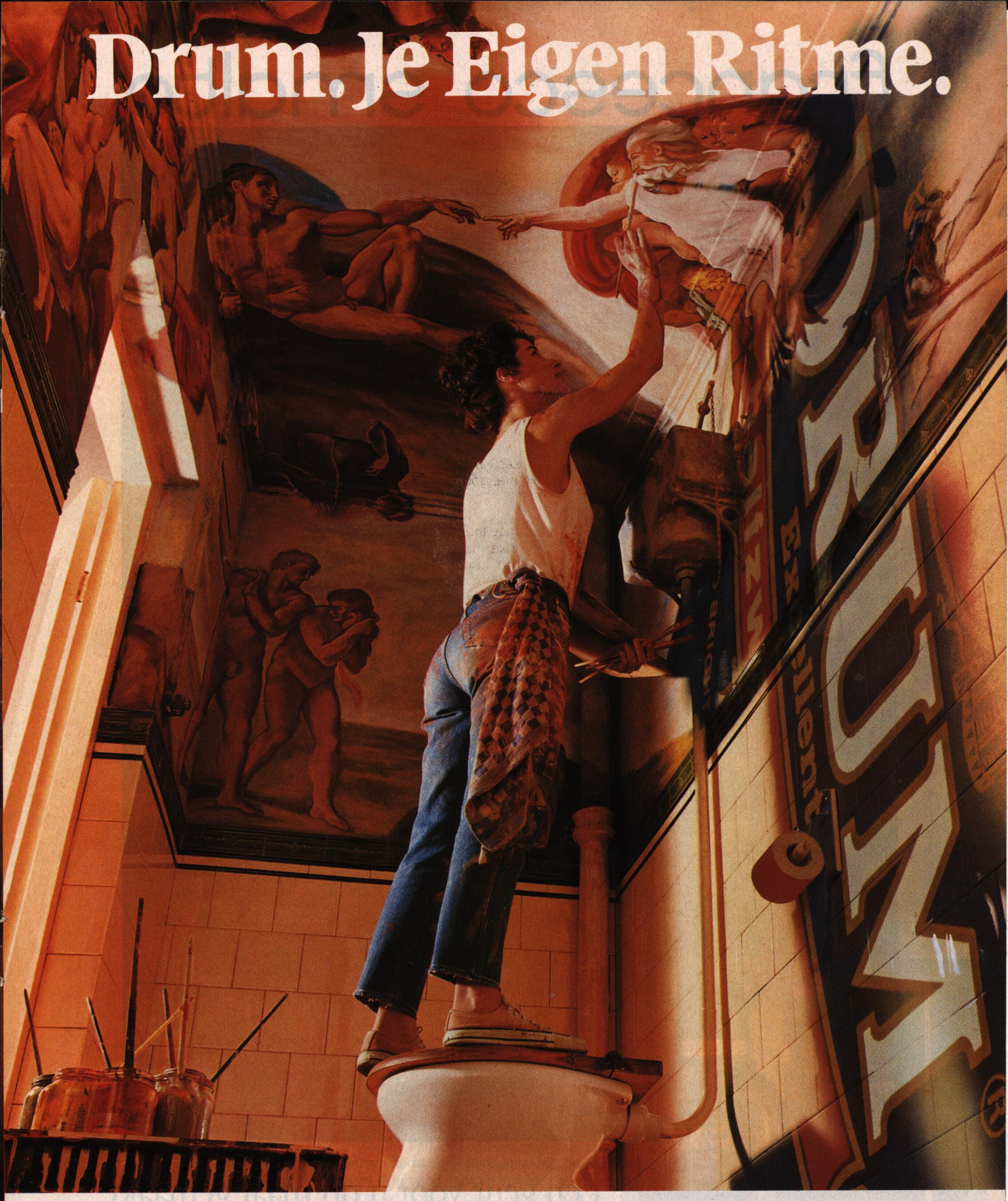

ROKEN SCHAADT DE GEZONDHEID. HET KAN LONGKANKER OF HARTKLACHTEN VEROORZAKEN. KON. BESLUIT VAN 29.4.1981, STB. 329.

francesco smalto

Een geur voor u op maat gemaakt.

DE MAN

VAN TOP

De man van de jaren negentig gaat ons na aan het hart. Hoe dient hij zich te handhaven, in een roerig bestaan waarin geëmancipeerde vrouwen en de mode- & cosmetica industrie hem voortdurend bombarderen met gevleugelde statements over gedrag en uiterlijk? Soft, macho, cocooning, huismannen - de kreten zijn niet van de lucht. Lifestyle reporter Frans van der Beek dwaalde door het doolhof van halve waarheden en schetst in zijn jaarlijkse special 'De Man Van Top Tot Teen' hoe u vooral als persoonlijkheid kunt overleven. Hij stelt: "Menig man heeft inmiddels begrepen dat een knap uiterlijk minder voorstelt dan uitstraling. Dat laatste is een kwestie van karakter, stijl en verzorging. Wie cosmetica en mode in zijn lifestyle toelaat, draagt bij aan zijn eigen sex-appeal en zal zich kunnen wentelen in vrouwelijke belangstelling. Vooral als hij ook nog humor in huis heeft."

TOT TEEN

FRANS VAN DER BEEK
FOTOGRAFIE: MAXIM MEEKES E.A.

HOOFDZAKEN
KLEUR EN LANGERE LOKKEN

Geven de man eigentijds aanzien

Met de haarmode is het hedentendage net als met de kleding gesteld: ogenschijnlijk kán alles en mág alles. De verwarring is daardoor alom, aangezien het modebeeld een reflectie is van de wereld van morgen. En dat kan alle kanten opgaan. Zo ook de haarmode. Kort wordt niet echt geapprecieerd, want dat staat voor al te macho. Een kale nek suggereert sociale armoede en agressie. Het heeft te maken met uniformen en stoer doen. Vergeet het maar. Belangrijk is dat het kapsel past bij de persoonlijkheid. Geen dwangmatig gedoe, zoals de permanentjes van weleer. Dat is nu het exclusieve recht geworden van de proleet. Haar is een visitekaartje en zegt veel over het individu. Het moet sierlijk zijn, een vorm van verfijning. Daarom zijn de kleuren in opmars. Geen gemeen chemisch gif, maar vriendelijke tinten, die grauw en grijs overwinnen.

Het nat-scheren is een geliefd ochtend-ritueel. Mooie merken als *Davidoff* en *Aramis* geven zelfs scheerlessen in het land. *Aramis* doet dat bij de Amsterdamse figaro Pasquale Capone, een haarvirtuoos die zichzelf eerder als beeldhouwer van coiffures dan als haarsnijder ziet. Volle lokken en een frisse kin. Dat wordt op prijs gesteld.

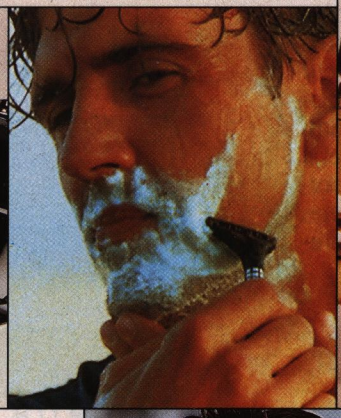

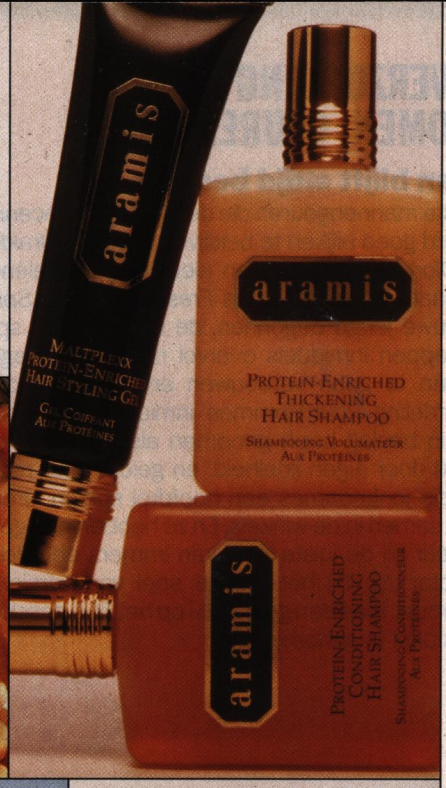

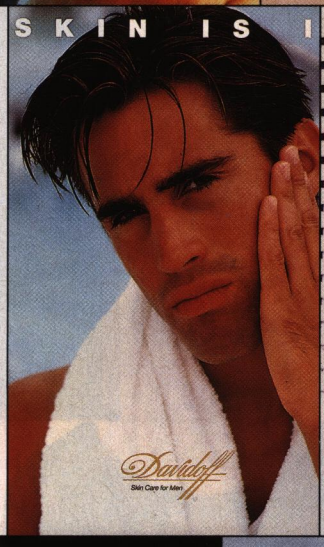

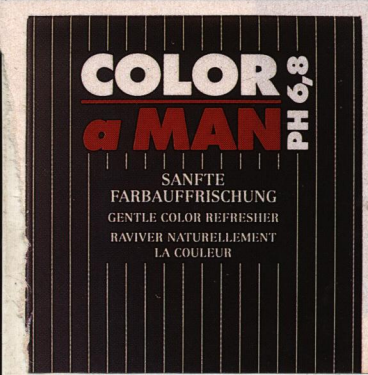

De thuis-barbier gebruikt het echte mes met de leren slijpband, een scheerkwast en een fraai kommetje. (Info: Monique Items, 020-6429988).
Voor de droogscheerder heeft BRAUN de *Action Line*-shaver, exclusief voor de zelfbewuste jonge man met drie verschillende scheerstanden en een dynamisch design.
Dan het hoofdhaar. ARAMIS is een heel creatieve cosmeticafabrikant. Al eerder introduceerde dit merk huidverzorgingsprodukten met de *Direct Benefits*-formule. Nu is dat programma er ook voor haar, waar het gezond en glanzend van wordt. Bijzonder zijn ook de haarprodukten van SEBASTIAN, waar bestanddelen in voorkomen die bij de Indianen uit de regenwouden vandaan komen.
De man van nu wil er fit en gezond uitzien, meent MATIS/Paris. Hij is een winnaar. Daartoe is een gehele mannenlijn ontwikkeld met interessante produkten als *After Shaving Gel* en *Wake-Up Shower Shampoo*. Twee goede produkten om het haar bij te kleuren: de natuurlijke kleuropfrisser COLOR A MAN van GOLDWELL is verkrijgbaar in acht nuances. Ook succesvol: JUST FOR MEN, dat staat voor het wegwerken van grijze haren op een snelle (binnen vijf minuten) en natuurlijke manier.

LICHAAMSVERZORGING
GEUREN KOMEN, GEUREN GAAN

De ijdele man blijft altijd bestaan

Hoewel de meeste mannengeuren die de afgelopen decennia zijn gepresenteerd goed blijken te beklijven (*Kouros, Drakkar Noir, Van Gils, Dior*), is de vloed van nieuwe neusstrelende luchtjes onstuitbaar. Zelfs merken als *Fresh-Up* en *Old Spice* zijn aan een nieuwe jeugd begonnen, de recessie ten spijt. Doordat de schappen inmiddels overvol raken, overwegen veel parfumerieën te gaan verbouwen en uit te breiden. Ook omdat de afdeling 'Pour Hommes' inmiddels al net zo'n zee van ruimte in beslag heeft genomen als die van 'Pour Femmes'. Verleid door eigen ijdelheid, en gelokt door reclames waarin mooie jongedames een hoofdrol spelen, drommen de mannen samen in de winkels. En ze hebben nog gelijk ook. De juiste geur bij de juiste man kan immers een doorslaggevende factor zijn bij het aloude spel van versieren tussen man en vrouw. Kies een geur die u op het lijf is geschreven, en een obstakel is genomen.

Een paar klassiekers die het goed blijven doen, zijn o.a. FAHRENHEIT en EAU SAUVAGE van DIOR, maar ook LAGERFELD is een blijver. De lijn van VAN GILS geurt heel wat beter dan het luchtje dat aan het faillissement van het concern is blijven hangen (in de periode rond Vaderdag krijgt een ieder die vanaf f 39,50 aan Van Gils-produkten koopt, 200 ML Bath & Showergel t.w.v. f 27,50 cadeau!). Nieuw: MOLTO SMALTO van de Italiaanse designer FRANCESCO SMALTO, een frisse aromatische geur. Geeft de impressie van een onbeschaamde leefstijl. Nieuw zijn ook WITNESS van JACQUES BOGART en HORIZON van GUY LAROCHE, een eau de toilette die rust uitstraalt in deze tijd vol tegenstrijdigheden. In die sfeer past ook ICEBERG. Discreet maar mannelijk. Fris wordt gemengd met zwoel (bloemen) en dat past perfect bij het beeld van de man in deze tijd: communicatief, gemakkelijk, maar wel in de winning spirit en jong in hart en geest. IL van LANCETTI is de geur met de mannelijkste naam. Ten slotte de nieuwste herenparfum van de goddelijk JIL SANDER: BACKGROUND voor de man met de sterke en erotische uitstraling en een creatieve kracht. Onverschrokken, onversaagd en onverzettelijk. Wie wil dat niet zijn?

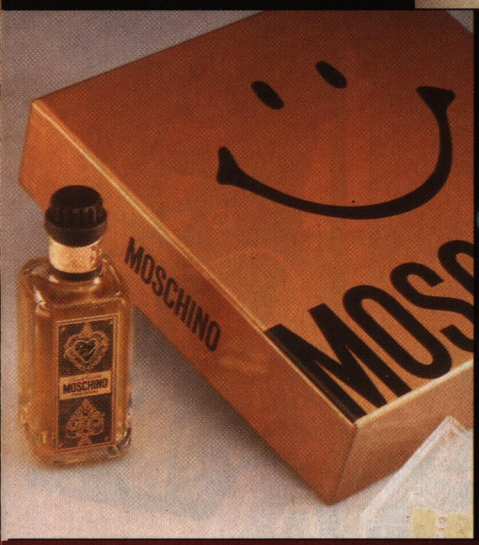

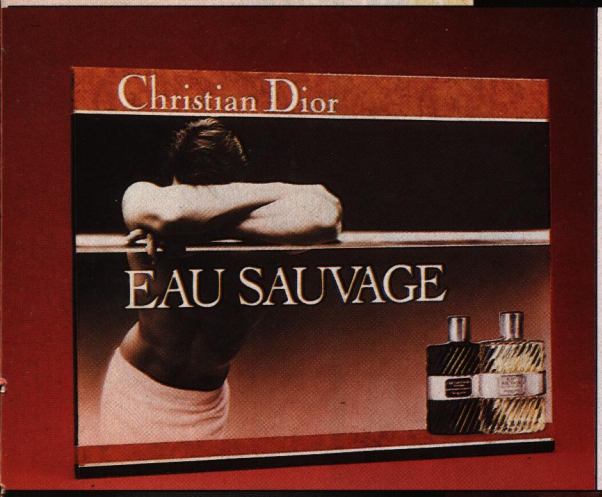

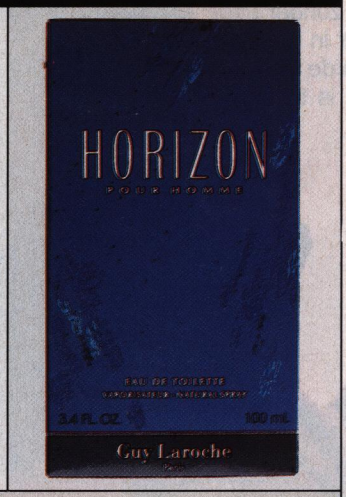

CASUAL MODE 'SKANK' IS DE LIFESTYLE

Van de allernieuwste generatie

'Skank' is de eigentijdse versie van 'de hippie' uit de sixties. Het staat voor een lifestyle die wars is van het nette, verzorgde en geplaveide. Het is een beeld dat binnenkort zal heersen en de vrijetijdsmode speelt daar nu al koortsachtig op in. Skank is ongekamd haar, kleren die niet bij elkaar passen, shag roken en geen cd's draaien maar weer elpees. The Red Hot Chilli Peppers zijn skank; het is stoned zijn zonder te blowen, snel & hyper denken, geen vaste dagindeling, niet willen opvallen. In de relatiesfeer: een oudere vrouw met een jongere man, maar niet het omgekeerde, want dat is alleen maar burgerlijk. Skank is ook je neus snuiten in een zakdoek en niet in tissues. En in de wasmachine niet langer de bonte was van de witte was scheiden (To hell with it.) Skank is een stroming die zijn invloed de komende jaren zeker zal laten gelden. Een waarschuwing voor hen die het niet begrijpen: motorrijden zónder helm is niet skank, tenzij er in het hoofd toch niets van waarde zit. Ook sex zonder condoom is niet skank. 'Skankt' u het?!

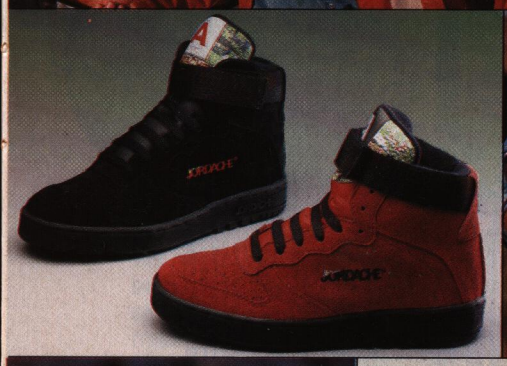
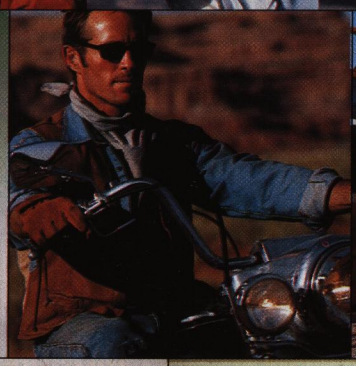

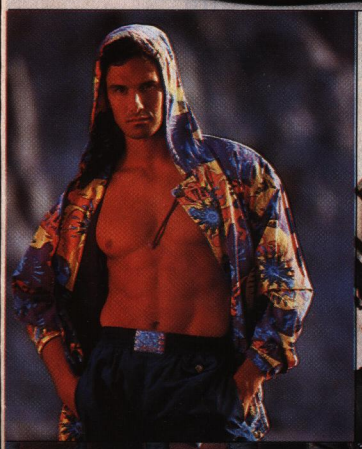
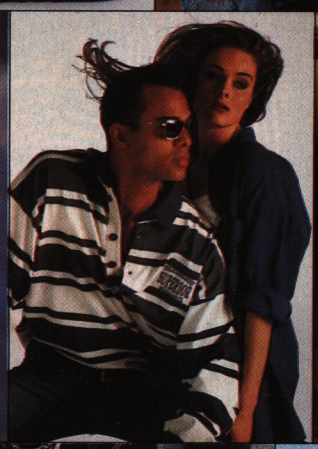

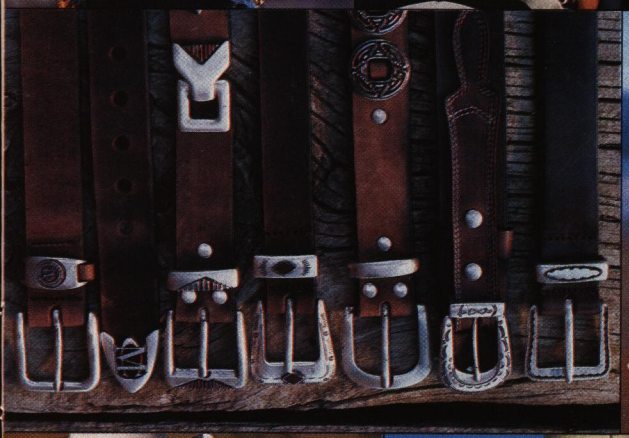

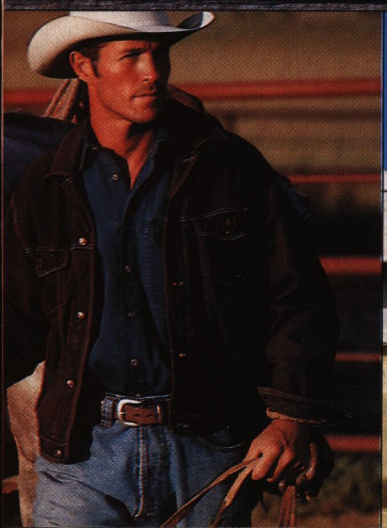
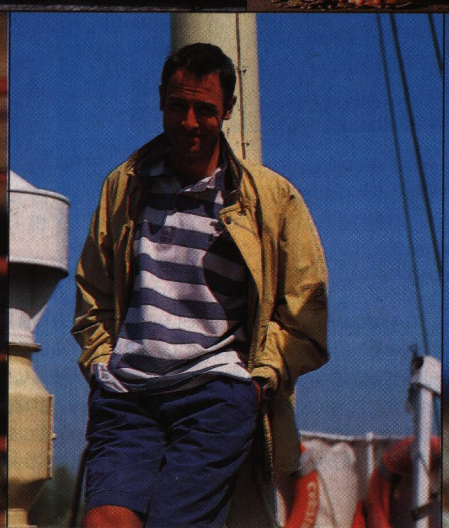
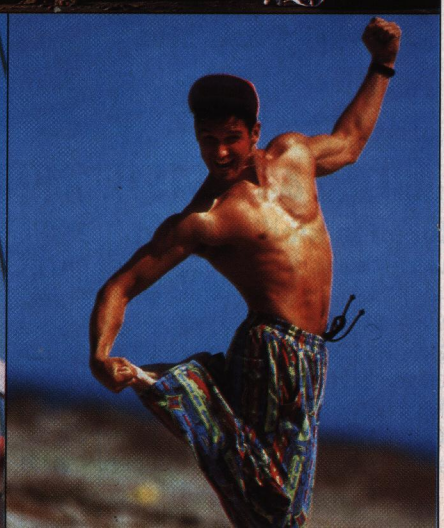

MARLBORO heeft eigen shops, waar de geest van John Wayne waart. Pièce de resistance is de cowboyjas. Ruig, onverslijtbaar en toch modieus. (Info: 020-6710794). De PALL MALL EXPORT AMERICAN CLASSIC-Zomercollectie is onmiskenbaar Amerikaans en valt uiteen in twee groepen: *Urban Wear* en *Sports Wear.* Voor gewoon op straat en om mee te sporten dus. (Info: 020-6442365). Voor de ware trekker is THE NOMAD COMPANY een uitkomst. Hun uitrusting kom je van de Braziliaanse regenwouden tot aan de Tibetaanse hoogvlakten tegen. (Info: 08360-26990). Wie meer wil weten van de JORDACHE ATHLETIC SHOES: 020-6143875. Heel bijzonder is de breimode van COOGI, dat helemaal uit Melbourne komt (zie de zittende en vissende heren in hun fraaie vesten). (Info: 09-32-3-6442874). Bij MEXX MEN houdt men het op de thema's *Retro Sports* (oude teamsporten als cricket en rugby, dus truien met V-hals of polokraag) en *Havana Beat* (Cubaanse invloed met linnen blazers en schelpenprinten. (Info: (03403-79441). MATINIQUE zoekt het in comfortabel en draagbaar zowel op het werk als daarna. (Info: (077-544440). OCEAN PACIFIC. Voor surfers en strandhaantjes. (Info: 03403-73469).

HERENMODE: MILIEU & FEESTSTEMMING

Heersende factoren in kledinglijnen

De zorg voor de natuur, de bezorgdheid voor de aarde en het ontsnappen aan de druk van deze kommer en kwel. Dát beheerst het modebeeld van het komende jaar en is ook terug te vinden in het kleurgebruik. Van Gogh-geel om de zon toe te laten, groen, bruin en beige als aardse tinten om de verbondenheid met ons burgerlijke erfgoed uit te drukken. Wij leven evenwel in een gecompliceerde samenleving. De nieuwsmedia overspoelen de mens met noden, dreiging en rampen. Van de weeromstuit is het modebeeld daarom ook vrolijk. Prettige kleuren strijden om voorrang. En er is veel feestelijke kleding om ons de strijd om het harde bestaan te doen vergeten. Zulke kleding hoeft niet duur te zijn, om de droom van luxe en extravagantie waar te maken. De man van vandaag wil een beloning voor zijn inspanning en zorg. Hij wil zichzelf verwennen. Dat doet hij onder meer met goede cosmetica, extreem duur ondergoed, luxe accessoires en pracht-pakken.

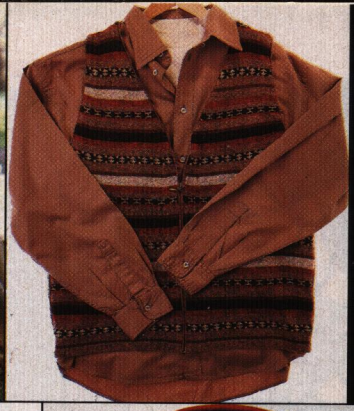
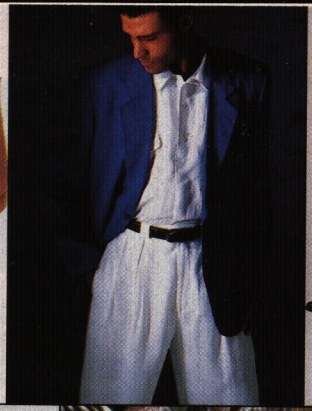

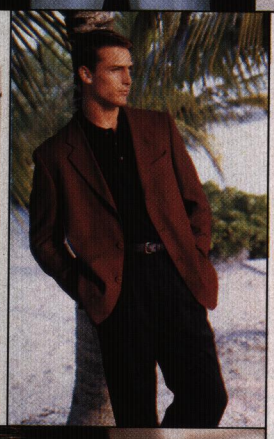

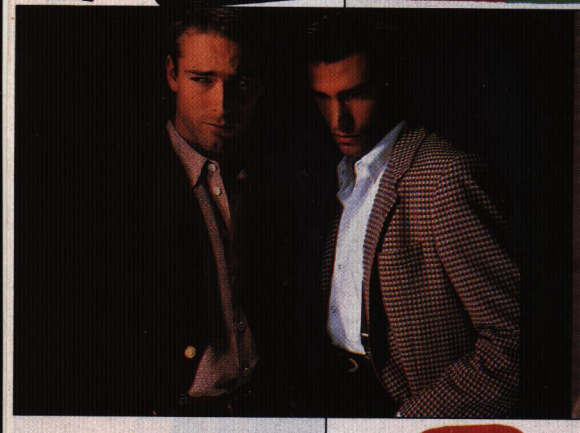
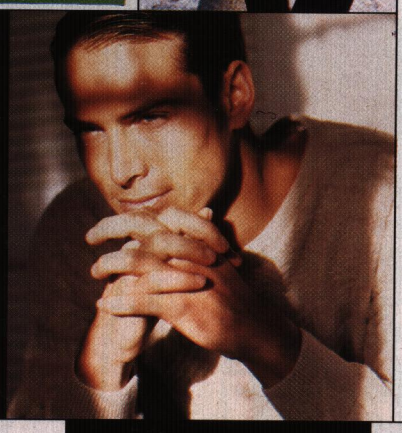
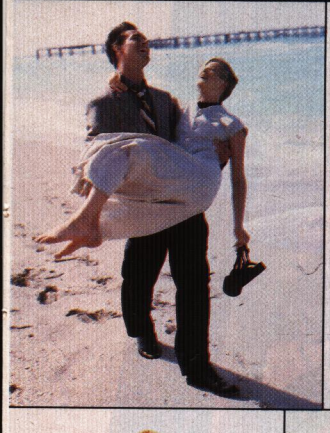

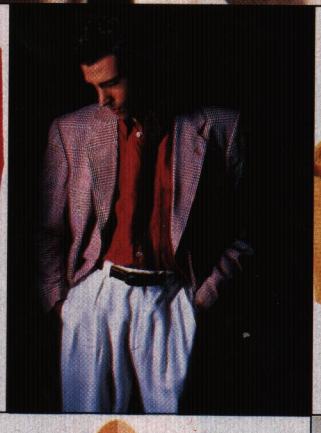
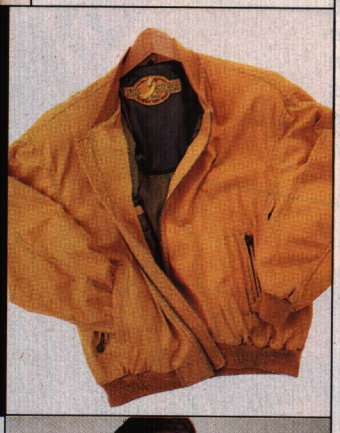

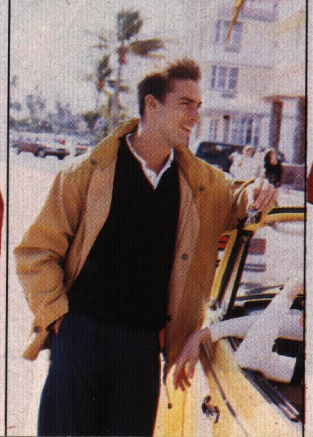
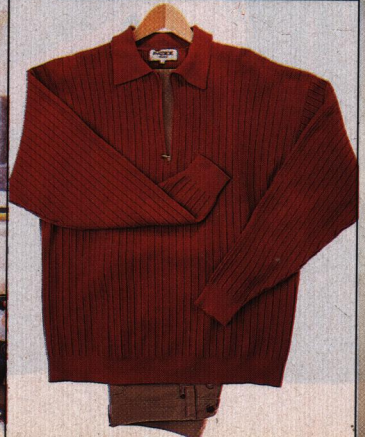
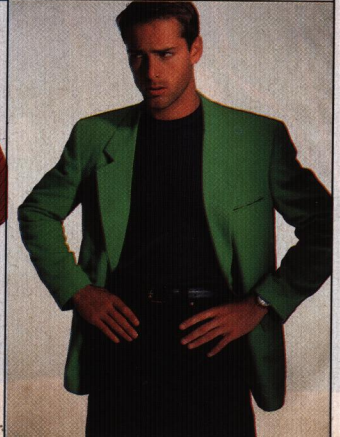

Twee herenmodezaken, met een fijne neus voor de veeleisende man, zijn OGER van Oger Lusink in de P.C. Hooftstraat in Amsterdam, en MR. SHOP van Peter Menno Zijlstra op het Buikslotermeerplein in Amsterdam-Noord. Oger combineert zakelijk met elegant, zoals onder meer blijkt uit het reiskostuum, en de shirts en de fraaie dassen (links). Ook het geblokte colbert is in de PC te vinden (Info: 020-6768695). Hoed is van HOED VAN TIJN (020-6232759) en brillen van HANS WINKEL (020-6238175). Mr. Shop is wat frivoler en dat is af te zien aan het zwarte pak met de muzieknoten of de shirts met de felle kleuren. Ook het zachtleren gele jack is van Peter Menno. BOGIE MEN geeft de man de kans zijn persoonlijkheid te onderstrepen met comfortabele, soepele pakken in sprekende kleuren. (Info 020-5114221) So is het resultaat van zes designers onder leiding van de Nederlander ALEXANDER VAN SLOBBE. Steenkolenkleuren met grijs tot groen, wat veel vertelt over de man zelf. Geen 'enorm statement', anders dan dat hij smaakvol en kwalitatief hoogwaardig gekleed wil gaan. (Info: 020-6131321). Het vest en de wollen bodywarmer van MEXX (03403-79441) stralen degelijkheid en warmte uit.

ACCESSOIRES DE MAN ALS VROUW

Maar schijn bedriegt gelukkig

Gezien: man met dochtertje in kinderzitje op de fiets, haar in een staartje en zijn overhemd los over de broek. De *huisman* dus. Het overhemd is een half jurkje en zijn haar is langer dan dat van zijn vrouw. De man gaat steeds meer op het andere geslacht lijken, terwijl ook niemand meer zal opkijken van een aantrekkelijke dame die gekleed gaat in een zakenkostuum (zij het met bustenaadjes). Waar gaat dit heen? Stevenen wij af op de androgyne samenleving? Mannen en vrouwen wisselen onderling al geurtjes uit. Jammer dat hij nog geen raad weet met het inlegkruisje... Sommigen zullen zeggen: dit zijn geen verwijfde mannen, maar mannen die hun *vrouwelijke achterkant* hebben ontdekt, en die in hun persoonlijkheid hebben geïntegreerd. Hoe het ook zij, veel geluk ermee. Want wat blijkt? Van de weeromstuit vallen vrouwen weer op het ruigere type. Een voorbeeld is Sylvia Millecam, die Haye dumpte voor een manspersoon waar vroeger uitsmijters van werden gemaakt. De sexen zijn volop in beweging. Wordt vervolgd.

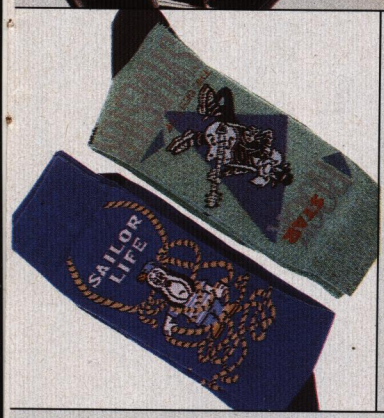

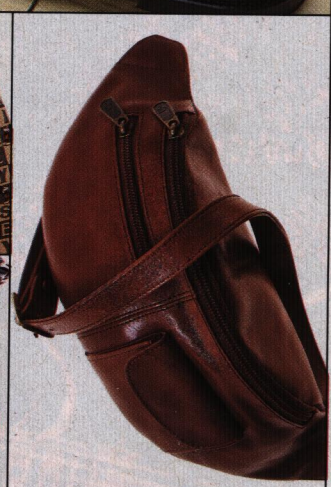

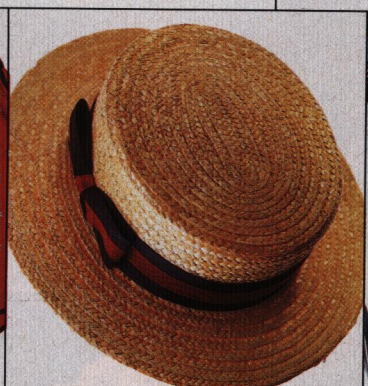

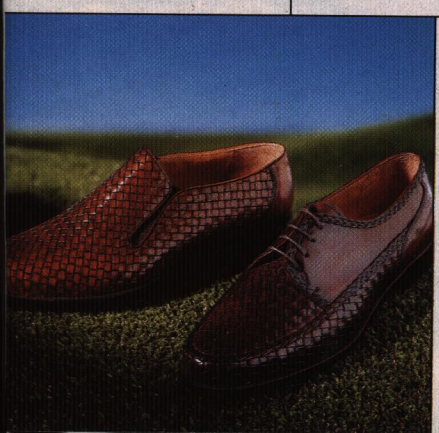

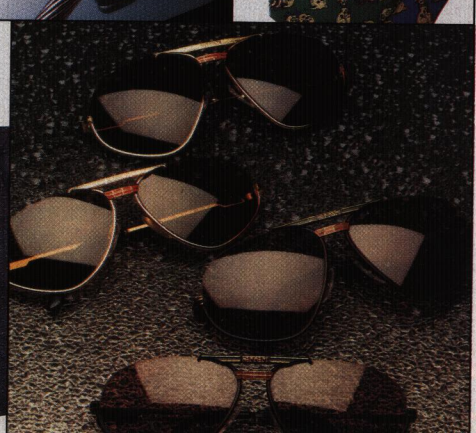

De brilmonturen zijn klein, de schoenen vertonen tendensen die wijzen op 'terug naar de natuur', de hoeden zijn jazzy en het ondergoed moet liefst van zijde en vooral chique-de-la-chique zijn (HOM), of anders tenminste toch een glimlach om haar lippen toveren. Design en mechanisme zijn één in *Krono 2/La Forme du Temps* van ontwerper ALAIN SILBERSTEIN. (Info: 020-6918961). Het trio horloges in het midden is van ERNEST BOREL, een nieuwe Zwitserse collectie. (Info: 020-6470502). Ten slotte is daar de TAG HEUER S/EL 1/100th, de eerste high-tech analoge chronograaf met tijdsaanduidingen tot een honderdste van een seconde nauwkeurig. (Info: 09-3223444857). De zwarte tas op de linkerpagina is van KIPLING, de *Evergreen* geheten. Stevige documentendrager voor de zakenman. (Info: 020-6641616) Overige lederwaren komen uit de EXECUTIVE LINE van CLAUDIO FERRICI. (Info: 01613-3456). Typisch FERRARI: deze *Formula*-zonnebrillen, (Info: 020-429884). Voor de zwarte *Borsalino*, maar ook het wat wufte *Louis Davids*-strohoedje, kan men terecht bij HOEDEN M/V aan de Herengracht 422 te Amsterdam (020-6263038). Hoedenfreaks gaan uit hun dak bij HOED VAN TIJN in de Amsterdamse Nieuwe Hoogstraat 14 (020-6232759), De riemen zijn van CHARRO.

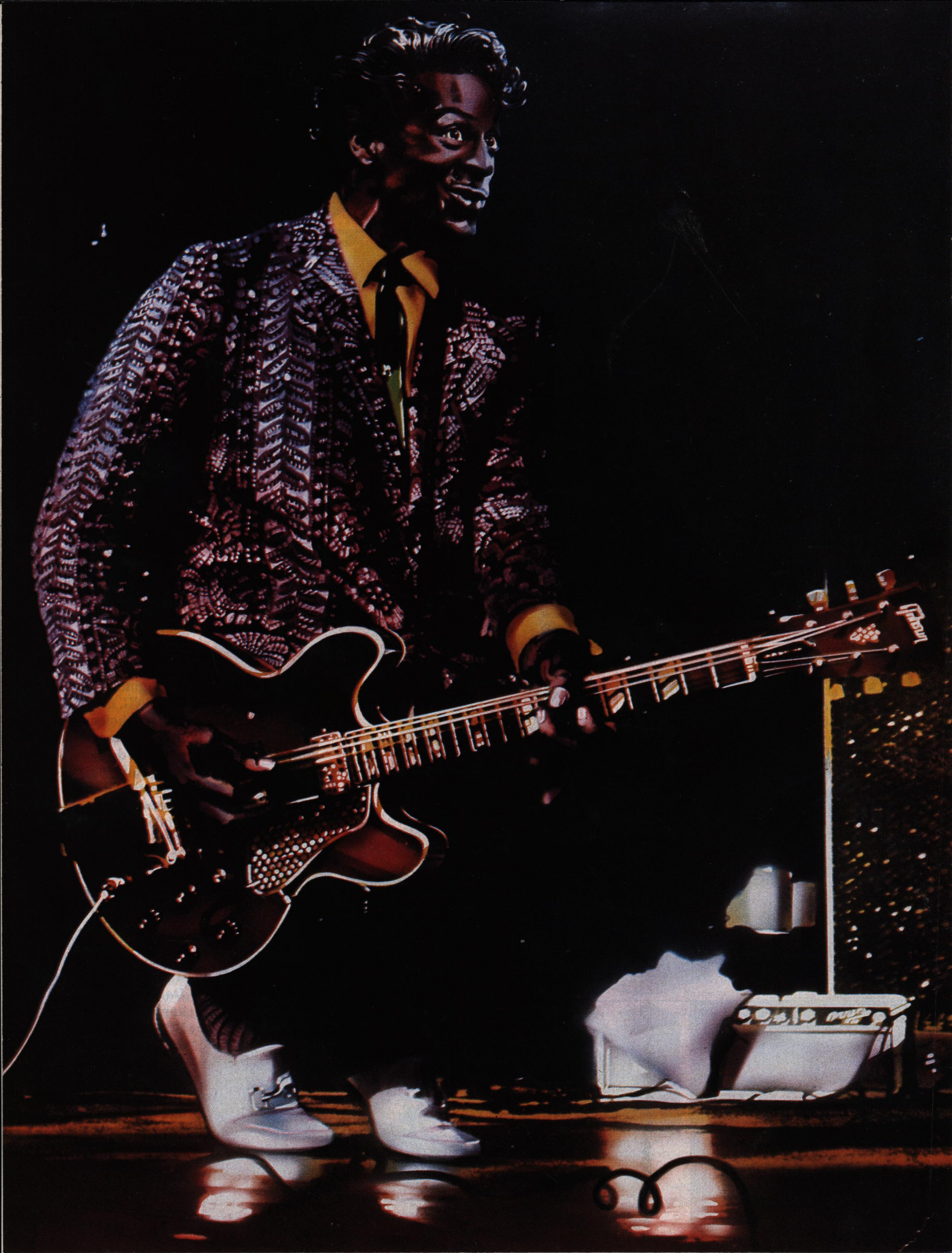

Als megasterren als Sting, Michael Jackson, U2, Madonna, Guns 'n' Roses, Prince, Eric Clapton, Genesis, Bruce Springsteen of Dire Straits in de Rotterdamse Kuip of AHOY' willen concerteren, dan regelt Mojo dat. Dat is een ongeschreven wet, een vanzelfsprekendheid. Al 25 jaar lang!

25 JAAR 'MOJO CONCERTS':

HAIL! HAIL!

DE MILJOENENDANS VAN EEN

ROCK 'N' ROLL

TOPIMPRESARIAAT

MIKE DE LEEDE

Léon Ramakers en Berry Visser vormen een opmerkelijk zakenduo, dat al ruim twee decennia lang op de eerste rang zit waar het gaat om de organisatie van popconcerten in Nederland. Hun bedrijf, *Mojo Concerts*, dat dit najaar haar vijfentwintigjarig bestaan viert, is de absolute rock 'n' roll-monopolist. Maar zo luidruchtig als hun handelswaar is, zo zwijgzaam is de directie (die het liefst he-le-maal geen geluid voortbrengt) waar het de opbrengst van hun activiteiten betreft. "Mojo is er voor de artiest," beweren de beide impresario's, die fortuin hebben gemaakt met de concertbizz. In Penthouse hun verhaal. En een inzage in de wondere (financiële) wereld der popconcerten. Van toen en nu.

Mojo Concerts BV uit Delft, 's lands grootste organisatie-bureau van (pop)concerten, is zonder meer een instituut. Een goed geolied bedrijf met een jaarlijkse omzet van tientallen miljoenen guldens. Als megasterren als Sting, Michael Jackson, U2, Madonna, Guns 'n' Roses, Prince, Eric Clapton, Genesis, Bruce Springsteen of Dire Straits in de Rotterdamse Kuip of AHOY' willen concerteren, dan regelt Mojo dat. Dat is een ongeschreven wet, een vanzelfsprekendheid. Het impresariaat is namelijk betrokken bij èlk groot popconcert in Nederland. En dat al sinds eind jaren zestig!

Adviseur en voormalig directielid Albert (Berry) James Visser en directeur Leonard Joseph Sofie (Léon) Ramakers (beiden 45 jaar oud), worden vanuit het gehele popcircuit voortdurend en unaniem gecomplimenteerd met de perfecte manier waarop zij zich van hun taak kwijten. Maar de publiciteitsschuwe impresario's werkten de afgelopen vijfentwintig jaar niet alleen aan het versterken van hun *know-how* en goede naam. Ze bouwden tevens een zakenimperium op, dat zich via een wirwar van besloten vennootschappen over de gehele Randstad heeft vertakt.

ILLUSTRATIE: GUY PELLAERT

De langharige, idealistisch ingestelde hippies van weleer raken langzamerhand hun wilde manen kwijt en zijn inmiddels lang en breed miljonair. Want popconcerten zijn door de jaren heen *a Booming Business* geworden. En Mojo Concerts, dat het absolute monopolie bezit en dus de markt controleert, eist een niet onaanzienlijk deel van de taart op.

"We zijn gewoon met de markt meegegroeid," verklaart Berry Visser de metamorfose. "In het begin hielden we ons voornamelijk bezig met de organisatie van kleine concerten; popmuziek was subcultuur, bestemd voor een klein publiek. Langzaam maar zeker is dat op een positieve manier uit de hand gelopen. Popconcerten werden massacultuur. Vooral de afgelopen tien jaar zijn een gekkenhuis geweest. Voor een deel heeft dat te maken met de steeds grootschaliger concerten die moeten worden georganiseerd. Traden vroeger alleen de allergrootste sterren op in Ahoy', tegenwoordig zijn zelfs voetbalstadions nauwelijks meer berekend op de vraag van het publiek. Ons bedrijf is echter nagenoeg hetzelfde gebleven, al is de vaste kern langzamerhand uitgegroeid van vijf naar drieëntwintig man. Wat wel wezenlijk is veranderd, is het impresariowerk zelf. Da's *Big Business* geworden. Je *dealt* in feite met kleine multinationals, compleet met tourmanagers, accountants en advocaten. Dat terwijl het om steeds meer duiten gaat, wat tevens een forse stijging van ons risico inhoudt."

"Er is een schaalvergroting aan de gang in de rock 'n' roll die volslagen belachelijk is," vult Léon Ramakers aan. "Ook de bureaucratisering die erin is geslopen, is het beestje eigenlijk niet eigen. Vroeger was de impresario de baas. Nu is het de popartiest die de lakens uitdeelt. Ik heb het vroeger nog gezien bij Paul Acket, dat-ie de kleedkamer van Count Basie inging met: '*Eight o'clock, we start*!' Dat moet je vandaag de dag bij Bruce Springsteen eens proberen. Dan krijg je een draai om je oren! Als je überhaupt zijn kleedkamer al binnen komt...

"Het impresariowerk an sich is tegenwoordig puur business. Het maakt ook veel minder uit dan vroeger wat je precies doet. Zo hebben wij, in een samenwerkingsverband en in een vlaag van bracheverwaging, *The Chippendales* naar Nederland gehaald. We wilden dat eigenlijk helemaal niet. Je verwordt zo toch tot een brenger van entertainment. Wij zijn daar niet gelukkig mee, maar je ontkomt er soms niet aan. Het is wel dolkomisch dat dat gelukt is. We brachten de verrassing van het jaar; 160.000 vrouwen bezochten een voorstelling. Met zulke *side steps* heb je veel minder affiniteit dan met rockmuziek. Dan wordt het toch eng, want dan draait het alleen maar om geld. Dan gaat de *feeling* die je ermee hebt, de lol die je eraan beleeft, langzaam weg. De popmuziek heeft bij mij nog steeds eerste prioriteit, dat acht ik nog steeds zeer hoog. Ik spreek de taal van de rock 'n' roll. Maar ik ben een organisatie-freak. Op 'n avond zelf maakt het mij niet uit welke band ik breng, als het concert maar in goede banen wordt geleid. Daar geniet ík nu van. Nog steeds."

Voor de fundering van het Mojo-imperium moeten we meer dan een kwart eeuw terug. We schrijven 1967. De negentienjarige Sociale Academie-student, pianist en Delftenaar Berry James Visser (lang blond haar, snor en modieus goudkleurig brilletje) is artistiek leider van de vijfmansformatie *Mojo-cabaret* en vat het plan op om als gastheer te gaan optreden voor andere cabaretgroepen, in studentensociëteit *Novum Jazz* aan de Verwersdijk in zijn woonplaats. Als het gezelschap uiteen valt, blijft het *Mojo Theater* als zondagse activiteit bestaan. Visser blijft de actieve motor achter deze kleinschalige culturele happening. Hij engageert artiesten als Ramses Shaffy en Martine Bijl voor de zondag en organiseert op zaterdagavond succesvolle disco-dancings in *Mojo-discotheek Polly Magoo*, om financiële basis te geven aan het Mojo Theater.

> Ik spreek de taal van de rock 'n' roll, èn ik ben een organisatie-freak. Op 'n avond zelf maakt het mij niet uit welke band ik breng, als het concert maar in goede banen wordt geleid

"Er stonden allemaal verschillende stoelen in," herinnert Visser zich lachend. "Als je die uitgekookt neerzette, had je met vijftien man een gevulde zaal. We kregen ook gemeente-subsidie: honderd piek per week, geloof ik. Ik had geen rooie cent toentertijd. En een familie-lid, Leendert Visser, hielp mij in zijn vrije tijd met het financiële gedeelte (voor zover daar sprake van was). Oom Leendert was mijn ruggesteun in die tijd."

In 1968 zet Berry Visser de eerste schreden op het pop-impresariopad: hij organiseert een concert van folkzangeres Julie Felix in de kleine zaal van het Amsterdamse Concertgebouw. "Een kleine mijlpaal, die niet zonder slag of stoot tot stand was gekomen," vertelt Visser, die na het legendarische optreden van The Doors en Jefferson Airplane (overigens het *allereerste popconcert* dat hij bezocht, waar tevens zijn latere zakenpartner Léon Ramakers aanwezig bleek, voor wie het óók zijn eerste concert was) dacht: shit, dit is leuk, ik ga ook zoiets organiseren. "Begin dat jaar was ik op de bonnefooi naar Londen afgereisd. Ik kende niemand daar, maar had via een kennis het adres gekregen van Neil Warnock van *Nems Enterprises*, die mij onder andere Spooky Tooth aanbood. Terug in Holland belde ik enthousiast aan bij het Concertgebouw, met: 'Ik wil de grote zaal huren.' Ze keken me met open mond aan. Voor hun stond een onbestendige hippie die nog geen kwartje had om zijn kont te krabben. Ik kreeg de zaal dus niet. Ik gaf echter niet op. Een half jaar later stond ik weer voor hun neus, met de mededeling dat ik de kleine zaal wilde huren voor een optreden van Julie Felix. En die zaal kreeg ik toen wel."

In september 1969, aangemoedigd door het eerste succes en na zich diep in de schulden te hebben gestoken, haalt hij Soft Machine en Jethro Tull naar Nederland. Ze spelen voor een uitverkocht Concertgebouw. "Als dat geen succes was geworden, was Mojo waarschijnlijk nooit ontstaan," herinnert Visser zich, die aan het concert, waar het duurste kaartje f 12,50 kostte, een kleine winst overhield.

Hij besluit door te gaan. Met Led Zeppelin, waarvoor Visser drie optredens regelt, dat op een mislukking uitloopt. "Die gasten ging het alleen om het geld, dat was verschrikkelijk," zei hij destijds geëmotioneerd tegen een krant. "En een kapsones dat ze hadden..."

Juni 1969 besluit Visser, inmiddels gediplomeerd Cultureel Werker, de kleinkunst de rug toe te keren en zich volledig te werpen op de (blues- en folk-) muziek.

Naast theater, muziek en discopret doet Mojo inmiddels nog meer. Aan de Voorstraat in Delft ligt een oud pakhuis, dat sinds januari '69 door Mojo is ingericht als galerie voor moderne kunst. Om die te bereiken, moet het publiek een nauw poortje door; vandaar de naam van de galerie *De Flappoort*. Het pakhuis wordt datzelfde jaar nog het episch centrum van de activiteiten van de jeugdige firma *Mojo Productions*, die er in haar eerste seizoen al meteen in slaagt vaste voet te krijgen op het moeilijk begaanbare terrein van de popconcertenorganisatie, na een groot aantal mislukte pogingen van derden.

De kastanjes werden voor Mojo uit het vuur gehaald door de (inmiddels overleden) Haagse, Muziek Express-uitgever/impresario *Paul Acket*, een oude rot in het vak, die al in de oorlogsjaren jazzconcerten organiseerde. Voor de goodwill en de aardigheid; een hobby-activiteit, die wel resulteerde in de komst en het optreden van een aantal vooraanstaande Amerikaanse en Britse bands op maagdelijke Nederlandse bodem.

In '69/'70 organiseert Mojo Productions (Berry Visser en Sociologie-student/goede vriend Eddie de Roo) niet bepaald onopgemerkt (en met een verlies van 25.000 gulden) haar eerste serie popconcerten, met acts als Pink Floyd, Incredible Stringband en Deep Purple; voor Nederland een nieuw fenomeen.

De Volkskrant verwoordde het in maart 1970 als volgt: *Toen zich rond '63 in de schoot van de Moderne Pop zulke alleraardigste ontwikkelingen voordeden, moesten we het in dit niet zelf producerende land hebben van de (meestal buiten-*

landse) radio en de platen. Popmusici van vlees en bloed waren nergens te bekennen. Pas later was het op ongeregelde tijden mogelijk in afgestampte veilinghallen of circustenten af en toe een glimp op te vangen van een optredende Britse groep. Sinds het optreden van The Mothers, eind september '67 in het Amsterdamse Concertgebouw, werd een begin gemaakt met het presenteren van belangrijke groepen in een comfortabele, het luisteren stimulerende, omgeving. (...) Niet alleen verzorgde Mojo zonder moeite heel wat belangrijke concerten, de aanwezigheid van de nieuwlichter leek ook Acket tot grotere activiteit geprikkeld te hebben, met als gevolg een tot voor kort ongekende stroom buitenlandse groepen, die tot grote voldoening van de popconsument de vaderlandse concertpodia bevolkte.

Visser doet inmiddels belangrijke contacten en kennis op. Hij ontmoet grootheden als John Morris (een van de mannen achter Woodstock) en de Engelse impresario Fred Bannister. Idealisme voert de boventoon in de beginjaren ("geld verdienen was iets vies, paste niet binnen de tijdsgeest"), zij het wel met beide benen op de grond. Het mag dan allemaal om 'de goeie muziek' draaien, de verbondenheid met de mensen in de zaal, bij Mojo wordt men er niet zweverig van. Visser beseft donders goed dat er financiële risico's kleven aan de organisatie van concerten.

"Eigenlijk hadden wij, toen we er mee begonnen, helemaal niet het kapitaal dat je achter de hand moet hebben om zoiets te organiseren," onthulde Visser tijdens een interview in maart 1970. "Gelukkig is het tot nu toe goed gegaan. Je moet niet denken dat je met popconcerten veel geld kan verdienen. Onze entree-prijzen liggen rond een tientje, hoger willen we niet gaan. Maar de kosten zijn hoog. Meestal begint er al een verliessituatie als de zaal voor minder dan tachtig procent bezet is. Daarom zijn we een samenwerking aan het opzetten met goede agency's in Engeland, Frankrijk en Duitsland. Dan kunnen we groepen een hele tournee aanbieden en dan moet alles goedkoper kunnen. Eén ding weet ik zeker: op de een of andere manier is er toch een zeer grote markt voor popconcerten."

Een profetische uitspraak.

Kort daarop krijgt Mojo de eerste financiële klappen om de oren: de helft van de zestigduizend bezoekers van het, inmiddels legendarische *Holland Pop Festival* in het Kralingse Bos (met o.a. Jefferson Airplane en The Byrds) blijkt geen entree te hebben betaald. Het verlies liegt er niet om: 900.000 gulden. De Stichting Holland Popfestival (bestaande uit Berry Visser, George Knap en Piet van Daal), gaat failliet. Of dat allemaal nog niet genoeg is, laat enkele maanden later gitaargod Jimi Hendrix verstek gaan ("daar hadden we ons godzijdank voor verzekerd") en lopen de concerten van Pink Floyd en Deep Purple in november 1970 uit op een debâcle.

Visser spuwt zijn gal in De Telegraaf: "Ik neem er een baan bij! Ik ga bij jongerencentrum Eksit in Rotterdam werken. Het is moeilijk om een *living* uit een impresariaat te halen. De risico's zijn met die hoge gages te groot." Waarna hij de popbusiness gedesillusioneerd de rug toekeert.

Maar het bloed kruipt waar het niet gaan kan: enkele maanden later zet hij de zaak toch weer op poten. Hij gaat samenwerken met Léon Ramakers, die ook achter de schermen van 'Kralingen' actief was. Ramakers, die eind jaren zestig studeert aan de Technische Universiteit in Delft, heeft het organisatie-talent met Visser gemeen: hij programmeert muziek- en theatergroepjes voor studentensociëteit Staminee.

Door Mojo's activiteiten gaat het seizoen '70/'71 de popgeschiedenis in als het overvloedigste concertjaar dat Nederland ooit heeft gekend. Het land wordt overspoeld met gerenommeerde bands als Frank Zappa & The Mothers of Invention, Grateful Death, The Flyin' Burrito Brothers,

> Heb je drie concerten georganiseerd en op al die concerten verlies geleden, dan moet je toch de moed durven opbrengen om een vierde concert op poten te zetten

Santana en The Band. Daarnaast is er een gratis popconcert in het Amsterdamse Bos en *Centipede*, een twaalf uur durend popevenement in Rotterdam.

Berry Visser, die en passant *Muziekkrant Oor* helpt oprichten om de hongerige popscène te voeden, wordt inmiddels samen met Hagenaar Paul Acket en Amsterdammer Lou van Rees tot de top-popimpresario's van Nederland gerekend. Hij is dan pas 23 jaar en zit net drie jaar in het vak. Visser laat zich echter niet van de wijs brengen. "Je moet stalen zenuwen hebben voor dit werk," zegt hij in juli 1971 tegen het Algemeen Dagblad. "Heb je drie concerten georganiseerd en op al die concerten verlies geleden, dan moet je toch de moed durven opbrengen om een vierde concert op poten te zetten." Hij stort dan al een jaar lang vijftig procent van de Mojo-opbrengst in de pot van 'Kralingen'-curator Kernkamp.

Visser is ervan overtuigd dat er "op het platteland net zoveel belangstelling voor popmuziek bestaat als in de randstad" en trekt met zijn handelswaar de provincie in, waar de popliefhebber hem zichtbaar dankbaar voor is; men komt zich *en masse* laven aan de geboden geneugten.

Het anti-commerciële stempel is dan inmiddels gesneuveld onder de ervaring. "Na het faillissement van 'Kralingen' heb ik geleerd dat je wel zakelijk moét zijn," vertelt ex-volbloed-idealist Visser tegen het AD. "Pop is zaken doen, waarmee miljoenen zijn gemoeid."

En tegen Het Vrije Volk zegt hij in mei 1972: "Als alles dit jaar goed loopt, hoop ik tussen de 50.000 en 100.000 gulden winst te maken. Een ton is mijn streefbedrag. Dan heb ik een werkkapitaal waarmee ik kan gaan investeren. Maar verkijk je niet op zo'n bedrag. Je kunt op een avond zo twintig mille verliezen."

In 1972 haalt het management van Mojo maar liefst 25 gezaghebbende bands naar Nederland en maakt een niet onaardige winst, waarna Ramakers en Visser zich met nog meer energie en overgave storten op nieuwe concerten en andere manifestaties, zoals *Rock Circus* in het Olympisch Stadion in Amsterdam, met o.a. Donovan en Pink Floyd (Visser herinnert zich dat als een dieptepunt, een gigantische flop. "Het stond bij stralend mooi weer tegenover Pinkpop geprogrammeerd. We gingen voor een ton het schip in").

Door Mojo's toedoen wordt Nederland steeds belangrijker op pop-gebied. Voormalig onderwijzer Frank van de Meijden (later ondermeer manager van Doe Maar) gaat ook opereren onder de Mojo-paraplu, zij het financieel zelfstandig. Hij organiseert als impresario concerten in het clubcircuit en houdt zich bezig met de produktie van Nederlandse bands. Mede in het kader van Vissers nieuwe missie: hij acht het niet uitgesloten dat Nederland binnen vijf jaar hèt toonaangevende popland van Europa zal zijn. ("Grootspraak, dat heb je op die leeftijd," verklaart hij lachend.)

In september 1974 sluiten organisatiegiganten Paul Acket en Mojo een samenwerkingsverband; Mojo wordt opgekocht door de *Verenigde Nederlandse Uitgeversbedrijven* ("Men wilde via concerten de bladenmarkt een extra injectie geven," aldus Visser) en verliest ruim twee jaar haar zelfstandigheid. Tot in januari 1977 het contract sneuvelt, als het concertbureau van Acket uit de VNU stapt. Een jaar later, in 1978, weet Mojo Bob Dylan te strikken voor een optreden in het Feyenoord-stadion; een topprestatie, die een bruto recette van anderhalf miljoen gulden oplevert. Dat jaar leggen Ramakers en Visser de basis voor het imperium zoals dat vandaag de dag bestaat: ze sluiten een samenwerkingsverband met het organisatiebureau *Double You* van de markante impresario Willem Venema. "Een zeer toegewijde organisatiegek." Double You gaat zich specialiseren in het bedruipen van het clubcircuit. En zo onstaat een prachtige symbiose: bands die de kleine zaaltjes ontstijgen, komen automatisch bij Mojo terecht. "Mede als extra service naar de agent toe, die zo niet alleen zijn grote acts bij Mojo kwijt kan, maar ook de kleinere, minder bekende," verduidelijkt Ramakers. "We nemen zo de noodzaak weg dat de agent ook contacten moet leggen met andere impresario's. Wat de agent ook vraagt, wij kunnen eraan voldoen."

"Je zou kunnen stellen dat Double You Mojo's innovatie-gebied is," vult Visser aan. "Als je uitrekent wat Double You ons netto oplevert, dan moet daar dik geld bij. Maar dat is geen weggegooid geld: Double You is onze kweekvijver. Dat hebben we bewust gedaan, uit strategische overwegingen."

Double You is per 24 december 1991 geen aparte organisatie meer, maar een handelsnaam van *Mojo Concerts BV*.

In 1979 stort het voltallige impresariaat zich op de organisatie van de tiendaagse beurs Casa Nova, waarvoor eind augustus het gehele Ahoy-Complex is afgehuurd. Een uiterst prestigieus project (met pop, jazz, disco, revue, poëzie, lezingen, platen, hifi, toneel, musical, mime, holografie, film -o.a. de première van *Hair*-, beeldende kunst, interieur en mode), dat een jaarlijks terugkerend evenement moet worden. "Een uitdaging," noemt Visser het daags ervoor, stralend voor een NOS-camera. "Afwisseling van spijs, daar jongeren met veel meer bezig zijn dan popmuziek alleen. Kijk, 'Kralingen' was afgekeken van Woodstock. Maar de formule van Casa Nova is nieuw. Niet alleen voor Nederland, maar voor de hele wereld. Van niemand gepikt. Dit jaar zal het nog geen geld opleveren, maar in de toekomst hopen we er toch wel uit te springen."

Het bezoekersaantal van Casa Nova valt echter tegen. Dusdanig dat het bedrijfsleven geen geld meer op tafel wil leggen voor een tweede beurs. Daarmee verdwijnt in augustus 1980 tevens de mogelijkheid uit het financiële slop te komen en Mojo balanceert enige maanden op de gapende afgrond en gaat dan "op aanraden" bankroet.

"Casa Nova had een negatief resultaat van 1.9 miljoen gulden," legt Ramakers uit. "En de schuldeisers werden opdringerig, aasden op de recettes van onze succesvolle concerten. Als er beslag zou worden gelegd, konden wij de bands niet meer betalen. En dan hang je in dit vak. Op een gegeven moment was die angst zo groot, dat we niet meer precies wisten wat we moesten doen. Toen hebben we voor het eerst om advies gevraagd. De financiële expert zei: 'Ik begrijp niet dat jullie jezelf nog niet failliet hebben verklaard!' Tja, wisten wij veel. Hij raadde ons tevens aan een lege bv te kopen. En wij nog denken dat dat alleen voor criminelen en koppelbazen was weggelegd... Een dag nadat het besluit gevallen was, kwam iemand op ons bureau de lege bv brengen. Wij stonden met zulke ogen te kijken!

De nieuwe vennootschap draagt de prachtige naam *Drogisterij De Viking BV*, die daags daarna wordt omgedoopt in *Holland Concerts BV* (directie: *L.J.M. Ramakers Holding BV/ A.J. Visser Holding BV*), dat zich volgens de statuten alleen op concerten gaat richten. Mojo blijft als begrip echter springlevend. En dat is er mede de oorzaak van dat de naam Holland Concerts eind 1980 (en officieel 31 juli 1984, volgens de KvK) weer wordt gewijzigd in *Mojo Concerts BV*, "na betaling van vierduizend gulden aan de curator."

De zo rampzalig begonnen jaren tachtig, worden voor Mojo een bloeiperiode, waarin de spreekwoordelijke *sky* inderdaad *the limit* blijkt. In 1981 ziet Mojo 250.000 bezoekers de kassa's passeren, het jaar daarop zelfs 450.000, dit mede door The Rolling Stones, die de Rotterdamse Kuip binnen een tijdsbestek van 48 uur drie keer weten te vullen (goed voor 150.000 toeschouwers). Andere oude, doodgewaande rockhelden (Simon & Garfunkel, Jackson Browne, Steve Miller en Neil Young) zijn verantwoordelijk voor de rest.

Twaalf en dertien juni 1985 staat Bruce Springsteen voor een uitzinnige Kuip; het geheel doet sterk denken aan een uit de hand gelopen verjaagdagsfeest, maar het verloopt dank zij Mojo vlekkeloos. De gigantische druk waaronder het impresariaat moet werken, weet men steeds beter te verdelen. Het is wel het eerste concert waarbij de standaardregel wordt ingevoerd dat fotografen alleen tijdens de eerste drie nummers plaatjes mogen schieten.

> Van het Concert des Levens bezit niemand spreekwoordelijk 'n program. Maar Mojo vormt een uitzondering op die regel. Het bedrijf heeft vanaf de jaren '80 het absolute monopolie in handen

"Die 'wet' komt uit de koker van de managements, Mojo is niet degene die dat verzint," verklaart Visser. "Wij zijn slechts een dienstverlenend bedrijf. In feite blijft de manager/artiest de baas. Wij voeren alleen uit wat contractueel is overeengekomen."

Mojo bindt ook de strijd aan met de zwarte markt die floreert rond concerten van supersterren. Ramakers deponeert leveringsvoorwaarden bij de arrondissementsrechtbank in Den Haag, waarin staat dat kaartjes niet met winstbejag mogen worden doorverkocht. "Doet men dat wel, dan is men vanaf nu civielrechtelijk strafbaar," laat hij in een persbericht weten. "Op zichzelf wordt Mojo niet slechter van de zwarte handel, maar we vinden het niet correct dat kaarten verkocht worden voor een veelvoud van de oorspronkelijke prijs."

De omzet stijgt met de grootte van de evenementen mee. De organisatie wordt steeds professioneler. Michael Jackson lokt in 1988 maar liefst 144.700 betalende bezoekers naar het Feyenoord-stadion, Prince bekent zijn meerdere met 105.300 fans en Bruce Springsteen is anno '88 nog altijd goed voor 100.000 man. En dan zijn dat jaar ook nog Duran Duran, Madonna, David Bowie, Van Morrison en U2 van de partij die De Kuip vullen alsof daar goud te vinden is. Voor U2- en Bowie-kaarten moet zelfs per briefkaart worden ingetekend, om chaotische situaties bij verkooppunten te voorkomen. Waarna een notaris de gelukkige bezoekers trekt. De lange hete zomer van 1988 is uiteindelijk goed voor 750.000 concertgangers.

Een jaar later, 1989, wordt de magische miljoen bezoekersgrens overschreden. Met muzikale wapens als Sting, George Michael, Fleetwood Mac, Pink Floyd, George Harrison en wederom Michael Jackson, Bruce Springsteen en Prince. Popmuziek is verworden tot massacultuur, met Mojo als ervaren stuurman onwrikbaar aan het roer genageld. Als Neerlands marktleider. En die positie laten ze niet graag varen...

Van het Concert des Levens mag dan niemand spreekwoordelijk een program bezitten, Mojo vormt de uitzondering op die regel. Het bedrijf heeft vanaf de jaren tachtig het absolute monopolie in handen, zowel op het gebied van de organisatie van grote - als van kleine concerten in Nederland. En tot nu toe is geen enkele andere impresario erin geslaagd die alleenheerschappij te doorbreken.

Toch valt er zelden een onvertogen woord over het duo Visser/ Ramakers. De meeste collega's, relaties, annex 'concurrenten' steken bij navraag zelfs ongegeneerd de loftrompet over Mojo: Van "zeer betrouwbare mensen, zonder een greintje bla-bla, die geen dikke diners, grote limo's en enorme hoeveelheden drugs nodig hebben om artiesten te imponeren" tot "uitstekende zakenlui." Daarbij speelt ongetwijfeld mee, dat Mojo andere impresario's wel eens een concertje toebedeelt. Al bestrijdt Mojo's Berry Visser dat ten zeerste. "Dan zouden wij toch dief van eigen portemonnee zijn," zegt hij. "Anderen collega's doen dat toch ook niet."

Toch wordt er volgens diezelfde collega's "regelmatig en in goed overleg" samengewerkt. "*Live and let live*," lijkt het motto. "Mojo is gewoon nummer één, en daar hebben we maar mee te leven," hoort Penthouse in vele variaties. Niemand durft het woord 'kartelvorming' in de mond te nemen.

"Hun enorme kennis en ervaring, gekoppeld aan de uitstekende reputatie, zijn van doorslaggevende betekenis," vertelt Hans Brouwer, boeker bij het Amsterdamse impresariaat *Columbus Rock Division*, dat al jaren opereert in "het midden circuit" en gespecialiseerd is in blues. Mojo heeft als grootste boekingskantoor status. En een band die groot groeit, zoekt dat ook en komt zo automatisch bij Mojo terecht. Mede door de internationale contacten met andere groten in de business. Wij zijn bijvoorbeeld de succesvolle band Hallo Venray aan hun werkmaatschappij Double You kwijtgeraakt, na de hype rond het optreden op het Pinkpop-festival vorig jaar. Ik begrijp hun overstap (Hallo Venray wilde zich ook in het buitenland gaan profileren, dus dichter bij het vuur zitten), maar of

Molto Smalto
EAU DE TOILETTE
FOR MEN
francesco smalto
PARIS
3.3 FL. OZ. 100ml
Molto Smalto
EAU DE TOILETTE
PARIS

het bij Double You beter is, durf ik te betwijfelen."

Brouwer kent ook het verhaal van Bauke Algera, een collega-boeker bij *Diba International Concerts* uit Sneek, die enkele jaren terug ondervond dat Mojo het keihard speelt als iemand het waagt in hun vaarwater te komen. Diba had zich iets te vroeg laten ontvallen dat ze in onderhandeling waren met James Brown. Dat werd onmiddellijk afgestraft: nog geen dag later kon Algera het contract met de 'Godfather of Soul' al op zijn buik schrijven. Die was overgenomen door Mojo, die gewoon meer poen bood: 5000 dollar meer per concert. "Algera heeft achteraf in zijn vuistje kunnen lachen," onthult Léon Ramakers eerlijkheidshalve. "James Brown heeft ons uiteindelijk een verlies opgeleverd van 85.000 gulden. We hadden 'm veel te hoog ingeschat." Inmiddels heeft Diba haar vizier verlegd naar het buitenland.

"En op Nederlands territorium werkt Diba tegenwoordig netjes samen met Mojo. Net als veel andere collega's," vertelt Brouwers collega Robert van Ommen, die voor Columbus de buitenlandse bands doet. "Mojo heeft het monopolie, maar het is een *vriendelijk* monopolie. Er zijn deals, dat als een band van een van de kleinere impresario's doorbreekt en wordt overgenomen door Mojo/Double You, het oorspronkelijke agency daarin meedeelt. Het gaat hier wat dat betreft veel vriendelijker toe dan in Engeland, waar een continue moordende concurrentieslag plaatsvindt. En zeg nu zelf: waarom zou je het wiel gaan uitvinden, als het er al is?"

Dat vindt Ruud Berends, die samen met zijn broer Rob al acht jaar lang impresariokantoor *Paperclip* runt, ook. Het in Nijmegen gevestigde bureau mag dan binnen het Europese clubcircuit zo'n vijftig tournees (zo'n 1400 shows) per jaar organiseren, in Mojo moeten ze toch hun meerdere erkennen. Evenals andere 'kleintjes' richt Paperclip zich daarom hoofdzakelijk op het buitenland. Van Lissabon tot Helsinki organiseren ze optredens van 'undergroundbands' als 7 Year Bitch en Nirvana.

Met Nirvana lijkt Paperclip een gigantische troef in handen te hebben, maar schijn bedriegt. Want Nirvana heeft het inmiddels tot mega-act geschopt en komt in aanmerking voor een Ahoy'- of stadionconcert, dat Paperclip zeker *niet* zal organiseren.

"Eigenaardig? Nee hoor, logisch: Nirvana is inmiddels overstapt naar een groot Engels bureau dat al jaren zaken doet met Mojo," verklaart Ruud Berends. "Die kennen ons helemaal niet. Maar zelfs als Paperclip zo'n stadionconcert zou *mogen* organiseren, dan zouden we het nog overdragen aan Mojo. Op dat niveau zijn zij gewoon de beste. Daar komt bij dat ons bureau het financiële risico niet kan dragen. Mega-acts eisen van de impresario de garantie dat het stadion is uitverkocht. Anders komen ze niet eens! Op basis daarvan bepalen de sterren hun recette, per omgaande te voldoen. Als er dan tienduizend kaartjes minder worden verkocht, zit je als organisator al snel met een verlies van enkele tonnen. Mojo weet dat risico goed in te schatten en durft het aan. Paperclip kan zich die luxe niet veroorloven."

"We hebben natuurlijk een hele sterke positie," verduidelijkt Berry Visser van Mojo. "Maar wij hebben met geen enkele artiest een exclusief contract. In theorie staat het ze vrij om morgen met iemand anders in zee te gaan. Maar negen van de tien keer worden wij benaderd. Mojo is als begrip voor de artiest bekender dan het *Delfts blauw*. Dus kennelijk vinden ze dat wij goed werk leveren. Qua ervaring staan wij natuurlijk eenzaam bovenaan. Door vallen en opstaan bereikt."

Dat een concurrent probeert om in Mojo's vaarwater te gaan zitten, vindt Visser ieders goed recht. "Maar we zullen dat niet entameren. We doen ons best om die kans zo klein mogelijk te laten zijn. Met name door de kwaliteit van ons werk zo hoog mogelijk te houden. Wij zijn heel blij met deze positie. Wij kunnen de markt in Nederland redelijk behappen. Vrijheid blijheid, daar niet van. Maar we zitten niet echt te wachten op concurrentie. Wie wel? De klant wordt er ook niet beter van. Want een concurrent kan alleen op de markt komen door met stapels flappen te wapperen. Wie moet dat betalen? Dat wordt uiteindelijk toch vertaald in de prijs van het kaartje. Het moet uit de lengte of de breedte komen. Ik zie ook absoluut geen plaats voor een tweede Mojo in Nederland. Sterker nog: Léon en ik zouden niet eens afzonderlijk van elkaar een dikbelegde boterham kunnen verdienen als impresario. Uitgesloten!"

> Wij zijn heel blij met onze positie. Wij kunnen de markt in Nederland redelijk behappen. Vrijheid blijheid, daar niet van. Maar we zitten niet echt te wachten op concurrentie. Wie wel? De consument zeker niet

Dat het Mojo-management over organisatietalent beschikt, moge duidelijk zijn. Maar Ramakers en Visser hebben in de loop van hun carrière ook een groot zakelijk inzicht verworven. De heren geven leiding aan een twintigtal bv's, die volgens het handelsregister bijna allemaal zijn gehuisvest op één en hetzelfde adres: Noordeinde 19-21 in Delft. De opsomming ervan doet sterk denken aan een hitparade; het zijn bijna allemaal song-titels.

De impresario's hebben hun zakelijke activiteiten ondergebracht in enkele holdings, met daaraan gelieerde dochtermaatschappijen. Zo is *Waltzing Mathilde BV* (naamsverandering op 13 mei 1992, voorheen *Ramakers-Visser Holding BV*, 1 oktober 1984 opgericht) de moedermaatschappij van *Mojo Concerts*, *Mojo Management*, *Mojo Theater* en *Double You*.

Uit de meest recente, bij de Kamer van Koophandel in Delft gedeponeerde jaarcijfers valt met veel moeite te achterhalen dat Mojo Concerts in 1990 een winst moet hebben geboekt van minstens twee miljoen gulden. In 1991 is dat iets minder, mede door het ontbreken van stadionconcerten. Deze bedragen worden, getuige de jaarbalansen, overgeheveld naar moedermaatschappij Waltzing Mathilde BV (dossier 23285), waarvan het eigendom in handen is van twee beheermaatschappijen: *Joy of a Toy BV* van Léon Ramakers (voorheen abusievelijk *Appleknockers Flophouse BV* benoemd en daarvoor *L.J.M. Ramakers Holding BV*; dossier 23029) en *Non Scrivere Sotto Questa Linea BV* van Berry Visser (voorheen *A.J. Visser Holding BV*; dossier 23031). Deze twee persoonlijke BV's beschikken op papier beiden over een eigen vermogen van ruim anderhalf miljoen gulden en een bedrag in kas van nog eens f 1.000.000,-.

Samen met *Waltzing Mathilde BV* zijn *Joy of a Toy BV* en *Non Scrivere Sotto Questa Linea BV* tevens de grootste aandeelhouders van de op 27 mei 1992 opgerichte beheermaatschappijen *Matching Mole BV* (dossier 33293) en *Terug naar Delft BV* (dossier 33294). Daarnaast zwaaien Ramakers en Visser de scepter over de beheer- en financieringsmaatschappij *Tangled Up in Blue BV*, met de dochterondernemingen *Pennies from Heaven BV* (onder andere gericht op het produceren van geluidsopnamen) en *Aguaplano BV* (verkoop van posters van popconcerten).

"Geloof het of niet, maar we haten allebei de financiële kant van de zaak," verklaart directeur Ramakers wat ongemakkelijk. "Onze kop staat daar niet naar; we zijn er per ongeluk in verzeild geraakt. Berry en ik hebben daarom allebei een financiële adviseur, die de geldstromen voor ons in goede banen leidt. Die bv's zijn daar een uitvloeisel van en zeker niet ons idee. Het is gewoon onontkoombaar. Je zou gek zijn als je het niet zo deed; één fikse tegenslag en twintig jaar werk zou voor niets zijn geweest." Daarbij wijst de directeur erop dat alle Mojo-ondernemingen in Delft staan ingeschreven. "Wij hebben geen bv's op de Kaaiman-eilanden. Over geld dat we hier verdienen, betalen we *hier* belasting. We vinden dat dat zo hoort. Misschien is dat wel de voor ons zo typerende *sixties-mentaliteit*."

Desondanks hebben Ramakers en Visser in vijfentwintig jaar Mojo evenzoveel besloten vennootschappen opgericht. Met alleraardigste namen, die nogal eens aan verandering onderhevig waren, zoals reeds gebleken is. Ook *Flappoort BV* en *Gallica Vastgoed BV* hebben inmiddels plaatsgemaakt voor andere, meer trendy

VERVOLG OP PAGINA 106

VICTORIA

Sommige mensen zullen het veroordelen, maar ik vind het een ronduit zalig gevoel als mannen mij op straat nakijken, hun nek verrekken of hun auto afremmen. Als ik straatmakers passeer, wieg ik altijd wat extra met mijn heupen, wat vaak heuse fluitconcerten ontlokt. Lachen, toch?

DE MACHT VAN EEN VROUW

"Op het podium heb ik pas echt *de Macht Van Een Vrouw* leren kennen. Er zijn maar weinig mannen die in een nachtclub *cool* weten te blijven. Je ziet er heel wat bezwete gezichten en uitpuilende ogen. Dat zijn typisch de kerels die, *excusez le mot* - hun *pik* achterna lopen. Ik moet er soms wel om lachen, dat ze zich door een vrouw zo snel laten inpakken. Hoe zijn die mannen in het zakelijk verkeer, vraag je je dan wel eens af."

FOTOGRAFIE: DON SPARKS

Ze komt uit Texas, Amerika's meest trotse en fiere staat, heet Victoria, is 24 jaar oud, werkt overdag als verpleegkundige en is 's avonds erotisch danseres. "Cowgirl zijn is nooit mijn roeping geweest. Op mijn achttiende ben ik naar New York vertrokken en als 'Vicky de Vagebond' in het nachtclub-circuit beland. Mijn achtergrond verloochen ik niet in mijn act. Stetson, *boots*, revolvers, en verder..., tja, verder draag ik alleen miin parfum."

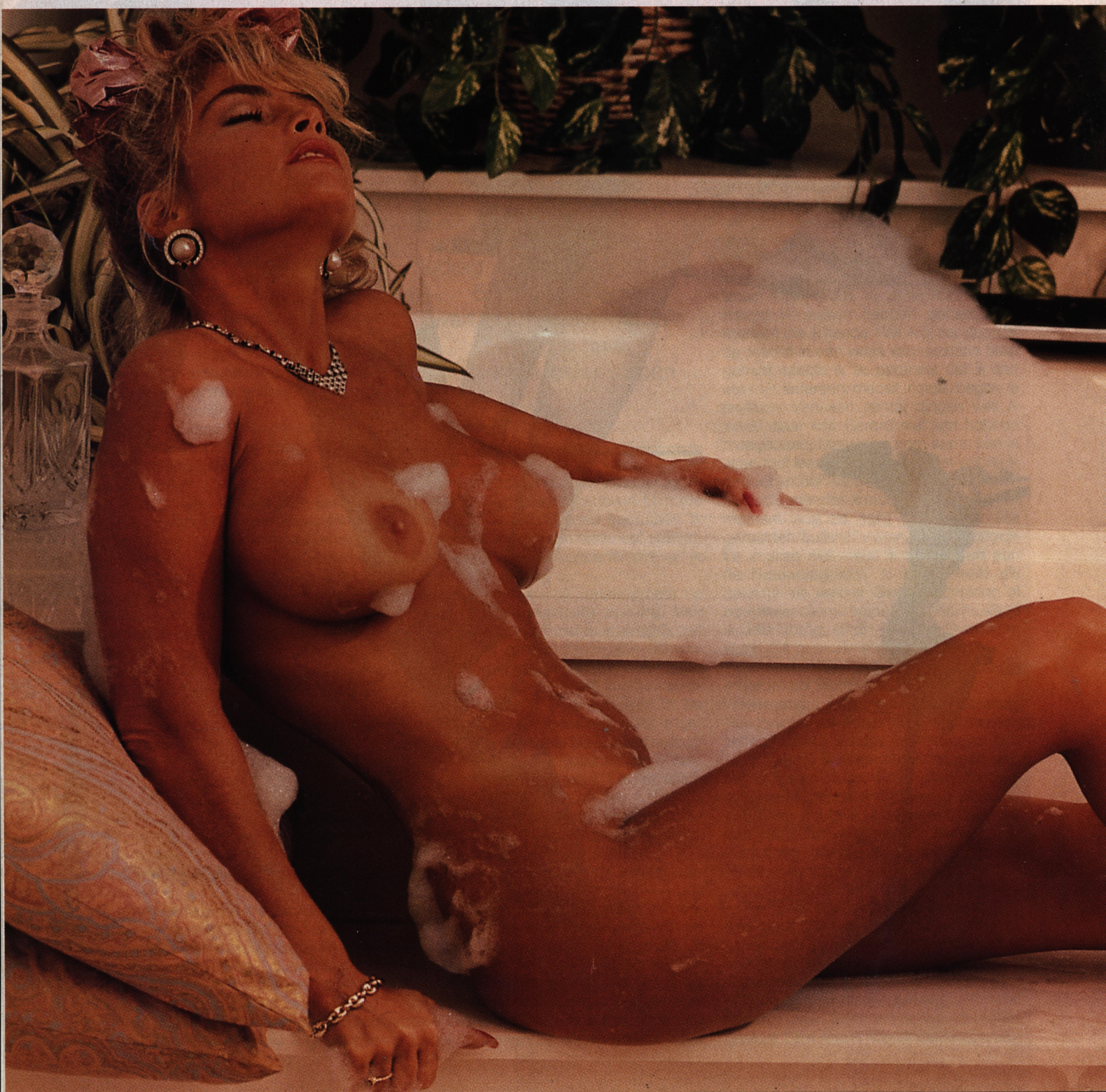

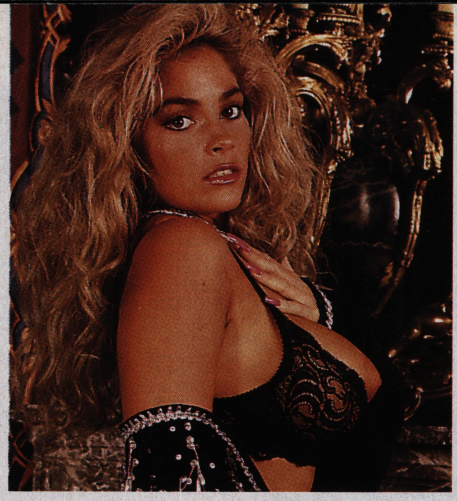

"Ik heb voor mezelf één stelregel: ik ga nooit uit met mannen die ik in de clubs tegenkom. Mijn liefde is niet te koop. Toch heb ik laatst een uitzondering op mijn eigen regel gemaakt, zij het voor een *vrouw*!, een secretaresse die door haar superieuren op sleeptouw was genomen en in de club was beland. We gingen uit, en uiteindelijk heb ik met haar de vrouwenliefde bedreven. Voor mij was dat de eerste keer. Ik vond het sexueel minstens zo sensationeel als met een man, al kan ik geen echte liefde voor een vrouw voelen, alleen genot. En genot alleen, dat is op den duur hol en leeg."

KENNETH HERDIGEIN

VERVOLG VAN PAGINA 51

geeft me kracht. Het gekke is: vrijwel alle dames met wie ik een echte verhouding heb gehad, waren behoorlijk zuiver. Vrouwen die dicht bij zichzelf bleven, hun eigen koers wilden varen. En dat is bij mij wel nodig. Ik heb de neiging met grote poten over de ziel van mijn geliefden heen te lopen; te doen alsof de wereld louter om de dingen draait waarmee *ik* bezig ben. Heel fout natuurlijk, maar gelukkig trek ik vrouwen aan, die zich niet alleen maar laten volstoppen met wat ik ervan vind.

Zijn er ook dames die zich graag door jou laten 'volstoppen' omdat jij een knappe bekende Nederlander bent? En kan jij die dames onderscheiden van degenen die werkelijk iets voor jou als persoon voelen?

Hahaha, *de Herdigein-groupies*! Ik vraag het me ook altijd af van mensen die ik bewonder. Ik las jouw interview met Brian May, die klaagde over zijn eenzaamheid en liefdesproblemen. Zo'n man moet toch twintig vrouwen om elke vinger kunnen winden, denk je. Maar ja, dat zijn dan toch weer niet de vrouwen die je opwinden, hè. Ik kijk ook dwars door die groupie-types heen. Ik heb ze onmiddellijk door. Meestal proberen ze je voor te zijn met woorden als: 'Ik praat niet met je omdat je een bekende Nederlander bent, hoor.' Dan heb ik al geen gesprek meer, dan weet ik het: Weer zo eentje.

Wat is er op tegen om er gewoon voor uit te komen: 'Kenneth, ik vind je geil omdat je zo bekend bent.' Da's tenminste eerlijk! Of ze moeten het gewoon zeggen, òf heel goed geheim houden.

Waarom kiest een vrouw voor een man? Gaat het haar om zijn rijkdom, zijn roem, zijn uiterlijk, zijn buitensporig groot geslachtsorgaan? Er zijn ook dames die op een man vallen, vooral omdat-ie een uitzonderlijk grote lul heeft. Daar komt-ie dan na anderhalf jaar achter. Nou en? Hoeveel heren kicken niet op hun dame omdat ze een lekkere kont heeft? Dat het verder maar een dom blondje is, maakt ze niet uit.

Ik neem aan dat jouw Mariëlle meer heeft dan alleen een lekkere kont.

Het mooiste aan haar vind ik dat ze dealt met mijn tekortkomingen. Soms kan ze er niks mee, soms reageert ze erop. Maar ze zal me niet laten vallen. Mijn wantrouwen bijvoorbeeld. Als je analyseert wat ik jou eerder heb verteld - het in de steek gelaten worden op het hoogtepunt van de liefde - begrijp je misschien waarom ik soms zeer wantrouwend kan zijn. Dat wantrouwen uit zich soms in redeloze jaloezie. Veel vrouwen knappen gigantisch af op een jaloerse lul.

Mariëlle is in staat om mij, wanneer ik weer zo'n bui van wantrouwen heb, met een stevig gesprek op mijn plaats te zetten. Ik kan soms vreselijk kwaad worden, haar allerlei domme beschuldigingen naar het hoofd slingeren, maar het raakt haar niet. Ze stelt gewoon heel duidelijk dat zij me niet jaloers maakt, maar dat het iets verknipts in mijn hoofd is. Daar kan ik op mijn beurt dan weer mee verder. Het is net alsof elke rechtgesproken onduidelijkheid onze relatie rijker maakt. Ik ga nu een maand lang met twee maatjes op reis. Mijn vorige verhoudingen bereikten nooit het niveau dat zoiets ook maar bespreekbaar was. Maar Mariëlle gunt me alle plezier van de wereld. Dat ervaar ik als een bewijs dat ze echt van mij houdt. En ik heb tijdens mijn afwezigheid geen enkele reden haar te wantrouwen, dat geeft me een erg prettig gevoel van binnen.

Zo kan die wel weer. Bleek al op de Toneelschool, waar je na de middelbare school naartoe ging dat Kenneth Herdigein een gouden toekomst tegemoet zou gaan?

Nee. Ik kreeg een paar serieuze gesprekken voor mijn kiezen. Géén twijfels over mijn talent, wèl over mijn toekomst. Ze waarschuwden me dat ik, na mijn eindexamen, als donkergekleurde acteur zeer moeilijk aan de bak zou kunnen komen. 't

> Tussen Nada van Nie en mij klikte het uitstekend. Tijdens een liefdesscène lieten we ons zo gaan dat de producent bij het zien ervan zei: 'Dit is pornografie, dit wordt niet gebruikt!'

Was zo'n beetje dezelfde strekking als het verhaal van Gerardjan Rijnders. Maar gelukkig kwam Shireen Strooker van *het Werkteater* een stuk bij ons regisseren. We leerden elkaar kennen en een half jaar later kreeg ik van Hans Man in 't Veld, toen de zakelijk leider van *het Werkteater*, een rol aangeboden. Ze deden *De Tuinen Van Dor* van Paul Biegel. Shireen suggereerde toen: Laten we Kenneth erbij nemen. Ruim vier jaar lang ben ik bij *het Werkteater* gebleven. Ik mocht mijn werk met mijn studie combineren. Dat ging prima. Van mijn groep was ik de snelst afgestudeerde.

Een van mijn eerste rollen was die van God in *Ristorante Guatelli*, onder regie van Helmert Woudenberg. (Lachend:) Helmert had bedacht dat God moest worden uitgebeeld als Muhammad Ali. In de hemel was ik voortdurend aan het sparren met Petrus. Joop Admiraal speelde een omaatje dat steeds tot God bad. Het was 1978, het jaar van de Wereldkampioenschappen Voetbal. We speelden in een tent op 't Vrijthof in Maastricht. Telkens wanneer ik even 'af' was, piepte ik een café binnen om Brazilië-Italië te zien. De wedstrijd was zo spannend dat ik stomweg vergat dat ik weer opmoest. Totdat ik minutenlang de stem van Joop over het Vrijthof hoorde schallen: 'Oh Dio! Oh Dio!' Shiiit, ik moet op. En weg was God, ha ha ha.

Je eerste grote filmrol zou naast Nada van Nie zijn in Honneponnetje...

Ja, na *Havinck* kwam de aanbieding voor *Honneponnetje* van Ruud van Hemert. In het begin liep het allemaal fantastisch. Tussen Nada en mij klikte het uitstekend. Ik ben zo'n acteur die zo in zijn spel kan opgaan, dat-ie echt verliefd wordt op z'n tegenspeelster. Met Nada was het wederzijds. Ik herinner me een liefdesscène, waarbij we ons zo lieten gaan, dat de producent bij het zien ervan zei: 'Dit is pornografie, dit wordt niet gebruikt!' Vervolgens werd er helemaal niets van mij gebruikt, want halverwege de opnamen brak ik mijn been, door toedoen van een veel te gestresste Van Hemert.

Je geeft Van Hemert er de schuld van dat jij je been brak?

Ja, die man maakte me compleet gek met zijn gestress. Hij was al een paar keer verschrikkelijk tegen me uitgevallen, echt asociaal geschreeuw op de set. Je probeert tijdens het acteren tot op de bodem van je ziel te gaan, je tovert je gevoeligste ik naar boven en dan schreeuwt hij: 'Verdomme, zo wordt het toch nooit een goeie fillum!' Die man is in staat je volkomen af te breken waar iedereen bij is. Zeker een keer of vier heb ik toen gedacht: Nog één keer en ik sla je op je bek! Maar dat doe je niet, hè, je wilt professioneel blijven. Toch krop je het allemaal op. En toen moest ik tijdens een 'chase' een keertje of 21 van een vier meter hoge trap afspringen. De situatie was als volgt: Ik doe examen anatomie en sta in een lijk te snijden. Onderwijl kijk ik naar buiten en ik zie toevallig hoe Nada in een tegenoverliggende telefooncel bijna door iemand wordt verkracht. Ik denk: Shit, daar moet ik naartoe! Ik ren het lokaal uit en vlieg van de trappen af. Omdat zoiets van allerlei kanten gefilmd dient te worden, moet je zo'n spurt en sprong tig keer achter elkaar maken. Daar zeik je niet over, dat is je vak. Maar dan komt de regisseur en die bedenkt telkens weer iets nieuws. Ook prima. Je probeert het allemaal zo goed mogelijk in je geheugen op te slaan en je rent en springt nog een keer. Totdat de regisseur weer komt en je toefluistert: 'Die twee mokkels, die zo meteen de trap opkomen, duw je gewoon omver...' Dat stond niet in het script, dus ik denk: Zou-ie dat ook tegen die twee meisjes gezegd hebben? Nee dus, want dat doet Ruud van Hemert niet, die wil èchte reacties. Maar de situatie is gevaarlijk en ik wil de meisjes niet invalide trappen of duwen, dus tijdens het rennen denk ik: Hoe zorg ik er nou voor dat die twee zich de kelere schrikken, zonder dat ze echt iets engs overkomt. En intussen vergeet ik zelf goed neer te komen: kàààààng! M'n poot, aan alle kanten gespleten en gebroken. Ik zat onder het bloed. Dokter erbij, op de set werd ik gespalkt, daarna in de auto om naar het ziekenhuis vervoerd te worden. Nada was elders op de set toen het gebeurde. Ruud had haar gezegd: 'Niks aan de hand', want o wee als het tere gemoedje van zijn hoofdrolspeel-

ster in de war zou geraken. Toch was ze naar de auto gekomen en natuurlijk schrok ze toen ze mij zag. Ruud bemerkte dat en begon mij helemaal stijf te schelden. Toen wou ik 'm wèl echt voor z'n ballen trappen. Maar ja, dat kon effe niet, hè.

Jouw beenbreuk leverde de film drie ton schade op. Je werd vervangen door een andere hoofdrolspeler. Wat gebeurde er met jou?

Ja, het was een ramp natuurlijk. Net op het moment dat ik het eindelijk leek te gaan maken, lag ik plotseling een paar maanden naar het plafond te staren. Opeens stortte alles als een kaartenhuis ineen. Kòòònggg, alles weg. Niemand meer op mijn antwoordapparaat. Je merkt dan ook hoe relatief succes kan zijn.

Je loopbaan leek aan diggelen. En toen?

Hans Man in 't Veld, de Belgische actrice Carolien van Gastel en ik hebben toen met z'n drietjes zelf een stuk in elkaar gezet, dat we vervolgens in theater De Brakke Grond zijn gaan spelen. Om teksten en ideeën te vergaren, zaten Carolien en ik op terrasjes in Amsterdam, als twee luistervinken, twee voyeurs. We hielden stelletjes in de gaten: sommigen begonnen een relatie, andere beëindigden of evalueerden hun verhouding, weer anderen gingen vreemd. Heerlijk, wat een stof!

Op 'n avond zaten er een paar bekende mensen in de zaal: casting-agente Margarethe van Dam, regisseur Nico Knapper en nog iemand van *Zeg 'ns AAA*. Ze waren getipt door Alexander Pola, die op zijn beurt weer getipt was door z'n dochter Claire. Claire werkte bij de Amsterdamse *Uitkrant* en ze kende mij van *het Werkteater*. Ik was haar favoriete acteur.

Ik liep nog op krukken toen de 'AAA'-ploeg kwam kijken. Met mijn stijve poot moest ik de tango dansen met Carolien. Eigenlijk kon ik het niet, maar ik deed het toch. Wàààp, krukken aan de kant en hatsé, een schitterende manke tango. Ik klapte Carolien met een enorme smak tegen de muur. Ze vond het niet eens erg, hahaha.

De ploeg van *Zeg 'ns AAA* was overtuigd, ze wilden me hebben. Ik overlegde het met mijn vrienden: Hans, Wim Schippers en Ellen Jens. Ze zeiden allemaal hetzelfde: 'Moet je doen!'

Hoe kwam je aan die hoofdrol in De Johnsons?

Door Rudolf van den Berg, voor wie ik had gewerkt in *Zoeken naar Eileen*. Tussen Rudolf en mij klikte het zo goed dat hij me zei: 'Binnenkort begin ik aan een nieuwe film, ik wil jou voor de hoofdrol.' Maar, zoals dat wel vaker gaat, ik hoorde niets meer. Totdat, in het derde jaar *Zeg 'ns AAA*, opeens de telefoon rinkelde. Het was Rudolf en het ging over een andere film dan waar hij het destijds over had gehad. Maar toch, hij zei: 'Kenneth, ik heb hier een script. Ruud van Hemert is er mee bezig geweest, maar hij kreeg ruzie met de producenten. Nu ga ik de film doen en ik dacht aan jou.'

Laatst speelde Ruud van Hemert trouwens een gastrolletje in *We Zijn Weer Thuis*, ik heb toen toch wel weer met die gozer gelachen. 't Is nog steeds een chagrijn, maar wel een leuke chagrijn, een charmante *teringlijer*! Maar werken hoef ik zo snel niet meer met hem. Of hij moet met wel zoiets moois komen. Maar dan nog laat ik in het contract opnemen: *Als de regisseur tegen de acteur schreeuwt, vertrekt de acteur!*

Niet iedereen was even enthousiast over De Johnsons.

Ik wil niet ijdel over mezelf praten, *De Johnsons* is met een heel team gemaakt, maar ik kreeg wel grote complimenten voor mijn rol. Van allerlei mensen die de film hadden gezien. Zo van: Herdigein is rijp voor Hollywood. Da's niet niks. Maar de kritieken waren inderdaad minder lovend. Ondanks mijn hoofdrol werd ik er zelfs niet in genoemd. Peter van Bueren van *de Volkskrant* bijvoorbeeld, beschreef de film uitvoerig. Hij noemde alles en iedereen, van de art direction tot aan de kleinste discipline, maar mij niet! Ik weet niet wat het is. Misschien had het met *Zeg 'ns AAA* te maken, misschien kijkt het heilige filmwereldje nu op mij neer omdat ik televisieacteur geworden ben. Eerlijk gezegd ben ik blij met mijn tv-imago. Ik voel me het prettigst bij televisie, omdat ik in dat wereldje in elk geval niet als minderwaardig word benaderd. In de theaterwereld speelt mijn kleur mee, in de filmwereld hoor ik als televisie-afvallige niet meer bij het 'heilige' niveau. Bij de TV heb ik lekker nergens last van.

En nu? Tot aan je dood blijven hangen in Hollandse TV-rolletjes. Of koester je andere aspiraties?

Ik probeer me zeker al een jaar lang om te scholen naar de andere kant van de camera: schrijven, produceren, regisseren. Maar helaas, je omgeving blijkt daar niet op ingesteld. Je wordt als acteur gezien en je moet echt met mokers aan de slag om uit dat hokje weg te breken. Ik moet er wel aan wennen dat niet elk pad even geëffend is. In mijn acteercarrière verliep alles tot nu toe 'smooth', op ander gebied is de medewerking uiterst schaars. In Amerika verdienen acteurs als Robert Redford en Kevin Costner zoveel geld, dat ze voldoende 'money in the pocket' hebben om hun eigen regie-projecten te financieren. Ik roep wel eens: zet me ergens aan en betaal me pas als blijkt dat het project geslaagd is. Mislukt het, dan betaal je me niet. Ik wil niet via Penthouse solliciteren, maar hier moet je geduldig afwachten totdat iemand je een kans wil geven. 'Dat is het hele eieren eten', zouden ze in Suriname zeggen.

"Iets zonder uitzicht..."

SHAME & SCANDAL IN THE FAMILY

NIGEL BLUNDELL &
SUSAN BLACKHALL

1992 was, zoals Queen Elisabeth het uitdrukte, een 'Annus Horribiles' voor het Engelse koningshuis. Er was ineens volop sprake van 'shame & scandal' in de 'royal family'. Het conservatieve 'No Sex Please, We're British' was geweld aangedaan door toedoen van 'Dirty' Diana, 'Smutty' Charles, en niet te vergeten, de 'Rottweiler'...

ILLUSTRATIE: DIETER ZIEGENFEUTER

Niks geen fazanten of cricketvelden meer. Dit seizoen hebben de actievelingen van het Britse koninklijk huis zich op de alleroudste sport gestort die er maar bestaat...*S-E-X*.

De jongere generatie van jagende, schietende en vissende prinsen en prinsessen heeft zich ineens van een totaal andere kant laten zien. Een bijna niet meer te volgen serie buitenechtelijke relaties kwam op allerlei wijze in de openbaarheid, onder andere via de schunnige *Squidgy*- en *Camillagate*-tapes. Aldus bracht de jongste oogst van Britse royalty de mythe van eer en deugd binnen het Huis Windsor radicaal om zeep.

De prinselijke huwelijken gaven ons een wervelende kaleidoscoop van ontrouw, indiscretie en de onvermijdelijke ontdekkingen daarvan te zien. Het is niet zo dat de wereld in de slaapkamers van de Britse koninklijke familie werd uitgenodigd: *de wereld drong daar binnen.*

Natuurlijk, de van ontzag vervulde, nederige onderdanen van de koningin hadden intussen zelf ook al uitgeknobbeld dat prinsen en prinsessen zich niet door middel van de onbevlekte ontvangenis voortplanten. Toch mochten de Britten graag geloven dat als de royals 'het' deden, sex zich op een bovenaards niveau bevond.

Het idee dat de geïdoliseerde prinses Diana het leuk zou kunnen vinden 'om eens lekker te gaan rollebollen' was geen moment bij hen opgekomen. Nog verder van hun gedachtenwereld verwijderd was het idee dat haar man, prins Charles, de toekomstige koning van Engeland, tot waanzin gedreven kon worden door onstuimige sexuele verlangens naar een vrouw die eruitzag als zijn *moeder*!

Om de koninklijke schande nog groter te maken, werd de tweede zoon van de koningin, prins Andrew, min of meer publiekelijk horens opgezet door zijn vrouw Fergie. Verder doen er hardnekkige geruchten de ronde over de *onduidelijke* sexuele geaardheid van prins Edward, de jongste zoon. En, last but not least, ging dochter Anne er met een zeeman (!) vandoor.

Plotseling, zevenenvijftig saaie jaren na de scandaleuze troonsafstand van Edward VIII, had sex weer de kop opgestoken in huize Windsor. En o, wat was het een lelijke en gemene kop!

Maar zoals je dat met een horrorfilm soms ook hebt, kon de Britse natie haar ogen er niet van afhouden. Bijna iedereen was hopeloos verslingerd aan de scabreuze, sensationele Windsor-saga, een serie in vele afleveringen met in de hoofdrollen *Dirty Diana*, *Smutty Charles* en de *Rottweiler*... Maar, het is wel een serie waar de anders zo ijskoude Britten met verbijstering naar kijken. Het lijkt ook niet allemaal goed tot ze door te dringen, en veel sappige details gaan aan hen voorbij.

Wat heeft het Huis Windsor achter de gesloten slaapkamerdeuren nu precies gedaan? Heeft Diana haar Moeder Teresa-slipjes weggedaan (ten gunste van een Madonna-bustier)? Heeft Charlie, de man die met plantjes praat, nu eindelijk ontdekt dat er in het hoofd van zijn vrouw niet veel meer omgaat dan in diezelfde plantjes? En ja, we wisten wel dat u het zou vragen: wie is die Rottweiler? Zelfs voor degenen die de monarchie een volstrekt achterhaald instituut vinden, is het een schokkend verhaal met sinistere mysteries.

De sex-saga begint met de lieflijke, naar bloemetjes geurende dubbelgangster van Sneeuwwitje: Diana, *the princess of Wales.*

Dirty Diana geniet, zoals uit de inmiddels berucht geworden *Squidgy*-tapes blijkt (*squidgy* = 'knuffeltje'), van de overspelige aandacht van andere mannen. Terwijl ze het bed van haar man met tegenzin deelt, is ze dol op schunnige praatjes. Maar als auteurs van *Fall of the House of Windsor*, het boek waarin voor het eerst over de tapes werd geschreven, kunnen wij onthullen dat Di zulke liefdestaal niet alleen aanhoorde, maar er zelf ook wat van kan.

> Op het bandje heeft ze het over een beroemdheid uit haar omgeving van wie ze denkt dat hij bisexueel is, en dan blijkt dat prinses Diana het verschil tussen bi- en hetero niet eens weet...

De Britten werden natuurlijk geschokt door de stunteligheid van haar tegen het onnozele aanleunende telefoongesprek met haar vriendje, de handelaar in tweedehands auto's, James Gilbey.

Hij: "O *Squidgy* ('O knuffeltje'). Ik hou van je, hou van je, hou van je, hou van je."

Zij: "Jij bent de liefste van de hele wereld."

Hij: "Squidgy, kus me. (Geluid van kussen door beiden) O, is het niet geweldig, dit gevoel? Is het niet fantastisch?"

Zij: "Ik vind het zalig. ZALIG..."

En Diana weer hartstochtelijk: "Heerlijk. Zo heb ik het nooit eerder gehad. Nooit eerder..."

Toen wij een onderzoek instelden en de tapes, waar veel aan gesleuteld was, met behulp van experts in Engeland en Amerika reconstrueerden, ontdekten we veel meer dan aanvankelijk in de openbaarheid was gekomen.

Luister maar naar de allesbehalve koninklijke taal die de prinses van Wales gebruikt om, terwijl haar twee zoontjes William en Harry haar slaapkamer in en uit lopen, haar relatie met haar schoonfamilie te beschrijven: "Verdomme nog aan toe, na alles wat ik voor die klote familie heb gedaan." (*"Bloody hell, after all I've done for this fucking family."*)

Uit het gesprek blijkt dat Di en Gilbey zich volkomen bij elkaar op hun gemak voelen en op de meest intieme voet met elkaar staan. De luisteraar kan alleen maar concluderen dat dit een paar is dat een verhouding door de telefoon heeft.

Ze maken grappen over masturbatie - of "spelen met jezelf", zoals Di het noemt - en barsten in giechelen uit als Gilbey bekent dat hij "*het* al in geen 48 uur heeft gedaan".

Ook zegt de prinses bang te zijn om zwanger te worden. Gilbey stelt haar gerust: "Schat, dat kan gewoon niet gebeuren."

Di, die op school niet goed kon meekomen (ze zakte voor biologie!), weet verbazingwekkend weinig van sexuele aangelegenheden. De prinses van Wales is beschermvrouwe van AIDS-stichtingen; je kunt bijna zeggen dat ze de AIDS-bestrijding tot hoofddoel van haar leven heeft verheven. Maar op het bandje heeft ze het over een beroemdheid uit haar omgeving van wie ze denkt dat hij bisexueel is - en dan blijkt dat ze het verschil tussen bisexueel en heterosexueel niet eens weet!

Die schokkende naïviteit verrast zelfs Gilbey, die haar vervolgens een college over sexuele geaardheden moet geven.

Zij: "Hij is *een soort* heterosexueel..."

Hij: "Je bedoelt iets anders dan heterosexueel, schat. O Squidgy, je weet toch wel wat heterosexueel is?"

Zij: "Nee."

Hij: "Jij en ik. Dat is heterosexueel."

Experts, die de bandopname voor het eerst hoorden, waren snel van de echtheid overtuigd. Maar wie had de opname gemaakt? En waarom?

Was de *Squidgy*-tape het werk van radio-amateurs die aan het scannen waren en door stom toeval op dit intieme gesprek stuitten? Of zat er een afdeling Smerige Zaakjes van de Britse geheime dienst achter, of zelfs het paleis?

We hebben alle theorieën grondig onderzocht. Iedere expert die wij om zijn mening vroegen, achtte het onwaarschijnlijk dat een scanner, zoals radioamateurs hebben, is gebruikt om Diana's liefdesgesprek uit de lucht te plukken. Britse en Amerikaanse stemmendeskundigen, mensen van veiligheidsdiensten, politie en de FBI zeggen allemaal dat het gesprek professioneel is afgetapt aan Diana's kant van de lijn.

Zo'n theorie lijkt wel erg op de plot van een James Bond-film en we werden in het begin dan ook uitgelachen met ons verhaal. Maar alras kwamen er nieuwe bewijzen.

Zoals bijna de hele wereld inmiddels weet, werd Dirty Diana met haar ondeugende telefoonverkeer overschaduwd door de nog grotere sensatie van *Smutty Charles*, wiens telefoongesprekken ook op een bandje bleken te staan. Op de zogeheten *Camillagate*-opname ontpopt de troonopvolger van het Brits Imperium zich als een man die zijn ware sexualiteit pas laat in zijn leven heeft ontdekt. Ondanks zijn vierenveertig jaren benadert hij sex met het enthousiasme van een

schooljongen vol vunzige gedachten. Hij verwoordt zijn hartstocht op aanschouwelijke wijze min of meer met het verzoek om als *tampon* gereïncarneerd te worden - om maar zo dicht mogelijk bij de vrouw te zijn naar wie hij altijd heeft verlangd...

Die vrouw is Camilla Parker Bowles, echtgenote van een legervriendje van de prins. De troonopvolger heeft in zijn verleden dames bij de vleet gehad, maar bij geen van hen voelde hij zich ooit zo sterk een echte man als bij de vrouw die al twintig jaar zijn vriendin is, Camilla - die van de kattige Di de veelzeggende bijnaam *Rottweiler* kreeg.

Ze hadden een hartstochtelijke verhouding, maar koningin Elisabeth en prins Philip achtten Camilla niet geschikt voor de troon. Zij was geen *queen-material*. Vergeet niet dat dit de tijd van vóór Fergie was: een prins hoorde met *een maagd* te trouwen. Wat er bovenin zat, deed er niet toe. Wat beneden zat, wèl.

Na de gedwongen afwijzing door de prins van Wales, trouwde Camilla met een 'veilige' carrière-officier en stapte Charles met Diana in het huwelijksbootje. Maar zijn oude vlam bleef een schaduw over hun echtelijke geluk werpen. Charles en Camilla hielden het contact aan, zowel in het openbaar als privé. Na vijf jaar huwelijk met Diana hield de prins het voor gezien en keerde hij naar zijn eerste liefde terug.

Niet veel buitenstaanders konden vermoeden dat de eens zo knappe jonge troonopvolger zijn mooie vrouw had versmaad voor een niet meer zo piepjonge vrouw, die qua uiterlijk veel van zijn moeder weg heeft. Hij en Camilla wakkerden het vuur weer aan in de huizen van vrienden - en zelfs in Charles' en Diana's eigen landhuis Highgrove. De prinses vermoedde wel iets, want telkens wanneer ze op de 'redial'-knop van hun telefoon drukte, kreeg ze Camilla aan de lijn. Toch ging het clandestiene liefdespaar uiterst voorzichtig te werk.

Gedurende bijna zeven gevaarlijke jaren hielden Charles en Camilla hun verhouding geheim, ook voor haar man. Toen kwam de affaire aan het licht door de beruchte bandopname met de telefonische intimiteiten. Ontkenningen, ook van de kant van het paleis, mochten niet meer baten.

Naar verluidt werd het telefoongesprek, dat een koninklijke reputatie verwoestte, gevoerd op de avond van 18 december 1989, twee weken voor de al even beruchte *Squidgy*-opname. Net als de *Squidgy*-tape bleef het bandje meer dan twee jaar uit de publiciteit. Charles sprak door middel van een draagbare telefoon met Camilla, terwijl hij na een dienstreis door Wales in het landhuis van een vriend in bed lag. Zij bevond zich kennelijk op het honderden hectare grote landgoed van haar man, een paar honderd kilometer van hem vandaan (maar wel, hoe gemakkelijk, slechts vijfentwintig kilometer van Charles' eigen landgoed in het zuidwesten van Engeland vandaan!).

De geliefden fluisterden elkaar intimiteiten toe en spraken over een ontmoeting die ze een paar dagen later in het huis van een vriend zouden hebben. Op die dag zouden prinses Diana en Camilla's man, brigadier Parker Bowles, ieder in hun eigen huis in Londen zijn. Zo te horen was het een van de vele telefoongesprekjes die het paar in de loop van de jaren had gevoerd om een ontmoeting af te spreken.

"Druk op *de tiet*, liefste," zei Charles tegen Camilla, doelend op de ontvangstknop van het toestel.

Zij: "Hmm. Jij weet altijd precies wat je met je handen moet doen."

Hij: "O hou op! Ik wil met mijn handen over je heen, helemaal over je heen, van boven naar beneden, en in en uit..."

Zij: "Oh...!"

Hij: "Vooral in en uit." En later in het gesprek: "Het probleem is dat ik je meermalen per week nodig heb."

Zij: "Hmm, ik ook. Ik heb jou de hele week nodig, de hele tijd."

Hij: "O God, kon ik maar *in* je broek leven

> Is er nou niet één Britse prins die zich niet met vrouwen in de nesten werkt? Ja.., de jongste zoon van de vorstin, *Unsteady Eddie*. Die wordt maar zelden in het gezelschap van vrouwen gezien

of zoiets. Dat zou de zaak een stuk gemakkelijker maken!"

Zij (lachend): "Waar wou je in veranderen - in een slipje? (allebei lachen) O, je komt vast terug als slipje."

Hij: "Of, wat God verhoede, als een *Tampax*. Dat zou net mij weer moeten overkomen!" (lachen)

Zij: "Je bent volkomen getikt. (lacht) O wat een zalig idee."

Hij: Dat moet natuurlijk mij weer overkomen: door een w.c. gespoeld te worden om altijd en altijd maar door te gaan, draaiend en draaiend, nooit zinkend."

Zij (lachend): "O liefste!"

Hij: "Totdat de volgende doorkomt."

Zij: "Of misschien kun je als *doos* terugkomen."

Hij: "Wat voor doos?"

Zij: Een doos Tampax, dan kun je gewoon doorgaan."

Voor het Britse publiek waren dit ongehoorde, tegen de borst stuitende onthullingen. Voor Charles waren ze uiterst vernederend. Binnen de kortste keren was hij de risée van elke Britse borreltafel.

Camilla en hij hadden de volgende originele manier om hun gesprekken te beëindigen:

Zij: "Dáág, druk op de knop."

Hij: "Ik ga nu op de tiet drukken."

Zij: "Goed, liefste. Ik wou dat je op de mijne drukte."

Hij: "God, wat wou ik dat ook graag. Harder en harder."

Gedurende het gesprek van 1574 woorden bezwoer Charles haar twee maal zijn liefde en stelde zij elf keer dat ze van hem hield. Hij noemde haar zeven keer 'liefste'; Camilla noemde hem achttien keer 'liefste'. Hij nam ongeveer negentien keer afscheid van haar.

Deze zes minuten prietpraat zijn fascinerend om naar te luisteren, maar ze roepen dezelfde vragen op als de *Squidgy*-tapes: Wie maakte de bandopname en waarom werd deze in de openbaarheid gebracht? Wie luisterde de toekomstige koning en koningin van Engeland af?

Omdat beide bandjes van hoge kwaliteit waren, kunnen we de mogelijkheid van een toevallige afluisteraar wel uitsluiten. Net als de *Squidgy*-tape is *Camillagate* vermoedelijk een heruitzending van een draadloos telefoongesprek. Alle sporen wijzen naar de Britse geheime dienst (MI5, de werkgevers van James Bond) en Scotland Yards geheimzinnige Special Branch. Beide organisaties houden discreet toezicht op de privé-levens van de leden van het koninklijk huis. Geheim agenten volgen al hun bewegingen, in het belang van hun eigen veiligheid en die van de staat. Een derde spionageclub met de expertise en technologie om telefoongesprekken af te luisteren, is het 'Government Communications Headquarters' in Cheltenham, dat nauw met de Amerikaanse 'National Security Agency' samenwerkt.

Van alle zijden wordt met categorische ontkenningen gereageerd. Maar niemand die iets van de Britse veiligheidsdiensten weet gelooft ze op hun woord, en voor het eerst geloofden parlementsleden ze ook niet. Ze hieven een gehuil aan als de wolven in goedkope spookverhalen.

Diana voelde zich eindelijk in het gelijk gesteld. Ze had altijd al beweerd dat haar schoonfamilie uit een stelletje verknipte sukkels bestond. Ze besefte wel dat ze nu misschien nooit tot koningin zou worden gekroond, maar daar stond tegenover dat haar man zich zo in de nesten had gewerkt, dat hij het koningschap waarschijnlijk ook wel kon vergeten.

Overigens had Diana, inmiddels eenendertig jaar, al besloten dat ze geen koningin wilde zijn. En wat nog belangrijker is: ze is vastbesloten om de man die ze haat nooit koning te laten worden. Daarentegen heeft ze het vurige verlangen om haar oudste zoon William tot de volgende Britse monarch te laten kronen - en het ziet er zo langzamerhand naar uit dat zij haar zin krijgt.

Als sukkel Charlie over de hele wereld wordt uitgelachen, bevindt hij zich in goed koninklijk gezelschap. De tweede zoon van de koningin, Andrew, de hertog van York, is een bombastische schertsfiguur die de beschamende titel *Hoorndrager van de Eeuw* verdient. De oorzaak van zijn schande, zo weet de hele wereld,

is zijn eigenzinnige vrouw Sarah 'Fergie' Ferguson.

Foxy Fergie, de tut die de smaak van de glamour te pakken kreeg, is een vrouw die niet zonder een man in haar leven en in haar bed kan. Haar vrijgezellenjaren bracht Sarah Ferguson in Zwitserland door, waar ze overdag over de ski-hellingen omlaag suisde en 's nachts haar reputatie waarmaakte als de vurige, roodharige meid die van het ene feest naar het andere ging. Dat gebeurde allemaal in Verbier, Zwitserland, de scene van de coke snuivende, dope rokende, champagne zwelgende, partnerruilende jet-set. Jarenlang leefde ze daar met playboy en autocoureur Paddy McNally, die wèl met haar naar bed ging maar het gewoonweg vertikte om met haar te trouwen.

In tranen zette ze hem aan de kant, waarna ze door prinses Diana aan een grotere, zij het misschien niet betere vangst werd voorgesteld: Di's zwager, de knappe maar niet al te snuggere en saaie marineprins, de 'hertog van Pork'. Maar Di's koppelarij - ze wilde alleen maar een vriendin met wie ze de verveling van het paleisleven kon verdrijven - liep helemaal verkeerd.

Toen ze in 1986 met Andrew trouwde, was Fergie absoluut nog niet van haar breuk met Paddy hersteld en was Andrew nog van streek omdat zijn vader hem gedwongen had met de soft-porno actrice Koo Stark te breken. In het begin konden Randy Andy en Foxy Fergie hun handen bijna niet van elkaar afhouden. Ze waren pasgetrouwd en waren bovendien allebei een wild en intensief sexleven gewend. Maar toen begon hun pret in bed te vervelen. Fergie klaagde later tegen vrienden dat haar man zijn reputatie als *Randy Andy* ('Geile Andy') niet kon waarmaken.

Toen we research voor ons boek deden, stuitten we op een bizar verhaal dat Fergie's frustratie misschien ten dele kan verklaren. Toen Andy als marineofficier diende, deed zijn schip eens het Caraïbische eiland Barbados aan, waar hij een week lang een avontuurtje had met de dochter van een baron, het extraverte fotomodel Vicki Hodge. Vicki, ouder en meer ervaren dan Andy, vond de jongen onvolwassen en "een beetje suf".

Erger was iets eigenaardigs dat ze ontdekte toen ze voor het eerst naar bed gingen. Later zou ze onthullen dat de vluchtige verhoudingen van prins Casanova met vorige vriendinnetjes in meer dan één opzicht *vluchtig* waren geweest. Schromelijk tekortschietend qua uithoudingsvermogen, had Andrew nu eindelijk lessen in het liefdesspel gekregen van een teleurgestelde vriendin, die had geconstateerd dat hij veel te snel klaarkwam en eigenlijk nauwelijks presteerde.

Deze vrouw stelde de prins voor zijn enthousiasme te bekoelen door tijdens het liefdesspel te tellen, alsof hij schaapjes telde. Leuk idee misschien, maar wat Vicki zo irritant vond, was dat de prins *hardop* telde!

Maar in die gelukzalige week op Barbados trainde Vicki haar prins in andere, minder metronomische methoden om hun sexuele stoeipartijen meer op marathons dan op sprints te laten lijken. En na acht verbazingwekkende dagen, koos een dankbare Andy met een glimlach op zijn gezicht weer het zeegat!

Toch was zijn ervaring, opgedaan met schoonheden als Vicki Hodge en Koo Stark, niet genoeg om de ogen van de begerige Fergie constant te laten fonkelen. Toen het eerste vuur was gedoofd, beseften de jonggehuwden dat ze niets met elkaar gemeen hadden. Hij bracht steeds meer tijd met de jongens door. En zijn vrouw ook...

Eerst kwam Steve Wyatt, een knappe Texaanse playboy die enthousiast van het leven wist te genieten en die - volgens andere vriendinnen - in bed voor niemand onderdeed. Fergie was smoorverliefd. Terwijl marineofficier Andy de zeven zeeën bevoer, ging Wyatt er met zijn vrouw vandoor. Ze gingen samen op vakantie in Noord-Afrika en Zuid-Frankrijk, waar Steve werd gefotografeerd met zijn armen om het naakte dochtertje Beatrice van Fergie en Andy heen.

Fergie had de tijd van haar leven, totdat er een eind aan de verhouding kwam doordat allerlei mensen van het ene in het andere bed sprongen. Volgens gepubliceerde berichten begonnen de moeilijkheden met haar vader, majoor Ronnie Ferguson, koninklijk polomanager en habitué van massagesalons. Blijkbaar zag Fergie het buitenechtelijke sexleven van haar vader door de vingers, want als hij bij haar op bezoek was, mocht hij een logeerkamer met een vriendinnetje delen. Maar toen majoor Ron ontdekte dat dezelfde vriendin het ook nog met Fergie's vriend Steve Wyatt deed, kwam er een eind aan de affaire van de hertogin en de Texaan.

Ongeveer in diezelfde tijd werd tot prins Andrew's afschuw de foto van zijn dochter Beatrice met de vriend van zijn vrouw, Wyatt, gepubliceerd. In de ogen van de hele wereld was hij nu een pathetisch geval, een zogeheten *hoorndrager, a cuckold* zoals de Engelsen zeggen, een man wiens vrouw liefdesbetrekkingen met een ander onderhoudt. Omdat hij zijn eigen vrouw niet onder controle had, moest zijn vader, prins Philip, Fergie bij zich laten komen voor de uitbrander van de eeuw.

Diep vernederd nam ze zich voor de koninklijke familie te verlaten. Maar wilde ze in alle stilte vertrekken? Wilde ze beloven zich voortaan als een braaf meisje te gedragen? Geen denken aan!

De te schande gemaakte hertogin van York beschikte nu over informatie die explosieve gevolgen voor het Huis Windsor kon en kan hebben. De drieëndertigjarige moeder van twee kinderen liet weten dat als ze geen gunstige scheidingsregeling kreeg, haar 'memoires' een fortuin waard zouden zijn. Wat ze nu nodig had, was een financieel adviseur. En zo verscheen de kalende Johnny Bryan, vriend van Steve Wyatt en ook uit Texas afkomstig, op het toneel.

Zelfs de meest door de wol geverfde royalty-journalisten konden eerst niet geloven dat Fergie het lef had om het met haar financieel adviseur aan te leggen. Toch nodigde ze hem in haar echtelijke woning, *SouthYork*, uit, een monument van slechte smaak, dat voor meer dan tien miljoen dollar door haar schoonmoeder voor haar en Andrew was gekocht. Fergie nodigde hem ook in een van de twaalf slaapkamers uit. Hij werkte, speelde en at met de hertogin, terwijl de suffe Andrew in zijn eentje diepvriesdiners zat te eten op zijn studeerkamer.

Pas toen er stiekem foto's werden gemaakt van Bryan, die bij het zwembad van hun liefdesnest aan de Rivièra aan Fergie's teen zoog, beseften de koningin en haar domme zoontje dat ze beetgenomen waren. Daarom is de drieëndertigjarige Andy nu weer bij Mammie terug.

Is er nou niet één Britse prins die zich niet met vrouwen in de nesten werkt? vraag je je misschien af. Het antwoord is: Ja, de jongste zoon van de vorstin, *Unsteady Eddie*. Die wordt maar zelden in het gezelschap van vrouwen gezien.

Zijn vader probeerde een man van prins Edward te maken, eerst door hem bij de mariniers te doen (hij ging in tranen weg) en toen door hem te dwingen met aantrekkelijke jonge meisjes uit te gaan. Bijna niemand trapte daarin - zeker niet de meisjes in kwestie. In feite is de theatrale prins, die zich graag extravagant mag kleden, eerder asexueel dan homosexueel. Het is triest maar waar: ook nu hij 29 is, slaapt hij nog met zijn teddybeer in zijn oude kinderkamer.

Naast al die doetjes hebben de koningin en prins Philip ook een kind dat alle lef, ondernemingslust en daadkracht bezit waar het de rest aan ontbreekt. Philip ziet dat kind als zijn 'favoriete zoon', het kind dat koning had moeten zijn - maar dat helaas nooit kan worden. De reden? Ze is een vrouw!

De onstuimige Anne, de paardeprinses, is verreweg het meest sexy lid van het Huis Windsor. Anne had een hele rist vriendjes voordat ze met legerkapitein Mark Phillips trouwde, die de bijnaam *Foggy* had omdat hij dik en zweterig is. Maar na hun huwelijk begon ze hem zo tam te vinden, dat ze zelfs troost zocht bij een van de rechercheurs die haar bewaakten.

Brigadier Peter Cross van het 'Royal Protection Squad' beweert dat hij een "bijzondere relatie" met de prinses had. Hij en Anne zaten vaak samen op de trap van haar landhuis, en dan stortte ze haar hart bij hem uit. In een manuscript dat hij aan Britse kranten aanbiedt, beweert hij dat ze voor hun clandestiene ontmoetingen het bescheiden nieuwbouwhuis van een collega van hem gebruikten. Een van Peter Cross' interessantste beweringen was dat hij zo dicht bij de prinses stond, dat hij de eerste was die ze na de geboorte van haar dochter Zara in 1991 vanuit het ziekenhuis belde.

VERVOLG OP PAGINA 108

FILM

'Alive' is een film met een even simpel als weerzinwekkend gegeven. Overlevenden van een vliegramp in de Andes zijn gedwongen lijken te eten, simpelweg om niet van de honger om te komen. Wie een kannibalistisch bloedbad verwacht, komt bedrogen uit. 'Alive' is een emotioneel zeer schokkende film. Letterlijk een 'menselijk' drama.

Alexandra de Jong

Als de gedachte aan het zien eten van menselijk vlees u misselijk maakt (en dat neem ik u niet kwalijk), en u daarom besluit deze film links te laten liggen, maakt u een grote fout. U mist namelijk een ijzersterke rolprent.

Het op ware gebeurtenissen gebaseerde *Alive*, over een vliegramp in de Andes, toont op meeslepende wijze hoe mensen, die zowel lichamelijk als geestelijk tot over de rand van het onvoorstelbare zijn gedreven, hun noodlot doorstaan, trotseren, en uiteindelijk zelfs overwinnen.

Inderdaad, deze mensen slagen daarin door tot consumptie van dode medepassagiers over te gaan. Maar *Alive* (gebaseerd op de bestseller van Piers Paul Read) is zeker geen goedkope, kannibalistische *extravaganza* geworden. Geen van de overlevenden neemt de buitengewone en gruwelijke beslissing ook op een gemakkelijke manier. Vragen over menselijke waardigheid, geloofskwesties, moraal en ethiek rijzen op. Vragen waarop in het ijzige Andesgebergte eenvoudigweg een ander antwoord moet worden gegeven dan wanneer iemand ze je op een filosofische manier in een warme huiskamer stelt, met in de buurt een rijk gevulde koelkast. Je kunt gewoonweg geen *72 dagen* overleven op alleen een paar chocoladerepen...

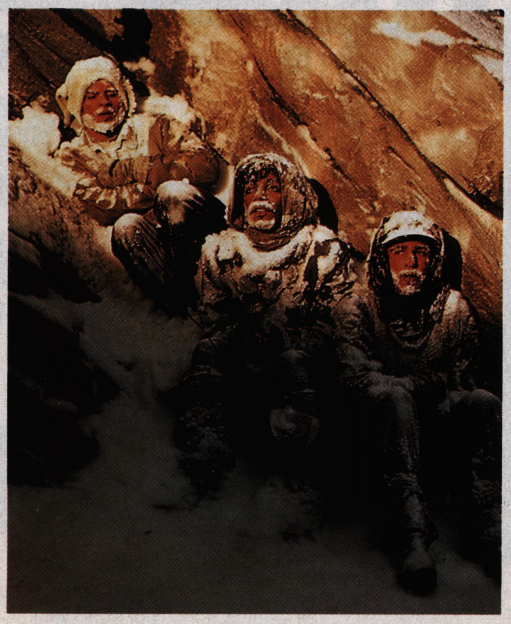

In oktober 1972 reist een studenten rugbyteam uit Uruguay samen met wat familieleden naar Chili, om daar een wedstrijd te gaan spelen. Als de film begint, zien we het team in het vliegtuig zitten. Ze hebben onderling veel lol. Het is echt ouwe-jongenskrentenbrood. De camera toont ons ondertussen adembenemende shots van de omgeving waar het vliegtuig zich bevindt; de gekartelde, ijzige pieken van het Andesgebergte, gletsjers glinsterend in de zon, grijze en ruige rotspartijen, verblindende sneeuwstormen - hier zie je de natuur in al zijn afschrikwekkendheid, naaktheid maar ook schoonheid. De meeste passagiers lijken zich niet bewust van het uitzicht, of beter gezegd: van de even fascinerende als kille dreiging van de bergtoppen. Het is veel te gezellig in het vliegtuig.

Dan gebeurt het... De zon verduistert, wolken versluieren de bergtoppen in een dikke mist. De piloten kunnen zich niet meer oriënteren, de rugbyspelers stoppen met lachen. Turbulentie slingert het toestel heen en weer, mensen beginnen te bidden. De piloten proberen wanhopig het vliegtuig omhoog te krijgen, maar tevergeefs. Er wordt hysterisch gegild en geschreeuwd als het vliegtuig over de bergen stuitert, z'n staart verliest, dan de ene vleugel en vervolgens de ander. Passagiers worden via de achterkant van het vliegtuig naar buiten gezogen, met stoel en al, en verdwijnen voor altijd in de ijzige afgronden van het onherbergzame gebied. Na wat een eeuwigheid lijkt, komt het voorste gedeelte van het vliegtuig tot stilstand, als een gelitteken romp zonder ledematen. De hoogte waarop de cabine ligt, is 10.000 voet (zo'n drie kilometer hoogte). Dit is *Het Dak Van De Wereld*, waar temperaturen beneden de 0 graden liggen en de lucht ijl is. Een omgeving waar niets leeft, en niets groeit. Enkele passagiers leven nog, de meesten, zijn dood, sommigen, half dood.

Na 72 dagen, eindelijk gered!

Van alle rolprenten over vliegtuigrampen die ik de afgelopen jaren heb gezien, is dit de best verfilmde vliegtuigcrash die ik ooit aanschouwde. Het realisme ervan - de pure verschrikking die werkelijk een golf van afschuw door de zaal jaagt -, maakt dat je je vertwijfeld vasthoudt aan de leuning van je stoel. Even vergeet je gewoon dat je in de bioscoop zit. En dat is in dit geval *geen* plezierige ervaring.

Vervolgens ontpopt *Alive* zich als een perfect geconstrueerde studie van de menselijke natuur. Het is bijvoorbeeld interessant om te zien hoe de passagiers zonder ook maar enige discussie de captain van het rugbyteam als leider aanvaarden, en dan, als de nood steeds groter wordt, er als vanzelf een andere, natuurlijke leider naar voren treedt. Iemand die de kwaliteiten heeft die op dát moment het hardst nodig zijn.

De instelling van het groepje overlevenden is van meet af aan practisch. Ze rantsoeneren het beetje voedsel dat er nog is, uit de stof van de stoelen worden dekens gesneden, ze zorgen voor een veilige schuilplaats en ze verwijderen de

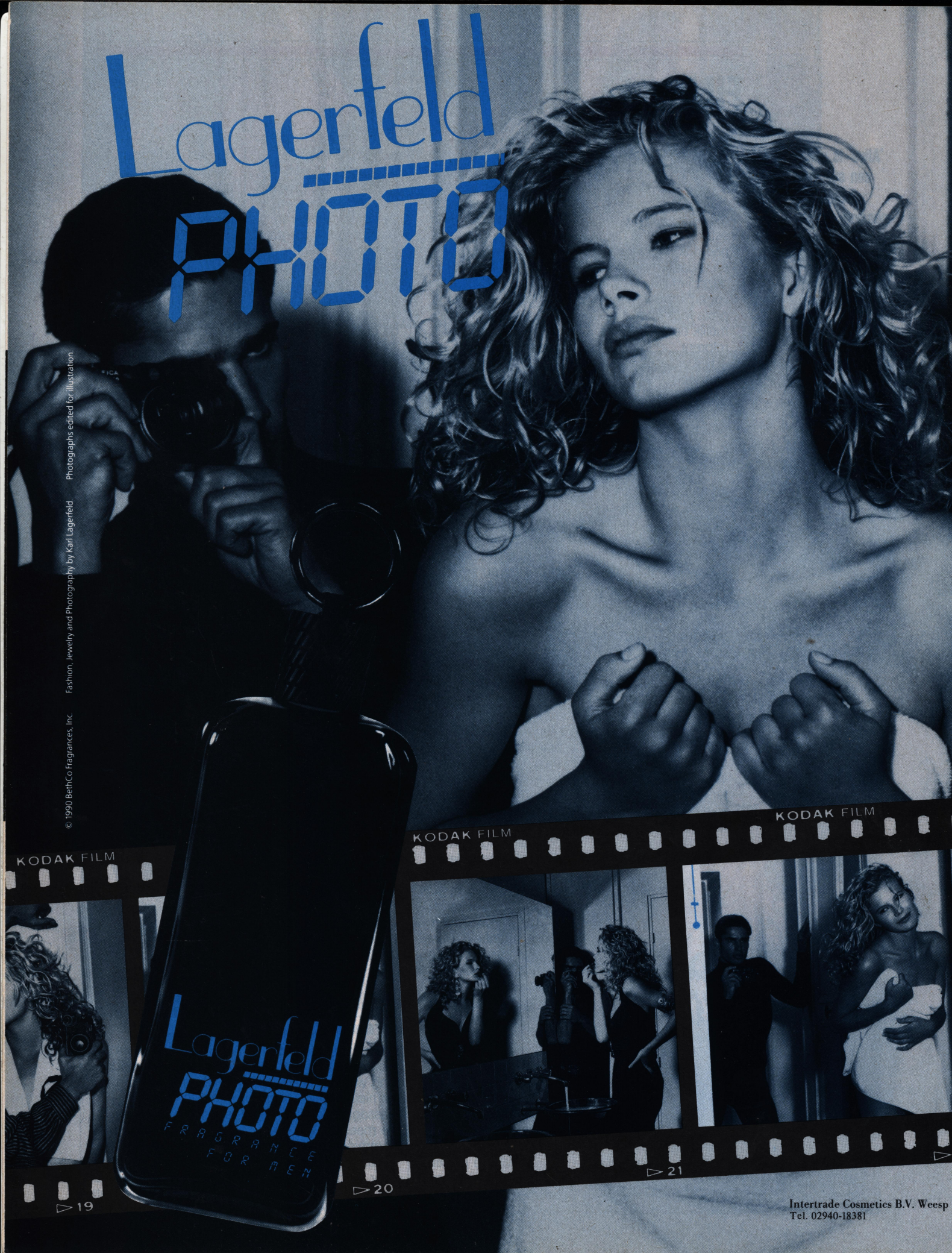

Intertrade Cosmetics B.V. Weesp
Tel. 02940-18381

doden. De reactie op de situatie is bij eenieder verschillend. Sommigen leggen zich bij hun lot neer, anderen maken grappen, anderen tonen kracht en weer anderen worden waanzinnig.

Alive is vooral een verhaal over *hoop*. Hoop is er als de passagiers nog rekenen op hulp van buitenaf; die hoop wordt vernietigd als ze op een gerepareerde radio horen dat de zoekacties naar hen worden gestaakt; hoop herleeft weer als het groepje besluit zelf een uitweg te zoeken in de witte woestijn van sneeuw; die hoop wordt weer de grond ingeslagen als blijkt dat dit geen enkele zin heeft. Hoop raakt als het ware ook bedolven door een lawine, die nog meer levens kost. Hoop wordt uiteindelijk ook beloond, Voor sommigen althans...

Hoewel de hele groep indrukwekkend acteert, springen twee acteurs er uit: Ethan Hawke (*Dead Poets Society*) als de geboren leider van de groep, en Josh Hamilton als zijn bondgenoot.

Het eerste weekend dat *Alive* in Amerika in de bioscoop te zien was, werd deze rolprent van regisseur Frank Marshall nummer drie in de rij van best bezochte films. Welverdiend. En naar verwachting. Wat ik echter niet verwacht, is dat-ie op het KLM-*inflight-menu* zal staan, het filmprogramma tijdens transatlantische vluchten.
(Tekst: Gabrielle Barth)

PETER'S FRIENDS

Na elkaar tien jaar niet gezien te hebben, herenigen zes oude studievrienden zich vlak voor oudejaarsavond. Locatie is het statige Engelse landhuis dat Peter (Stephen Fry) van zijn vlak daarvoor overleden vader erfde. De verwachtingen zijn bij alle invité's hooggespannen, het moet een als vanouds knallend feestweekend worden. Alleen, in die tien jaar tijd is er veel veranderd. Ten eerste zijn er diverse partners meegekomen naar dit reünie-achtige weerzien.

Het huwelijkse leven heeft bijvoorbeeld op Andrew (Kenneth Branagh) een fiks stempel gedrukt. Hij is ongelukkig getrouwd met een hoofdrolspeelster uit een televisieserie. De dame in kwestie is een soort persiflage op Joan Collins en Jane Fonda. Continu met haar uiterlijk en figuur bezig, op een zowat lachwekkende manier. Losbol Sarah (Alphonsia Emmanuel) neemt op haar beurt een getrouwd, dom en ongemanierd vriendje mee dat al net zo oversext is als zijzelf.

Roger en Mary zijn de enige twee van de oude studentenclub die na hun studietijd samen bleven en getrouwd zijn. Maar ook zij dragen een trieste nasmaak aan de afgelopen jaren met zich mee. Maggie (Emma Thompson, die onlangs voor haar rol in *Howard's End* een Oscar ontving) geeft acte de présence in haar eentje. Zij is een ietwat eigenaardig en eenzaam type. De grootste rijkdom in haar leven is haar kat. Het arme beest zit thuis omringd door foto's van haar zodat hij haar niet al te erg hoeft te missen. En Peter, van Peter kan eigenlijk helemaal niemand hoogte krijgen. Hij heeft ondanks zijn intelligentie nooit carrière gemaakt, is - na een aantal onduidelijke relaties - naar het lijkt celibatair gaan leven en probeert het zijn gasten op een zo krampachtig mogelijke manier naar de zin te maken. Al met al geen perfecte atmosfeer om in samen te zijn. En, dat blijkt dan ook al snel. Woordenwisselingen, ruzies en depressies zijn aan de orde van de dag in het oude landhuis. Totdat de nare sfeer op 31 december om vijf voor twaalf 's avonds zijn climax bereikt. En dan doet Peter een mededeling die eenieder weer met beide benen op de grond zet. Die iedereen weer de betrekkelijkheid van zijn eigen problemen laat inzien. Op zo'n moment blijkt ook weer dat - ondanks het verstrijken der tijd - de vriendschap van de groep van zes nog even hecht en diep zit is als vroeger.

Waar *Peter's Friends* in het begin nog vol zit met humor en komische situaties, is het einde van de film nogal voorspelbaar en beduidend minder sterk. De jonge en zeer getalenteerde Kenneth Branagh, verantwoordelijk voor de regie en produktie van deze film, leverde eerder wel eens fraaier werk af. Maar ondanks deze minpuntjes, is *Peter's Friends* toch geen onaardige film.

NOWHERE TO RUN

Deze rolprent is bedoeld om van een van Hollywoods meest geliefde *harde jongens*, de Belg Jean-Claude Van Damme, een absolute allround ster-acteur te maken. Grote vraag: kan de *Muscles from Brussels* deze uitdaging aan? Filmmaatschappij Columbia heeft in elk geval alle vertrouwen in hem en liet hem een contract voor drie films tekenen. En nu, onder de paraplu van een èchte filmmaatschappij, zal Van Damme zich moeten waarmaken. Vluchten kan niet meer. Het is nu erop of eronder.

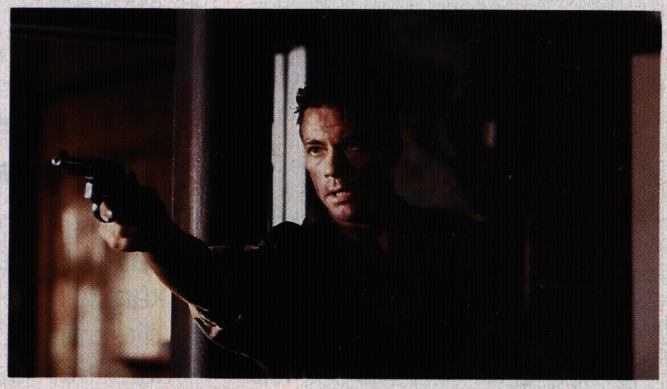

Ik geloof in het eerste, al is déze film zeker geen meesterwerk. Van Damme speelt Sam, een gevangene die op transport wordt gesteld. Hij ontsnapt, in een scène die qua choreografie en snelheid gelikt in elkaar steekt. Voortvluchtig, zoekt hij een schuilplaats op een stuk grond dat blijkt toe te behoren aan Clydie, een jonge weduwe (Rosanna Arquette; en haar twee kleine kinderen.
Hij wordt al snel ontdekt door Mookie, het zoontje van Clydie, dat op zoek is naar óf E.T. óf een nieuwe vader, wie er zich ook maar als eerste meldt. In no-time wordt Sam een vriend van de familie, en als vanzelf raakt hij daardoor betrokken bij de problemen tussen Clydie en Franklin Hale (Josh Ackland), een even machtige als gewetenloze project-ontwikkelaar, die zijn zinnen heeft gezet op Clydie's land en van geen "nee" wil horen.

Hoewel aarzelend - Sam kan zich als voortvluchtige geen aandacht permitteren -, pakt hij de heldenrol op als hij een paar kleerkasten van Hale een gevoelig lesje geeft. En als Van Damme lesgeeft, komt de boodschap altijd goed over! Door tussen Clydie en Hale te gaan staan, slaagt Sam erin óók tussen Clydie en haar vriendje te gaan staan, simpelweg door tussen haar lakens te glijden. Aangezien dat 'vriendje' echter de plaatselijke sheriff is, en Sam een ontsnapte gevangene, zit er voor hem al snel niets anders op dan zo gauw mogelijk zijn biezen te pakken. Maar terwijl hij op zijn motorfiets de horizon tegemoet rijdt, daarbij Clydie en de kinderen aan de schoftenstreken van Hale overlatend, is het net alsof je op het witte doek hoort fluisteren: "*I'll be back!*, ik kom terug..."

En inderdaad, gebukt onder gewetenswroeging, koerst Sam richting een kruispunt (hoe subtiel symbolisch, nietwaar?), denkt eens heel diep na, en rijdt vervolgens alsof hij The Lone Ranger zelf is zelfverzekerd terug richting Clydie, de kids, en niet te vergeten, de bende van Hale.

Nowhere to Run is een mengeling van een romantisch drama en een actiefilm. Verliefdheid, jaloezie, spijt, maanverlichte nachten en tranen, gekruid met scènes waarin Sam paarden uit een brandende stal redt, een catastrofe met een gastank voorkomt en een assortiment zware jongens een gelaatsverandering doet ondergaan, door hun neuzen tot bloedige pulp te slaan.

Bericht aan regisseur Robert Harmon:
- Heel goed om die kerel niet in die hooivork te laten vallen.
- Wat voortaan echt niet meer kan: een Van Damme die met zijn duim de zijkant van zijn kin krabt, om ons duidelijk te maken hoe diep hij nadenkt.
- "*Au revoir, fucker*" haalt het gewoon niet bij bijvoorbeeld *Make my day* of *Hasta La Vista, baby.* (Tekst: Gabrielle Barth)

MOJO

VERVOLG VAN PAGINA 84

titels. Daarnaast zijn er op dit moment zeven bedrijven van samenwerkende impresario's aan Mojo Concerts gelieerd: *Giezenaar Management BV* (dossier 189467, KvK Rotterdam) van Ben Giezenaar, *W.S. Venema Management BV* (dossier 189456, KvK Rotterdam) van Willem Venema, *Big Eyed Beans BV* (dossier 235195, KvK Amsterdam) van Carlos van Hijfte, *See/Hear Management BV* (dossier 194064, KvK Rotterdam) van Gilles Huygen, *John Mulder Beheer BV* (dossier 92597, KvK Utrecht) van John Mulder, *Ga Verder Naar Barteljorisstraat BV* (dossier 30862) van Jan-Roel Bisschop en *Vanmeelis Management BV* (dossier 33845, beide KvK Delft) van Paul van Meelis. Verder participeert Mojo Concerts volgens de toelichting op het jaarrapport van 1991 in diverse vennootschappen: Ramakers en Visser nemen o.a. voor acht procent deel in *Club Roxy BV*. De rekeningen-courant in deze transactie is betaald door Waltzing Mathilde BV. Uit de deelneming in *Van Hoorn Company Music & Entertainment BV* (Lochem) en *Produktion Design Utrecht Holland BV* (van de reeds genoemde Utrechter John Mulder; van de wereldberoemde dranghekken) wordt in 1991 een resultaat geboekt van ruim een ton.

Wat anno 1993 overblijft, is een, voor buitenstaanders bijna ondoordringbaar zakelijk netwerk (zonder een greintje 'sixties-mentaliteit'), dat volgens Ramakers juist uit de grond is gestampt om de zaak "overzichtelijker" te maken. "En niet omdat Mojo zich schuldig zou maken aan financiële malversaties."

Het labyrint van bv's roept bij Penthouse echter een ander beeld op. Zeker na de jaarbalansen erop nageslagen te hebben. Op deze verplicht te deponeren winst- en verliesrekeningen wemelt het namelijk van de rekeningen-courant tussen de BV's onderling, waardoor het voor derden bijna onmogelijk wordt er achter te komen wat er bij Mojo nu exact aan de strijkstok blijft hangen.

Ook de huidige jaaromzet van Mojo vereist enig puzzelwerk. Léon Ramakers verstrekt Penthouse een formule om de omzet globaal te becijferen: "Tel het aantal toeschouwers van onze best bezochte concerten bij elkaar op, vermenigvuldig dit getal met de prijs van een concertkaartje en tel er dan nog eens tien miljoen bij op."

Zo gezegd, zo gedaan: In de zomermaanden van 1992 organiseerde Mojo negen concerten in de Kuip in Rotterdam, met een capaciteit van 46.000 (betalende) bezoekers. Volgens stadiondirecteur Van der Vegt was de Kuip in 1992 negen keer uitverkocht: vier concerten van Dire Straits, twee avonden met Michael Jackson als hoofdgerecht en verder optredens van gitaarvirtuoos Eric Clapton en pianist/performer Elton John, de hardrockers Guns n' Roses en Genesis. In het totaal dus 414.000 bezoekers. Maal (gemiddeld) vijfenvijftig piek per verkocht concertkaartje, geeft een bruto-recette van 22.8 miljoen gulden.

Tel daarbij op het aandeel van sportpaleis Ahoy (capaciteit 20.800 oren; 10.400 concertgangers), waar Mojo jaarlijks tussen de veertig à vijftig optredens organiseert. Toch goed voor maximaal 520.000 bezoekers. Vorig jaar huurde Mojo het complex vijftig keer af. Natuurlijk was het niet telkens *fullhouse*, maar met een geschatte gemiddelde bezetting van zeventig procent (totaal dus 364.000 bezoekers), zitten we volgens Mojo-directeur Ramakers aan de veilige kant. Wat een bruto-omzet oplevert van ruim 20 miljoen gulden.

Daarnaast organiseert Mojo (naast de levering van bands aan festivals als Pinkpop, waarin Ramakers en Visser sinds 1987 een belang hebben van 50 procent) jaarlijks nog een bijna oneindige reeks kleinere concerten in het Neerlandse clubcircuit: van *Vera* in Groningen tot *De Effenaar* in Eindhoven, van *Het Paard* in Den Haag tot *Willemeen* in Arnhem. In totaal verzorgt Double You zo'n vijfhonderd optredens, groot en klein, totaal uitverkocht of voor drie man en een paardekop. "Deze lange termijn investering (er werken vijf man fulltime aan Double You) kost ons ruim twee ton per jaar," aldus Ramakers.

> Geloof het of niet, maar wij haten allebei de financiële kant van de zaak," stelt de directeur. "Onze kop staat daar niet naar; wij zijn er per ongeluk in verzeild geraakt. Al die bv's zijn niet ons idee

"Alles bij elkaar was Mojo in 1992 goed voor een bruto omzet van ruim 50 miljoen gulden. Daarbij moet wel aangetekend worden dat onze omzet meestal voor meer dan de helft wordt behaald uit optredens in het Feyenoord Stadion. Maar het kan verkeren: in 1991 werd er bijvoorbeeld niet één keer geconcerteerd in de Kuip. Dat was een wat minder jaar voor ons. Maar ach, we zijn 'n gezond bedrijf. De afgelopen tien jaar hebben we, voor zover ik weet, geen verlies meer geleden," aldus directeur Ramakers, die een bloedhekel heeft aan harde cijfers en het succes van Mojo het liefst stelselmatig wenst te relativeren.

Berry Visser is daarin veel opener. Hij beaamt dat met 1992 een uitstekend concertjaar is gepasseerd. "Een van onze topjaren, absoluut. Ook de vooruitzichten voor dit jaar liegen er niet om. Guns n' Roses, U2, Springsteen. Allemaal voor meerdere dagen uitverkocht."

Penthouse: Mojo timmert dus aardig aan de weg. Is er een reden aan te geven voor jullie succes?

Visser: Wij zijn op tijd begonnen, denk ik. Wij konden er 25 jaar geleden totaal onbevangen en onervaren instappen. Dat is nu ondenkbaar, onmogelijk. Ik ben begonnen zonder één cent, heb jarenlang gewerkt zonder geld. Met schulden, deurwaarders, leningen met woekerrente. En dan maar hopen dat je het terugverdiende. De bedragen zijn heel anders geworden. Je praat nu over tonnen, miljoenen. Ga daar maar aan staan als onervaren beginner.

Penthouse: Zijn jullie slimmer, gehaaider, of grotere gokkers dan de concurrentie?

Visser: *Approach* is ons toverwoord; de benadering. En: wat je belooft, moet je nakomen. Dat schijnt nogal bijzonder te zijn in ons vak. Wij zien onszelf als een soort intermediair tussen artiest en publiek. Naar de artiest toe proberen wij te doen wat ze verlangen. En wij nemen ons publiek serieus.

Penthouse: Enig idee hoe het komt dat Nederlanders steeds vaker en massaler concerten bezoeken?

Visser: Ik heb daar niet echt een verklaring voor. Misschien omdat ze waar voor hun geld krijgen. Nederland is natuurlijk een popland, internationaal georiënteerd. Maar het bezoekersaantal loopt niet parallel met de cd-verkoop, hoewel je dat wel zou verwachten. Daar is geen peil op te trekken. Van Prince worden bijvoorbeeld meer kaartjes dan cd's verkocht. Maar andersom zijn er ook genoeg voorbeelden voor handen. Live spelen en op een plaat spelen zijn kennelijk twee verschillende zaken.

Penthouse: Die volgepakte stadions wekken bij de buitenwacht de indruk dat Visser en Ramakers op een onuitputtelijke goudmijn zitten?

Visser: Ten onrechte. Natuurlijk verdienen wij eraan, maar lang niet zoveel als iedereen denkt. Na aftrek van alle kosten krijgen wij maximaal vijftien procent. Een relatief klein percentage, waarvoor we een behoorlijk risico aangaan. Alles is gerelateerd aan de recette en berekend volgens vaste percentages. Handjeklap komt niet meer voor. Vroeger, in de tijd van Lou van Rees, wel. Dan kon je een artiest kopen voor 40.000 gulden, zonder de vraag wat de entree was en waar het concert zou plaatsvinden. Tegenwoordig werkt alles met zogeheten *breakdowns*. Aan het doorfaxen van die begrotingen, hebben we bijna een dagtaak. Je faxt wat je voor een kaartje vraagt en wat de kosten zijn die eraf gaan. Op basis van wat er netto overblijft, de zogenoemde *netleft*, wordt dan een garantie gevraagd en ontvangt Mojo een percentage. Als het dus niet loopt, zit 't voor de helft vol, dan hebben wij een enorme strop. Weet je waar onze winst zit? In de stoelen links en rechts achter het Ahoy'-podium, of op de moeilijk te verkopen plaatsen op de tweede ring van de Kuip. Eén catastrofe in het Feijenoord-stadion betekent voor ons dat er een heel jaar de mist in gaat. Om voor twee dagen een concert te organise-

ren in een stadion, ben je meer dan één miljoen gulden kwijt aan kosten; huur, verzekering, catering, Buma-rechten, podium, zo'n 1000 man personeel. Dat is los van wat je betaalt voor de artiest. In feite moet je dus met uitverkochte stadions werken, wil je wat verdienen. Dat is tot dusver bij ons heel redelijk gelukt. Maar soms loopt het ook bij ons maar net goed af. It's all in the game.

Penthouse: Je moet de markt op de een of andere manier dus kunnen inschatten. Is dat het moeilijkste facet van het impresario-vak?

Visser: Da's inderdaad de kunst. De lol en het spannende ook. Iets onderschatten is ook niet goed. Dan doe je het weer fout naar de artiest. Eigenlijk is het altijd een gok. En daar is dus het succes van de onderneming van afhankelijk.

Penthouse: Moet je een kenner zijn van de muziek die je op het podium wilt brengen?

Visser: Ja, maar voornamelijk om het publiek te kunnen inschatten. Heb je een Ahoy' nodig of kun je het met Paradiso af? Zonder affiniteit met de muziek zou ons werk heel abstract worden. Dan kan je geen verplichting aangaan van ik weet niet hoeveel geld, en dan maar zien. We zijn erin meegegroeid. Je ziet de reactie van het publiek, je bekijkt het concert. En dan vraag je je al af: hoe zou het de volgende keer kunnen zijn. Je houdt de cd-verkoop in de gaten, vraagt links en rechts om meningen en legt je oor te luister bij platenmaatschappij en de man in de straat. Dat proces is niet helemaal te definiëren. Maar tot nu toe is onze score behoorlijk.

Penthouse: Jullie besluiten gezamenlijk of een contract wordt aangegaan voor een concert. Wat nu als de een het ziet zitten en de ander niet? Tossen jullie er dan om?

Visser: Uiteindelijk gebeurt het gewoon. Dan komt er een soort besluitvorming. Het komt eigenlijk nooit voor dat we lijnrecht tegenover elkaar staan. Er zitten nuances in. De laatste jaren trekt Léon trouwens meer en meer de kar. Hij runt de tent, dus neemt ook steeds vaker beslissingen in zijn uppie.

Penthouse: Nederland is voor internationale tour-organisatoren 'de Poort naar Europa' geworden, mede door jullie pionierswerk. Word je daardoor anno '93 slapend rijk van, of moeten er nog steeds bergen verzet worden om een megaster naar Nederland te krijgen?

Visser: Nee, de sterren melden zich aan. Produkties naar Nederland halen is al een stuk lastiger. Hoofd Produktie John Mulder en zijn team zijn wat dat betreft van onschatbare waarde voor ons. Wat die allemaal weten op te bouwen, grenst aan het ongelooflijke. Je hebt je inkoop, maar je hebt ook het produktionele gedeelte. Dat is een van onze succesvolste pijlers naar de artiesten toe.

Penthouse: Waar komt de naam Mojo eigenlijk vandaan?

Visser: Will Lutz, een van de jongens met wie ik in het cabaret zat, kwam ermee. Het komt uit het bluesnummer *I've Got My Mojo Working* van componist Muddy Waters. Het betekent zoiets als: 'Ik laat mijn gevoelens spreken'. Een Mojo is eigenlijk de naam voor een geluks-amulet. Iets wat je draagt om het kwade af te wenden: 'When you got the mojo, brother, when you're on the inside, the world is fantastic' (Robert Stone). Mojo is een voodoo-begrip uit de blueswereld in New Orleans. Je komt het tegen in meer bluesnummers.

Penthouse: Om in de popmuziek te blijven: In het nummer *LA Woman* van The Doors zingt Jim Morrison (ook wel Mister Mojo genoemd) het zinnetje 'Get your mojo rising', waarbij mojo staat voor 'mannelijk geslachtsdeel.' Mojo is ook Amerikaanse *slang* voor narcotica; morfine om precies te zijn. Mojo als opium voor het volk...?

Visser: Ach: what's in a name. Ik ben er in ieder geval nog steeds heel blij mee.

Penthouse: In tegenstelling tot andere impresario's geven jullie er de voorkeur aan zo weinig mogelijk naar buiten te treden. Jullie schuwen normaliter elke vorm van publiciteit: geen foto's, geen sappige anekdotes over de vaak bizarre eisen van gecontractueerde sterren, geen zelfverheerlijking. Léon Ramakers vertelde dat jullie als de dood zijn voor het 'Harry Mens-effect'.

Visser: Inderdaad. Het eerste wat zo'n 'impresario' doet, voordat hij ook maar één concert georganiseerd heeft, is als een speer naar de pers rennen en zichzelf op de borst kloppen. Want oh, hij vindt zichzelf zó geweldig en wil zó graag op de foto. Daar passen wij voor, doen daar niet aan mee. Wij zien er de noodzaak niet van in voortdurend op de voorgrond te treden. Wij zijn een dienstverlenend bedrijf. En het is voor de klant niet relevant wie daar achter zitten. Het draait uiteindelijk om de artiest. En Mojo is er voor de artiest.

Penthouse: Eind 1991 heb je een serieuze poging ondernomen om zelf erkenning te krijgen als artiest. Onder het pseudoniem Dorian Gray maakte je als zanger/componist de door de pers goed ontvangen cd *Rebecca*, die bij Sony werd uitgebracht. De concertpromotor, die zich altijd zo onopvallend mogelijk tussen de sterren heeft voortbewogen, wilde het eens van de andere kant bezien. De impresario als popster. Bevalt dat?

Visser: Het is een vicieuze cirkel. Ik ben begonnen als pianist in het Mojo-cabaret. Daar schreef ik teksten voor en we traden op. Vervolgens ben ik in de organisatiesfeer gekomen, maar het zelf muziek maken heeft mij nooit losgelaten. En daar leg ik mij nu meer op toe. Al heb ik popster worden nooit als een ideaal gezien. Ik ben introvert, een twijfelaar. De angst om te falen is net zo groot als de angst voor succes.

Penthouse: Op 1 januari 1992 is je persoonlijke BV uit Mojo Concerts getreden. Is je functie binnen het bedrijf daarmee ook gewijzigd?

Visser: Ik heb een stap terug gedaan. Ik ben nu adviseur, inderdaad directeur af. Mijn aandelenpakket is teruggebracht. Dat muziek maken is heel dualistisch, maar valt niet te stoppen. Het moet eruit. Ik heb geen keus. Ik ben toch blij dat ik het aangedurfd heb. Het is weer een nieuwe uitdaging. Zeker geen hobby. Dat zou decadent zijn. Ik zoek toch erkenning.

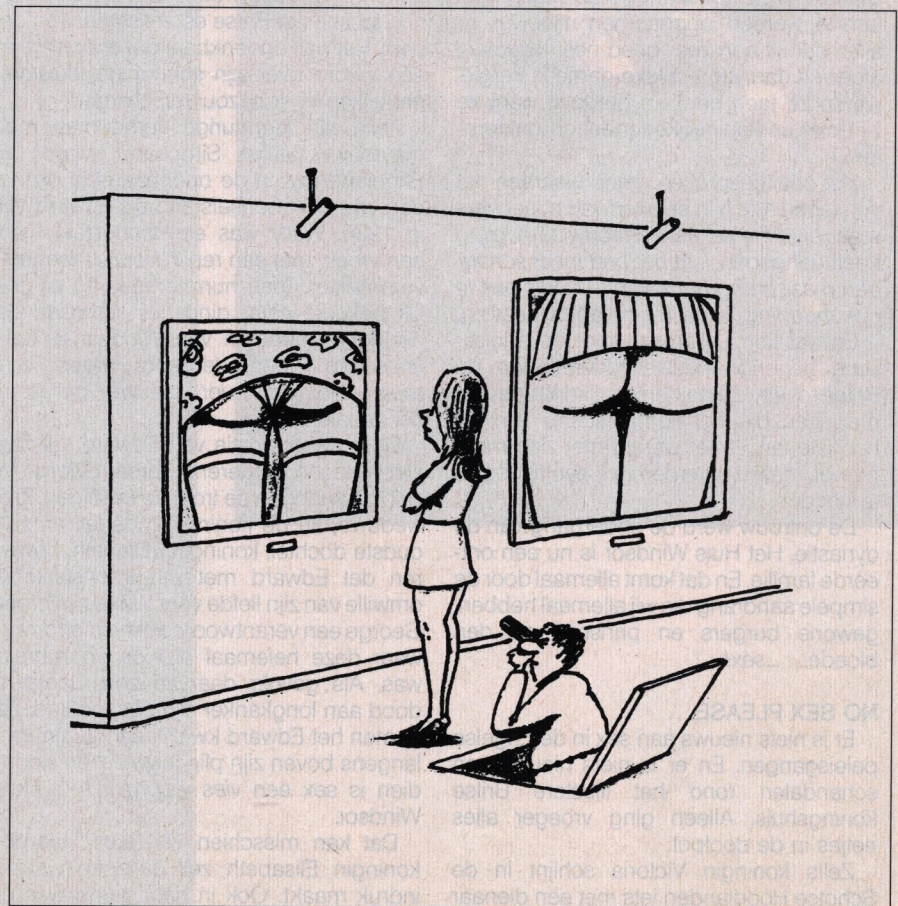

SHAME & SCANDAL

VERVOLG VAN PAGINA 102

Kapitein Mark liet zich trouwens ook niet onbetuigd - hij kreeg een vaderschapsproces van een aantrekkelijke Nieuwzeelandse lerares aan de broek. Blijkbaar had hij haar een tijdlang volop rijlessen en geld gegeven!

Anne zelf moest de schijn van huwelijkstrouw opgeven toen een stapel vurige liefdesbrieven van haar en haar nieuwe vlam, kapitein-luitenant-ter-zee Tim Laurence, in verkeerde handen viel. De 42-jarige prinses werd het eerste kind van koningin Elisabeth dat een scheiding kreeg - een procedure van vier minuten. Afgelopen Kerstmis verving ze de saaie Foggy door matroos Tim. De eenvoudige ceremonie werd in Schotland voltrokken omdat de koningin - hoofd van de Church of England - natuurlijk niet kon goedkeuren dat haar dochter ten zuiden van de grens hertrouwde.

Zo te zien is het dus toch nog goed gekomen met Anne. Toch is er duidelijks iets mis, wanneer in een gezin vier van de vier kinderen een rampzalig liefdeleven hebben. Populaire psychologen zoeken naar een oorzaak, en sommigen vragen de Britse natie: "Wat kun je van de onderdanen verwachten als zelfs de leden van het koninklijk huis niet het goede voorbeeld geven?"

De Britten zijn snobs van het zuiverste water. Maar de sexuele discretie die altijd binnen het Huis Windsor heeft bestaan, is verdwenen toen gewone burgers als Diana, Fergie en Mark in de koninklijke familie werden opgenomen. Hoewel ze allemaal uit een zeer goed nest kwamen, afgezien dan van het luxe-dametje Fergie, waren ze toch gewone burgers, want ze zijn niet uit koninklijke lendenen ontsproten.

Het onuitgesproken credo waaraan het vorstenhuis zich in eeuwen van hypocriete maar discrete sexuele ontrouw zorgvuldig heeft gehouden, *laat het bed maar schudden maar breng het koninklijk huis niet in opschudding*, is niet meer van toepassing.

En dat komt allemaal door de egoïstische, begerige nieuwe generatie van de Britse royalty. Ze pakten de rijkdommen en privileges die het lidmaatschap van de hoogste familie ter wereld met zich meebrengt, maar weigerden zich aan de regels te houden.

De ontrouw werd de ondergang van de dynastie. Het Huis Windsor is nu een onteerde familie. En dat komt allemaal door de simpele aandrang die wij allemaal hebben, gewone burgers en prinsen van den bloede... *...sex!*

NO SEX PLEASE...

Er is niets nieuws aan sex in de Engelse paleisgangen. En er is niets nieuws aan schandalen rond het illustere Britse koningshuis. Alleen ging vroeger alles netjes in de doofpot.

Zelfs koningin Victoria schijnt in de Schotse Hooglanden iets met een dienaar in kilt te hebben gehad. Het is nooit bewezen. Maar haar zoon Bertie, de latere koning Edward VII, was minder bekrompen als het op zijn sexleven aankwam.

De oude koningin zag niet veel in zijn morele gehalte en heeft wel eens uitgeroepen: "Hoe jammer ik het ook vind, ik kan nooit naar hem kijken zonder te huiveren."

Hoewel de Engelse society van Bertie's sexuele uitspattingen op de hoogte was, kwam er niets in de kranten. De Britten bleven ook in het ongewisse over de diep duistere geheimen van Bertie's oudste zoon, die prins Eddy werd genoemd. Edward, hertog van Clarence, oudoom van de huidige koningin, hield er zulke eigenaardige nachtelijke gewoonten op na, dat hij er serieus van verdacht wordt *Jack the Ripper* te zijn. Eddy heeft nooit op de troon gezeten. Volgens Buckingham Palace overleed hij aan longontsteking; in werkelijkheid was het hersenbeschadiging ten gevolge van syfilis.

Eddy's jongere broer werd in 1910 als George V tot koning gekroond. Er heersten toen nogal wat anti-Duitse sentimenten en hij was zo verstandig de naam van de Britse koninklijke familie van het Huis Hanover en het Huis Saksen-Coburg-Gotha in 'het Huis Windsor' te veranderen. Maar het koninklijk gedrag veranderde niet tegelijk met de naam. De vele verhoudingen van George's troonopvolger Edward brachten het afbrokkelende Huis Windsor bijna voorgoed tot instorten.

Edward's sexuele avonturen met een groot aantal vrouwen waren al legendarisch in society-kringen maar werden geheim gehouden door een samenzwering tussen het Britse establishment en de pers. Het was ondenkbaar dat er ook maar één woord over zijn schunnige, duistere praktijken in druk zou verschijnen.

Zelfs zijn langdurige verhouding met mevrouw Wallis Simpson kwam in Engeland pas in de openbaarheid op de dag van zijn troonsafstand als Edward VIII in 1936. Wally was een bonestaak van een vrouw met een reputatie als mannenverslindster. Toen hun verhouding eindelijk bekend werd, ging het echtpaar als hertog en hertogin van Windsor in ballingschap - en de pers moest zijn mond houden over nieuwe geheime schandalen.

Door de abdicatie van Edward VIII zag zijn verlegen, stotterende broer George VI zich gedwongen de troon te bestijgen. Zijn weduwe, nu de koningin-moeder, en zijn oudste dochter, koningin Elisabeth, beweren dat Edward met zijn troonsafstand omwille van zijn liefde voor Wallis zijn broer George een verantwoordelijkheid opdrong waar deze helemaal niet op voorbereid was. Als gevolg daarvan zou George's dood aan longkanker zijn bespoedigd. Ze namen het Edward kwalijk dat hij zijn verlangens boven zijn plicht stelde, en sindsdien is sex een *vies woord* in het Huis Windsor.

Dat kan misschien verklaren waarom koningin Elisabeth zelf altijd zo'n stijve indruk maakt. Ook in haar jeugd was er nooit iemand die vond dat ze sexy was. Ze is oud geworden in een volledig isolement, kon haar kinderen zelden echte genegenheid tonen en had een man die haar ook nooit veel genegenheid toonde.

Het gonst al tientallen jaren van de geruchten dat prins Philip een groot aantal verhoudingen heeft gehad. Terwijl de koningin haar kinderen voorhield dat ze deugdzaam moesten leven, luidde Philip's credo: *Als ze je maar niet betrappen*. De Britse pers heeft nooit diep in het geheime leven van Philip de Griek gespit. Maar de koningin weet wat hij heeft uitgespookt en schijnt zich daar niet druk om te maken. Per slot van rekening slapen ze al tientallen jaren niet meer in één bed - iets waarover het Britse publiek zich verbaasde toen een indringer zich toegang tot de slaapkamer van de koningin verschafte en haar daar alleen aantrof.

Toch is het een keer gebeurd dat de koningin ingreep. Dat was toen ze ontdekte dat haar man een begerig oog op haar mooiere zusje Margaret had laten vallen. Er volgde een emotionele ruzie, en toen heeft Margaret er ook nogal wat uitgegooid over Philip's vroegere avonturen. Ze zeggen dat het daarna nooit meer helemaal goed gekomen is tussen de zussen.

Prinses Margaret heeft altijd geloofd dat Philip's jaloezie haar geluk in de weg heeft gestaan. Ze moest haar hartstocht jarenlang bedwingen doordat ze geen toestemming kreeg om met luchtmachtkolonel Peter Townsend te trouwen. Philip had een grote stem in die beslissing.

Margaret trouwde ten slotte met fotograaf Tony Armstrong-Jones, die de fantasietitel Lord Snowdon kreeg. Nadat hij zijn plicht had gedaan en Margaret van twee kinderen had voorzien, moest het echtpaar een bittere echtscheidingsprocedure doormaken.

Daarna liet Margaret zich een beetje gaan. Ze nam een jong vriendje, de society-hovenier Roddy Llewellyn. Ze introduceerde hem in haar geheime leven temidden van de Britse nietsnutterige rijkaards. Hij introduceerde haar bij zijn wat minder exotische vrienden - en een tijdlang had ze er lol in om rond te hangen bij een stel marihuana rokende hippies in een commune in de heuvels van Wales.

Nimmer zal een vooraanstaand lid van een koninklijk huis zich onder armoediger condities te ruste hebben begeven. Er was maar één bed in de hele boerderij, en dat was gereserveerd voor de prinses en haar minnaar. Ze ging altijd vroeg naar bed en na een discreet aantal minuten volgde Roddy. Op een avond zette een ander lid van de groep een bandrecorder voor hun slaapkamerdeur -"omdat ik een prinses wilde horen piepen!"

De stevig drinkende en rokende prinses Margaret volgt de huidige sexuele perikelen in het koninklijk huis met woede en jaloezie. Misschien mag zij zich wel gelukkig prijzen. Want als het 'piepen' goed was opgenomen, zou dat de eerste koninklijke hijg-tape aller tijden zijn geweest!

LISA

Lisa Brisol. Engelse. Op 24 oktober 1968 in Manchester geboren, 1.76 meter lang, professioneel model en mannequin en amateur schilderes. Ze heeft kunstgeschiedenis gestudeerd aan de universiteit van Londen en weet zich in haar werken geïnspireerd door de Renaissance. Dat Lisa zelf ook een begerenswaardig *objet d'art* is, uitgevoerd in de klassieke maten 90-60-90, ziet u nu in Penthouse.

FOTOGRAFIE:
BYRON NEWMAN

Natalie

Liggen haar artistieke dromen in het Italië van de 15e en 16e eeuw, Lisa is in andere opzichten helemaal een kind van deze tijd. Ze is gek op house-parties, waar ze zich al dansend urenlang uitleeft op de dreunende beat, verslindt pizza's ("gelukkig zonder ook maar een grammetje aan te komen"), gaat graag op safari in Afrika ("om, voor het te laat is, nog alle dieren in het wild te zien") en heeft een hartgrondige hekel aan geweld-dadige films, saaie mannen ("gáááp"), patat met mayo en in de file staan.

Het geluk vinden, betekent voor mij een succesvolle expositie houden van mijn eigen werk, en de man vinden die mij stimuleert in het houden van het leven, de liefde en van elkaar.

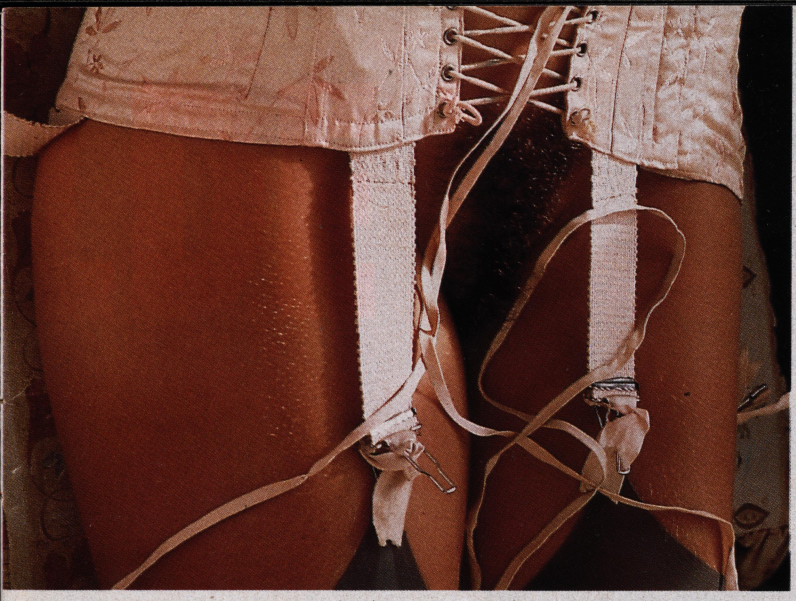

Lisa heeft als sterrenbeeld Schorpioen, volgens astrologen het zinnelijkste teken van de dierenriem. Hartstocht is hún terrein. Ze kennen er de hoogste toppen van, maar ook de diepste dalen. Een relatie met een Schorpioen is altijd opwindend en avontuurlijk, maar zeker niet van gevaren ontbloot. Of zoals Lisa het zegt: "Mijn liefde is onvoorwaardelijk. Wie het waagt mij te bedriegen, kan beter naar een heel ver land emigreren."

ERIC PEUTE II

VERVOLG VAN PAGINA 38

alles aan om de geruchten zo sappig mogelijk te houden. En dan durft hij ook nog te zeggen dat het heel vreemd is dat ik niet door kogels ben geraakt en daardoor nog in het verdachtenbankje zit! Hoe haalt hij het in zijn hersens? De man, met wie ik mijn leven zou delen, is vermoord! En hij...

Penthouse: Hoe is het nu met je?

Weijergang: Nog steeds zwaar. 't Gaat een stuk beter, dat wel. Het is natuurlijk heel lang heel slecht met me gegaan. Van die fobieën heb ik het meeste last. Vroeger was ik er eentje van aanpakken en ik kan de hele wereld aan: nu durf ik niets meer in m'n eentje, door alles wat ik heb ervaren. Toch moet ik verder. Dat is wat m'n nieuwe psycholoog zegt, hè: "Je moet niet overleven, maar vèrder leven." Langzaam kan ik wel wat meer afstand nemen tot wat er is gebeurd. Misschien zelfs dat als de politie mij nu onder hypnose brengt, ik het er wel goed vanaf kan brengen. Toentertijd mislukte die hypnose, omdat ik zo vreselijk gespannen was. Heel af en toe werk ik niet alleen maar omdat het financieel moet, maar ook omdat ik het nu weer een beetje leuk kan vinden. Liesbeth Hendrikse, hoofdredactrice van Elle, heeft enorm voor me geknokt. Een èchte vriendin, ze is me blijven stimuleren boven alles toch door te gaan met mijn carrière. Maar verder ben ik grijs, zeg maar: ook een beetje dood. Mijn hele emotionele gevoel ligt door de war, m'n kijk op mensen, op de wereld, is dusdanig aangetast dat ik er af en toe reuze gedeprimeerd van raak."

Voordat Peggy Weijergang bij Elle werkte, was ze in dienst bij AvantGarde. Ze zegt met Peute in die periode weinig contact te hebben gehad. De job bij AvantGarde had ze, zegt ze, "niet aan haar man's, zullen we maar zeggen 'goede kennis', te danken".

Weijergang: Dat Gerard en Peute elkaar kenden was puur toeval. Ik kwam via een andere connectie bij AvantGarde terecht. Het blad was toen net door Peute en zijn partner, Peter van Barneveld, aan een andere uitgeverij verkocht, de Brabantse Audax Groep van Jacques de Leeuw (o.a. ook Aktueel, Weekend, Esquire-red.) Ik trad dan ook niet bij Peute, maar bij Audax in dienst. Ik had met Peute, die na de verkoop wèl de advertentie-acquisitie voor het blad is blijven doen, weinig contact. Wel had ik dagelijks met Aernoud Oosterholt te maken, Peute's latere compagnon in de AvantGarde-agenda's. Met Aernoud had ik, toen hij nog bij AvantGarde Magazine werkte, een bijzonder hechte band; een vreselijk aardige, zeer correcte jongen. In het Penthouse-interview beticht Peute Oosterholt van mismanagement en fraude. Ook toen ik dat las, kon ik mijn ogen nauwelijks geloven.

Niet alleen Peggy Weijergang geloofde haar ogen niet; óók de betrokken Aernoud Oosterholt dacht aanvankelijk aan gezichtsbedrog, toen hij Peute's aantijgingen in Penthouse ontwaarde. Oosterholt schreef de Penthouse-redactie een vier kantjes tellende protestbrief.

In het bekende Vinkeveense restaurant La Résidence treffen we de man die, op z'n zwakst uitgedrukt, de 'doorn in het oog' mag worden genoemd van het huidige liefdeskoppel Eric Peute-Patty Brard. Oosterholt, in 1986 afgestudeerd als jurist, is kort gelokt en onberispelijk gekleed. Hij spreekt net zo keurig als de vouwen in zijn broek gestreken zijn. Toch bekent hij: "Ik liep langs de kiosk, pakte de Penthouse uit het schap, met de naam van Peute op de cover, las diens uitspraken over mij en dacht: verdomme!"

"Sinds Peute zijn hart aan Brard heeft verpand," zo stelt Oosterholt, "is het gedonder aan de gang. Peute heeft zich minimaal 1,7 miljoen gulden uit onze gemeenschappelijke BV onrechtmatig toegeëigend. Pure diefstal, waarvoor ik moest bloeden. En nu durft die man *mij* een fraudeur te noemen. Ik pik dat niet!"

> Ik liep langs de kiosk, pakte de Penthouse uit het schap, las Peute's uitspraken over mij en dacht: verdomme...

Even terugblikken: In 1988 trad Aernoud Oosterholt toe tot de redactie van AvantGarde. Er was sprake van grote spanningen binnen de staf van het maandblad, die onder meer leidden tot het vertrek van hoofdredactrice Cila van der Ent. Oosterholt werd tot waarnemend hoofdredacteur benoemd, een functie die niet alle medewerkers van AvantGarde hem gunden. Naast zijn werkzaamheden voor het maandblad hield Oosterholt zich ook bezig met het verzorgen van de produktie van de AvantGarde-schoolagenda's. In 1989 maakte Oosterholt een keuze; hij legde zijn functie als hoofdredacteur neer en zette samen met de vroegere eigenaar van AvantGarde Magazine, Eric J. Peute, een aparte BV op, 'AvantGarde International Stationery', voor de bekende AvantGarde schoolartikelen en -agenda's, die niet door Peute waren meeverkocht aan Audax. Dat wil zeggen: Peute mocht van eigenaar Jacques de Leeuw de naam AvantGarde in licentie gebruiken om de schoolartikelen op de markt te brengen.

Oosterholt dacht samen met Peute een dikke boterham te kunnen gaan verdienen. Maar helaas...

Oosterholt: In februari 1992 escaleerde de relatie tussen Peute en mij in een ware oorlog. Aanvankelijk ging alles prima. Peute's bemoeienissen met de BV gingen niet verder dan drie of vier gesprekjes per jaar. Eén keer in de maand kwam Carla, een meisje dat bij Peute op kantoor werkte, keurig de rekeningen ophalen, die werden ingeschreven en, zo goed of slecht als dat ging, betaald. Tot er plots sprake was van forse tekorten op de rekening-courant, veroorzaakt door Peute.

Penthouse: U bedoelt dat Peute, zonder u daarvan op de hoogte te stellen, plotseling veel geld begon op te nemen van de bankrekening van jullie BV?

Oosterholt: Ja. Hij had zowel privé geld opgenomen als geld overgemaakt naar BV's die aan hem bleken toe te behoren. Toen ik hier achter kwam en hem vroeg wat dat te betekenen had, stelde hij dat ik me niet ongerust hoefde te maken. Alles zou weer in balans worden gebracht, want hij stond op het punt zijn aandelen in AvantGarde International Stationery BV aan de distributeur van onze artikelen, Esveha, te verkopen. Het geld van de aandelen-verkoop, zo zei hij, zou de opgelopen tekorten *in één keer gladtrekken*. Peute wilde onze samenwerking stoppen en het wat rustiger aan gaan doen. Hij had een aantal tegenslagen te verwerken gehad, zoals de misluke AvantGarde kledinglijn, en wilde zich alleen nog maar concentreren op de verkoop van advertenties voor het magazine, een klus waar Jacques de Leeuw hem voor had ingehuurd. Helaas verliep de verkoop van Eric's aandelen niet geheel conform plan. Esveha had weinig trek in het overnemen van het enorme rekening-courant-tekort. Maar dat hoorde ik pas maanden later.

Penthouse: U bent jurist. Dat betekent dat ik mag aannemen dat u uw hersens op een rijtje hebt. Had u niet in de gaten dat Peute jullie BV aan het leegtrekken was?

Oosterholt: Ik had aanvankelijk geen enkele reden om aan Peute's integriteit te twijfelen. Hij had een naam hoog te houden; hij was *Mister AvantGarde*. En hij had zijn blad na een perfecte 'deal' aan Jacques de Leeuw verkocht; daar was niets mis mee. Bovendien vormden de AvantGarde-schoolartikelen een prima concept om in een eigen onderneming te stoppen. Toen we aan onze samenwerking begonnen, was alles heel duidelijk: Ik bracht nieuwe ideeën in, al mijn contacten in de drukkers-, litho- en lay-out-wereld en ik zou de dagelijkse produktie op me nemen. En Eric bracht de drie bestaande AvantGarde-agenda-titels in: *Girls*, *Boys* en *Hollywood*, plus het contact met Esveha. In december 1989 werd de onderneming een feit. En binnen twee jaar brachten we een fantastisch pakket van zo'n vijftien verschillende agenda-titels op de markt. Onze formule werkte: Ik was de kapitein op het schip, Eric de reder op afstand. Hij wilde de baas blijven over de boekhouding, ik deed al het andere werk. Geen probleem, er was sprake van een groot onderling vertrouwen. De zaken gingen goed. Totdat zijn geldhonger gigantisch groot werd en de boel volledig de soep indraaide.

Penthouse: Waarom werd zijn geldhonger zo groot? Had dat te maken met de komst van Patty Brard in zijn tot dan vrijgezelle leven?

Oosterholt: Nou, het is wel frappant dat een aantal dingen gelijktijdig verliepen, ja. Vanaf half '91 sjouwde Peute plotseling kruiwagens, kruiwagens en nog eens kruiwagens geld de tent uit. Zonder zich te storen aan het feit dat-ie daarmee de hele onderneming in gevaar bracht en daarmee ook *mijn* bestaan, plus dat van vier werkneemsters.

Penthouse: Volgens Peute stuurde hij AvantGarde International Stationery BV gewoon nota's voor door hem geworven reclame-deals. Hij acquireerde met een derde BV advertenties voor de agenda's, zo vertelde hij ons, en bracht die werkzaamheden in rekening.

Oosterholt: Ho. Stop. Da's een leugen. Peute bracht de laatste twee jaar niet meer dan twee of drie klanten binnen, zo'n vijf procent van het reclamegeld. De overige 95% haalde ik binnen. Peute, noch zijn BV's hadden recht op de grote sommen geld die aan onze BV zijn onttrokken. Toen ik najaar 1991 merkte dat er door zijn manipulaties tekorten ontstonden, trok ik bij hem aan de bel. Daarop kwam hij met het verhaal over die aandelen-verkoop aan Esveha. Ik wilde niet aan zijn woorden twijfelen, ik geloofde zijn verhaal. Dom, achteraf. Maar waarom zou je van kwade wil uitgaan?

Penthouse: Wanneer kreeg u daadwerkelijk het gevoel dat Peute u aan het bedriegen was?

Oosterholt: De bom barstte in januari 1992, toen ik erachter kwam dat hij een bedrag van zeseneenhalve ton in zijn zak had gestoken. Het begon met de papierboer. Om een scherpe inkoopprijs te kunnen bedingen, moesten we het papier voor onze agenda's altijd ruim van tevoren bestellen. De papierboer, die klaagde over Peute's laksheid van betaling in voorgaande jaren, weigerde de bestelling uit te voeren. Hij wilde eerst een fors voorschot of een bankgarantie. Er waren ook problemen met een Belgische drukker, die nog geld te goed bleek te hebben van de voorgaande zomer. De man bezwoer me dat hij de nieuwe agenda's niet zou drukken voordat hij de centen van de voorgaande editie binnenhad. Eric zou die avond met Patty op vakantie gaan. 's Middags lunchte ik met hem en zei: 'Joh, alles goed en wel met dat geldgegoochel van jou, maar die lui moeten betaald worden, de nieuwe agenda's komen in gevaar. Je kunt nu niet zo maar weg.'

'Ik los het allemaal op, laat het maar aan mij over, ik los het op, vanmiddag nog,' antwoordde Erik. 's Avonds vertrok hij. De volgende dag bleek dat-ie helemaal niets had geregeld. En niemand wist natuurlijk waar hij en Patty naartoe waren gegaan.

Ik ben toen naar Esveha, onze distributeur, gestapt. 'Jongens,' zei ik, 'ik heb geld nodig voor papier. Kan ik van jullie geen voorschot krijgen? Lukt dat niet, dan komen er dit jaar geen AvantGarde-agenda's uit.' Esveha kon mijns inziens gemakkelijk een voorschot geven. Afgaande op de verkopen in voorgaande jaren wisten ze ongeveer op hoeveel winst ze konden rekenen. Maar nee, de heren van Esveha antwoordden mij doodleuk: 'Een voorschot? De heer Peute is hier pas geweest. Waarom zouden we twee keer een voorschot betalen?' Kortom, Peute had een enorme som geld bij Esveha weggehaald: zeseneenhalve ton. Terwijl de tekorten op de rekening-courant ook al tot zo'n zeven à acht ton waren opgelopen.

Penthouse: En toen?

Oosterholt: Tegen Peute kon ik niets ondernemen, die was nog op vakantie. Ik ben naar de bank gestapt, met alle advertentie-contracten voor de agenda's: 'Kijk, zoveel hebben we te goed van de adverteerders. Willen jullie mij op basis hiervan alsjeblieft een lening verstrekken?' De bank wilde ons niet laten vallen, wel wensten ze een duidelijk gesprekje met meneer Peute zodra deze terug zou zijn van vakantie, om te bekijken hoe een en ander

> ‘Ik dacht dat een bedrag van 350.000 gulden nog door de Duitsers moest worden overgemaakt, maar nee, Peute bleek op een zonnige dag naar het land van onze oosterburen te zijn gereden...’

moest worden opgelost. Peute bleek in Venezuela te hebben gezeten. Hij had het niet nodig gevonden mij van z'n terugkomst te verwittigen. Via via hoorde ik dat hij weer in Den Haag was gesignaleerd. Ik ben toen onmiddellijk naar zijn huis gereden om onze problemen uit te praten. Ik werd daar niet binnengelaten. Er werd mij te verstaan gegeven: 'Eric komt vanmiddag wel op kantoor.' Daar verscheen hij inderdaad. Uiterst korzelig zei hij: 'Ik heb maar één ding te zeggen, het is over en uit! Ik stop ermee en ik schors je! Ik ben achter dingen gekomen die absoluut niet kunnen. Je hoort wel van mijn advocaat!'

Penthouse: Welke aantijgingen bracht hij tegen u in? En waarop meende hij u als directeur te kunnen schorsen?

Oosterholt: Ik zou fraude hebben gepleegd. Ik was namelijk zo stout geweest mijn salaris op te nemen en ik zou stiekem buiten onze BV om agenda's in Duitsland hebben uitgegeven?

Penthouse: En was dat zo?

Oosterholt: Mijn salaris had ik inderdaad opgenomen. Daaraan zat niets onrechtmatigs. Ik moest toch ergens van leven. Verder heb ik nooit één cent uit de zaak gehaald. En die Duitse agenda's? Fraude? Klinkklare, door Peute verzonnen nonsens! Er zijn inderdaad agenda's uitgegeven in Duitsland, maar wel keurig via AvantGarde, verspreid via een zuster-bedrijf van Esveha. Peute wist daar alles van. Afgelopen zomer kwam zelfs uit dat Peute ook het geld van die agenda's in zijn zak heeft gestopt. Ik dacht dat een bedrag van 350.000 gulden nog door de Duitsers moest worden overgemaakt, maar nee; meneer Peute bleek op een zonnige dag naar het land van onze oosterburen te zijn gereden. Hij had de centen hoogstpersoonlijk even opgehaald. Die drieëneenhalve ton is een deel van de 1,7 miljoen uit AvantGarde International Stationery BV verdwenen guldens, die de curator, Dassen, in de pers heeft genoemd.

En om nog even op mijn salaris terug te komen: Ik heb de laatste maanden zelfs zonder salaris doorgewerkt in een poging de zaak nog overeind te houden. Toen de bank besloot mij wat extra speling te geven, mocht daaruit alleen de papierbestelling worden betaald. De man van de bank zei letterlijk: 'Geld voor papier krijgt u, maar dat betekent dan wel dat u geen geld meer hebt om de salarissen over te maken. We zijn niet helemaal gek.' Zonder papier hadden we sowieso meteen moet stoppen. De vier meiden op kantoor en ik hebben toen besloten: *we knokken door,* dan maar een paar maanden op ons loon wachten, totdat de agenda's uit zijn. Ik herinner me dat er op een gegeven moment een man van de waterleiding langskwam. Hij wilde 110 gulden, meteen! Zo niet, dan zou hij de boel afsluiten. We hebben met z'n allen gelapt op kantoor, de een een vijfje, de ander een tientje of een geeltje. Op zo'n moment denk je natuurlijk wel: waar zijn we in godsnaam mee bezig? Je voelt je diepongelukkig.

Penthouse: Heeft u geprobeerd het door Peute opgenomen geld terug te krijgen?

Oosterholt: Ja. Ten eerste heb ik een kort geding tegen Peute aangespannen om de schorsing ongedaan te maken. Peute had een brief naar de Kamer van Koophandel gestuurd, waar hij mijn naam als directeur van AvantGarde International Stationery BV in het register had laten doorhalen. In het kort geding floot de rechter hem terug. In datzelfde kort geding had ik Peute ook aangeklaagd voor het onrechtmatig onttrekken van gelden aan de BV, maar daarover oordeelde de rechter: 'Het vermoeden bestaat dat de heer Peute teveel geld heeft opgenomen, maar een kort geding is niet het geëigende apparaat om dat tot de cent toe uit te zoeken.' Hierna volgde een hele reeks rechtszittingen. Bij iedere zitting had Peute weer een nieuw verhaal bedacht. Hij riep: 'Ik heb zes ton tegoed wegens inbreng van Esveha.' En: 'Ik heb recht op een half miljoen per jaar aan salaris, en acht ton per jaar aan advertentie-fee.' Of: 'Ik heb nog één miljoen aan goodwill van de BV tegoed!' Het veranderde met de week. Hij zei ook eens: 'Alle advertentie-inkomsten zouden aan mij ten goede komen, niet aan de BV!' Waanzin natuurlijk, als je alle advertentiegelden weghaalt, wordt geld verdienen voor zo'n bedrijf wel heel erg moeilijk. Bovendien mag je nooit zomaar roepen dat je recht op een x-salaris of

-vergoeding hebt, dat zijn zaken die in een aandeelhoudersvergadering besproken en vastgelegd dienen te worden.

Penthouse: Peute vertelde ons dat de tekorten op de rekening-courant te wijten waren aan verliesgevende agenda's die u op de markt bracht.

Oosterholt: Weer zo'n bedenksel. We hebben zo'n veertien à vijftien agenda's uitgebracht. Twaalf daarvan waren absoluut winstgevend, de overige twee waren dat niet. Het ging om nieuwe agenda's die een paar jaar nodig hebben om zich in de markt te positioneren. Na veel promotie, een goede marketing en enige financiële investering, komt zo'n nieuw produkt tot bloei. De aanvangverliezen van die twee agenda's konden eenvoudig worden betaald uit een gedeelte van de winst van de overige twaalf. Maar goed, na dat eerste kort geding moest Peute mijn schorsing bij de KvK ongedaan maken, op straffe van een dwangsom van vijf mille per dag. Peute weigerde dat. De wet schrijft in Nederland voor dat degene die schorst de schorsing ook weer moet opheffen. Ik ging met de brief van de rechtbank naar de Kamer. Daar werd ik met die regel uit de wet bekendgemaakt. In plaats van het ongedaan maken van de schorsing, stuurde Peute kopieën van het uittreksel van de KvK met de schorsing naar al onze relaties: *Doe vooral geen zaken met Oosterholt, hij is geschorst!*

Penthouse: En de 1,7 miljoen?

Oosterholt: Ik wilde een diepgaand onderzoek. Zeker wanneer *ik* van fraude word beticht. Dan roep ik: kom maar op, spit die zaak uit! Om dat onderzoek te laten plaatsvinden, stapte ik naar de Ondernemingskamer van het Gerechtshof te Amsterdam, met het verzoek tot een enquête naar de gang van zaken binnen AvantGarde International Stationery BV. Eerst kwam er een voor-onderzoek, uitgevoerd door een college van vijf knappe koppen. Een advocaat, een econoom, etcetera. Dat college kwam tot de conclusie dat er inderdaad fors geld was weggehaald uit AvantGarde International Stationery en dat hun onderzoek het idee niet kon ontkrachten dat deze gelden in de zakken van de persoon Eric J. Peute waren verdwenen. Ze achtten inderdaad een commissie noodzakelijk, die de zaak tot op de bodem zou moeten uitzoeken. Kosten: 15.000 gulden. Peute werd veroordeeld tot de betaling van dit bedrag. Nu is weer het kromme in de wet, dat zo'n commissie pas aan het werk gaat wanneer de bepaalde kostensom is betaald. Dus maakte Peute geen cent over. Hij dacht: Lekker, ik betaal niet, dan wordt er ook niks onderzocht.

Penthouse: U had die kosten toch kunnen betalen?

Oosterholt: Nee, ik was intussen al flink wat geld kwijt aan advocaten. Voor mij privé was 15 mille te veel geld, dat kon ik niet ophoesten. En Peute heeft tot op de dag van vandaag geweigerd het bedrag te voldoen, de commissie is dus nooit aan de slag gegaan.

Penthouse: Normaal gesproken stellen mensen die samen een BV beginnen een 'Overeenkomst tot Samenwerking' op, waarin zaken als een eventuele 'goodwill', salarissen of aanspraak op advertentiegelden schriftelijk worden vastgelegd.

Oosterholt: Naast de statuten voor de BV was er inderdaad een schriftelijke samenwerkingsovereenkomst, waarin allerlei dingen waren geregeld. Van een speciale 'fee' voor Peute in zake de advertentie-inkomsten was geen sprake. Peute ging gewoon zijn gang. Hij schreef zo maar allerlei bankgiro's uit, ten gunste van zichzelf of zijn BV's; daar stonden geen facturen tegenover. In onze overeenkomst stond overigens wel dat Peute de naam AvantGarde exclusief aan AvantGarde International Stationery BV garandeerde, zolang onze beide holdings aandelen hadden in AvantGarde Stationary. De streek die hij halverwege vorig jaar uithaalde, klopt juridisch dus ook van geen kanten. Peute gaf de AvantGarde-licentie aan Jacques de Leeuw terug. De Leeuw gaf de licentie vervolgens door aan agenda-uitgever Herman van Rijmenam. En Van Rijmenam ging op zijn beurt weer met Peute in zee. Zo hoopte Peute mij buiten spel te zetten. Samen met Van Rijmenam wilden ze alsnog de '93-editie van de AvantGarde-agenda's op de markt brengen. Als naschrift van het Penthouse-interview met Peute schrijven jullie dat het mij door de rechter niet wordt toegestaan die agenda's op de markt te brengen. Dat klopt. Maar datzelfde verbod treft Peute en Van Rijmenam. De titels *Girls*, *Boys* en *Fashion* zijn door de rechter als dermate zelfstandig beschouwd, dat ze zijn losgekoppeld van de titel AvantGarde. AvantGarde behoort De Leeuw toe, die kan ermee doen wat hij wil. Maar de titels Girls, Boys en Fashion behoren tot de boedel van het failliet verklaarde AvantGarde International Stationery BV. Ze gelden als bestanddelen van waarde en kunnen alleen nog door de curator worden verkocht.

> De curator heeft zowel Peute persoonlijk als die andere BV van hem aansprakelijk gesteld voor mismanagement en onrechtmatige financiële ontrekkingen...

Penthouse: De AvantGarde-agenda's zijn in 1992 wel uitgekomen.

Oosterholt: Ja, voor elke partij was duidelijk dat dàt in elk geval moest gebeuren. Anders zou niemand z'n geld krijgen. Met de paar miljoen gulden aan verkochte agenda's werd een deel van de schulden gesolveerd. Maar het is niet, zoals Eric Peute beweert, dat er maar twee schuldeisers - "ach, één bindertje en één drukkertje" - zijn. Tal van bedrijven zijn voor bedragen tussen de 15.000 en 60.000 gulden het schip ingegaan. De Belgische drukker voor drie ton, en een binder voor tweeëneenhalve ton. Uiteindelijk zijn die mensen rond de tafel gaan zitten om AvantGarde International Stationery BV failliet te laten verklaren.

Penthouse: Zoals u het verhaal vertelt, zou er van de kant van Peute sprake zijn geweest van mismanagement. Hij zou zelfs strafrechterlijk vervolgd kunnen worden.

Oosterholt: Ja. Omdat er nu sprake is van een faillissement, is er een curator benoemd, mr. Dassen uit Wassenaar, die de taak van de enquête-onderzoeker die ik destijds wenste heeft overgenomen. Dassen zette meteen een accountant op de zaak. Na het onderzoek kreeg ik een telefoontje van Dassen: 'Meneer Oosterholt, wat ik al wist, is nu officieel bevestigd: U valt niets te verwijten.' Dassen verklaarde dat er minimaal 1,7 miljoen gulden aan '*niet* traceerbare bedragen' door Peute naar hemzelf was overgemaakt. Met andere woorden: bedragen waar geen normale, verantwoorde facturen tegenover stonden. Uit dit gebeuren zijn weer twee andere faillissementen voortgevloeid: Peute privé en de BV van Peute waar bedragen naartoe waren overgemaakt. De curator heeft zowel Peute persoonlijk als die andere BV van hem aansprakelijk gesteld voor mismanagement en onrechtmatige, financiële onttrekkingen.

Penthouse: Bent u nog met Peute in rechtszaken verwikkeld?

Oosterholt: Nee. Ik heb er de brui aan gegeven. Toen de AvantGarde-agenda's vorig jaar eindelijk kant en klaar waren, zat mijn klus erop. Ik heb toen geroepen 'aju paraplu'. Ik had met 't GAK overlegd en de verzekering gekregen dat de vier werkneemsters niet tussen wal en schip zouden vallen. Vervolgens ben ik bij het bedrijf in dienst getreden waartoe ook Esveha behoort. Met dezelfde ploeg, waarmee ik vroeger de AvantGarde-agenda's maakte - die jongens zijn mij allemaal trouw gebleven - hebben wij nu voor Esveha een twintigtal schoolagenda's geproduceerd, waaronder de *Trax*-lijn. Peute bestaat voor mij niet meer. Ik heb het boek dichtgeslagen.

Penthouse: De schitterend ingerichte villa aan de Haagse Javastraat, het prachtige kantoor van Brard boven restaurant Saur, het tijdschrift Brard zelf. Denkt u nu niet: verdomme! Die twee laten 'm breed hangen van *mijn* poen! Ik heb die villa, dat dure kantoor, dat nieuwe tijdschrift ongewild gefinancierd!

Oosterholt: Ja, natuurlijk heb ik dat gedacht. Maar ik laat me niet meer door zulke emoties overmannen. Gedane zaken nemen geen keer. Ik hoopte voor altijd van die man af te zijn. Maar plotseling wordt hij door Penthouse geïnterviewd. Jullie duiken in de affaire van die verdwenen agendagelden en, alsof er geen rechtszaken of faillissementen zijn geweest, haalt hij naar mij uit. Dan word ik kwaad. Verschrikkelijk kwaad.

VIDEO

Geen film of serie lijkt er meer aan te ontkomen: de porno-persiflage. Na 'The Addams Family', 'Married With Children' en zelfs 'The Flintstones' is nu de populaire (RTL4-)serie 'Beverly Hills 90210' aan de beurt. Resultaat: smeuïge teenager-sex.

TEENAGERS IN LOVE

Beverly Hills 90269
(Men Only)
ca 90 minuten

U kent ze vast wel, of heeft op z'n minst van hen gehoord: de vreselijke Brenda, Kelly, Steve, Jason en Mrs. Walsh, uit die typische Hollywood-slijmsoap *Beverly Hills 90210*, waarin werkelijk ie-der-een geobsedeerd lijkt te zijn door bemoeizucht. In deze porno-remake (of persiflage; wat u prefereert) dragen de hoofdrolspelers dezelfde namen, en worden zij ook door maar één obsessie beheerst: al is dat nu SEX! Gerod-deld wordt er in deze produktie dus een stuk minder. Goddank!

"Ik weet het goed gemaakt," zegt de hoogblonde Kelly (actrice Chrissy Ann), terwijl ze bij haar vriendje Steve op bed zit in haar veel te korte rokje, terwijl zijn ouders niet thuis zijn. "We neuken eerst en daarna gaan we eens echt praten." Sportfan Steve (een debuutrol van de wat min geschapen Alex Jordan) glimlacht en stemt toe met de woorden: "Okay, maar gaan we daarna wel basketbal

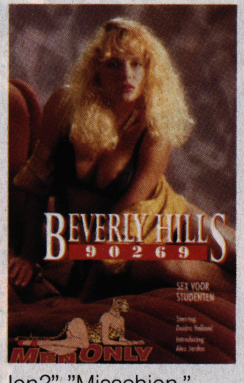

len?" "Misschien," zucht Kelly, terwijl de monden van deze overjarige tieners elkaar vinden. U voelt 'm al: van basketballen komt daarna bitter weinig terecht.

Kelly gaat na haar sexuele escapade uit logeren bij hartsvriendin Brenda Walsh (actrice Lorrin Mich), die in tegenstelling tot Kelly nog energie genoeg heeft en uit dansen gaat. Kelly is echter te uitgeput en wil gaan slapen. In het nachtkastje vindt ze een goudkleurige vibrator. De moeder van Brenda (een prachtrol van Deidra Holland, die nog steeds een panter-achtig lichaam bezit) betrapt het onervaren meisje met haar massagestaaf en geeft haar les in het gebruik ervan. Dat loopt natuurlijk uit op een smeuïg lesbisch intermezzo, dat voortduurt tot Brenda de kamer inloopt. Die schrikt zich rot, scheldt de tortelduifjes als een viswijf uit en stuurt haar vriendin het huis uit.

Brenda neemt daarna geniepig wraak op haar moeder, via haar vader Jason, die ze, gezeten op een gebloemd Ikea-bankje, verleidt tot allerlei verboden standen en bochten. Net als de goede man in hondjespositie gehurkt zijn zaad over haar prachtig gevormde achterste sproeit, stapt (wat voorspelbaar) mevrouw Walsh de kamer binnen. Die schrikt zich dood, scheldt vervolgens de beiden stijf en beent het huis uit met: "Ik snak naar een drankje."

De ober (een op Cliff Richard lijkende acteur) die haar bedient, betaalt ze vorstelijk in natura. Waarna Brenda het met haar moeder bijlegt. En zo is de vicieuze soapcirkel weer rond. Overigens zonder dat ook maar één standje 69 de revue is gepasseerd, zoals de titel hoopvol impliceerde. Een minpuntje, dus.

.i..i..i.

SEXSLAVINNEN

Voyeur Video
(Voyeur Video)
ca 75 minuten

Liefhebbers van het in de vorige produktie zo gemiste *Standje 69*, komen nu volledig aan hun trekken; deze variatie wordt in *Voyeur Video* namelijk veelvuldig gebezigd. Plaats van handeling is een gestreept bankje. En daarop wordt niets maar dan ook niets aan de verbeelding overgelaten. Alle actie wordt zeer close en uiterst scherp in beeld gebracht. En zeer luidruchtig ook. Er wordt wat afgeslobberd, gekreund en gesteund in deze produktie. Door een cast die er niet om liegt: de met een prachtige boezem en (zaadvragende) ogen gezegende Carolyn Monroe (een nog voluptueuzere uitvoering van Monique Sluiter), de exotische Alicia Rio Malia, de veelvuldig bejubelde Melanie Moore, krachtpatser Tom - Hallo, daar zijn we weer! - Byron, de rijkelijk getatoeëerde T.T. Boy, de ge-piercte Todd E. en de slome J.J. Flash. Als u een liefhebber bent van fijngevoelige beelden vol subtiele liefkozingen, dan is *Voyeur Video* absoluut niet geschikt voor u. Hier gaat het hard tegen hard.

Het ultradunne verhaal speelt zich af in een huis waarin elke kamer een of meer sexslavinnen bevat. Wat daar gebeurt, wordt feilloos geregistreerd door de verborgen camera van Alan

Cunt van het programma *Porno Camera*. Hij legt exact vast wat toevallige bezoekers allemaal uitvreten met het meer dan gewillige lekkers. Deze illegale video's worden later op de markt gebracht.

Zoals *u* waarschijnlijk wel weet, brengt het op videotape vastleggen van uw sexuele escapades een extra spanningselement in het liefdesspel. Maar wat nu als uw sexspelletjes buitenshuis zonder uw medeweten op een gevoelige magnetische band vereeuwigd worden...? Als uw heetste vriendinnen na een robbertje hardvochtig vrijen ineens opspringen en in koor roepen: "Hé, lachen, je bent op tv!" Dan is het toch wel even slikken.

Let dus op: deze band zou in principe ook elk detail van úw erotisch leven kunnen bevatten. Want volgens de inlay heeft regisseur Jim Enright de smaak te pakken en heeft hij overal zijn verborgen camera's opgesteld. Mocht u dus binnenkort een heimelijk sexavontuurtje gepland hebben, dan bent u hierbij gewaarschuwd. Want misschien, heel misschien, bent u dan wel *het lijdend voorwerp* van een toekomstige recensie in deze rubriek. **.i..i..i.**

DICK VAN BIL

TEXT: HEIN DE KORT
TEKENINGEN: ERIC SCHREURS

HEIN & ERIC '92

IN WIE Z'N BED DOKTER?
DAT MOETEN WE NU EENS EVENTJES...
CUT! CUT! STOP!
HOLLY SHIT! WAT EEN BANALE PLATTE ONZIN!
WIE HEEFT DIT GESCHREVEN!?
IK... ZELF! VOOR ONZE NIEUWE SOAP-SERIE! ONZE NIEUWE SOFT-SEX-SOAP-SERIE!
DAT SOFT SEX ZIE IK VOOR ME!
SCRIPT 123
MAAR DIT HEEFT TOCH GEEN RUK MET SOAP TE MAKEN DICK!!
NOCK NOCK
BINNEN!
DE SCHOONMAAKSTER!
OH! DOKTER! WAT NOU? UW THERMOMETER IS HELEMAAL VIES!!
OH... JEETJE
DIT IS NIET WAAR HÈ?
DIE ZULLEN WE EENS FLINK IN DE ZEEPSOP ZETTEN
JE ZIET 'T ROY! OVERAL IS AAN GEDACHT!
HOU JE KOP
ZWAK-ZINNIGE
CREW
F-IN '92
EERSHEIN

WAAG DE SPRONG!

In samenwerking met Paracentrum Texel en Sport Hotel 'Nieuw-Breda' biedt Penthouse een avontuurlijk arrangement aan, waarbij u zelf PARACHUTE leert springen. Er zijn immers dingen die je minstens één keer in je leven moet hebben gedaan. Het arrangement koppelt een ontspannend verblijf in een luxe Sport Hotel (tennisbaan, zwembad, sauna) aan 'n PROFESSIONELE CURSUS voor het A-brevet parachute springen. Zo leert u het waddeneiland Texel (ook) vanuit de lucht kennen. Als extra bonus is daar nog een GRATIS JAARABONNEMENT op Penthouse, t.w.v. f 78,-.
Het arrangement, dat geldt voor de periode half september t/m oktober en maart t/m juni '93, houdt in een volledige cursus met grondtraining en de vereiste sprongen voor het A-brevet, inclusief verzekering, alsmede zeven overnachtingen in 'Nieuw-Breda' op basis van logies/ontbijt. De speciale lezersprijs bedraagt f 1190,- p.p. (Voor half pension geldt een toeslag van f 195,-; en voor een meerprijs van f 185,- kunt u met een privé-vliegtuig van vliegveld 'Hilversum' of eventueel een andere landingsplaats worden opgehaald. Info: Nieuw-Breda: 02220-11237; Paracentrum: 02220-11464.)

JA, IK DURF die sprong!

NAAM:

STRAAT:

POSTCODE:

WOONPLAATS/LAND

AANTAL DEELNEMERS:

☐ Ik geef mij (nog) niet op. Wel wil ik graag, ter oriëntatie, een brochure van het Paracentrum en Sport Hotel 'Nieuw-Breda'.

BON in een envelop sturen naar: Paracentrum Texel, Postweg 128, 1795 JS, De Cocksdorp, Texel, o.v.v. PENTHOUSE ARRANGEMENT.

PENTHOUSE

IN JULI

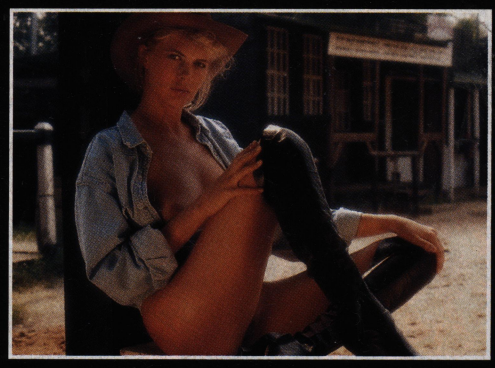

JUBILEUM-'PET'

Het is weer eens zover. Meestal heeft dat iets negatiefs, maar niet in het geval van de jaarlijkse voorronde van de *Penthouse Jubileum-'Pet' van het Jaar 1993-1994*. Volgende maand stellen wij u weer een aantal fraaie kandidates van eigen bodem voor. Ook dit jaar zal er op u, lezers, een beroep moeten worden gedaan als jurylid. We weten het, *it's a dirty job*, maar ja... iemand moet het toch doen?!

DE DOLLY DOTS!

Hun namen kenden we uit ons hoofd - Patty, Sjeel, Angela, Esther en Ria - hun liedjes brachten de zomer in je hart. Vijf jaar geleden kwam er een einde aan deze meidengroep die, zoals OOR's Eerste Nederlandse Pop Encyclopedie schrijft, 'het waard is serieus genomen te worden'. Penthouse is er daarom met recht trots op alle vijf de Dolly Dots weer bij elkaar te hebben gebracht, voor een fotosessie en (spraakmakende) interviews.

SPRONG VOORWAARTS

Waar andere merken slechts schuifelen, maakt Audi grote sprongen voorwaarts. Dit geldt voor zowel verkoopcijfers als voor sportieve prestaties. Produktierijp: de Audi Spyder (even spannend als een Porsche), en de Avus-supersportwagen, een light metal constructie van de stoerste soort. Opnieuw realiseert dit merk een symbiose tussen durf en distinctie. Een blik in Audi's toekomstdromen.

TROPISCH

Reken maar dat u de komende maanden voor nóg hetere vuren zult komen te staan. Zo is er een uitgebreid overzicht van alle 'Warme Buurten van Nederland' - de plaatsen, straten, de meisjes en de tarieven voor Frans, Grieks, Russisch of welke andere taal van de liefde u ook wilt spreken. Er is een superlange aflevering van de rubriek 'Forum' vol opwindende belevenissen. En, last but not least, een stortvloed aan meisjes.

Van Gils

STRICTLY FOR MEN

EAU DE TOILETTE
AFTER SHAVE

Marlboro

ROKEN SCHAADT DE GEZONDHEID. HET KAN LONGKANKER OF HARTKLACHTEN VEROORZAKEN. KON. BESLUIT VAN 29.4.1981, STB. 329.